

Nakladatelství

ARGO

Ediční plán 2017
podzim/zima

říjen 2017 – březen 2018

OBSAH

<i>Slovo nakladatele</i>	3
Nejočekávanější tituly PODZIM/ZIMA	4
Beletrie mimo edice	20
Česká beletrie	50
AAA – Edice angloamerických autorů	54
AAB – Edice angloamerických básníků	60
Publicistika	61
Filmová řada	62
Thrillery a detektivky	66
Romány nejen pro ženy	73
Sci-fi a fantasy	75
Komiks	88
Literatura pro děti a mládež	98
Edice Mýty, pohádky a legendy	108
Populárně naučná, odborná a historická literatura	109
Mimo edice	110
Obrazová publikace	120
Edice Polární záře	121
Jóga	122
Edice Rodičovství	123
Edice Folkloristika	124
Edice Logos	125
Edice Capricorn	126
Edice Aliter	127
Edice Zip	130
Edice Ecce Homo	131
Edice Historické myšlení	132
Edice Memoria medii aevii – Paměť středověku	136
Historie mimo edice	138

” Slovo nakladatele

V minulém edičním plánu jsme vám slibovali, že k našim 25. narozeninám, které tento rok slavíme, stihneme vydat dvě stě titulů. Nyní, v plném proudu podzimní sezony, si tím již tak jisti nejsme, ale děláme, co můžeme, na hranici sil zaměstnanců, externích spolupracovníků i tiskáren, které v letošním roce také trpí přetížením. V zásadě jde ale o skvělou zprávu, protože knižní průmysl se evidentně odrazil ode dna a my s jistotou víme, že Umberto Eco měl pravdu, když prohlásil, že knih se jen tak nezbavíme.

Největším projektem (nejen k našim narozeninám) je letos monografie Andy Warhol Gigant, kterou v knihkupectvích rozhodně nepřehlédnete. Jde o 7,5 kg těžké potěšení všech milovníků pop artu s mnoha doposud nezveřejněnými fotografiemi z umělcova života. Věříme, že jde o ideální dar pod nepříjemně se blížící vánoční stromek – dozajista vyvolá jen ty nejlibější pocity.

Radost máme také z nové knihy Roberta Fulghuma Opravář osudů, kterou americký autor napsal speciálně pro svoje české čtenáře. Právě v těchto dnech s ní brázdí Čechy v doprovodu Listování Lukáše Hejlíka. Robert ale není zdaleka sám, kdo letošní podzim zamířil do Prahy. Již v září stihla představit svou knihu Něžná píseň francouzská spisovatelka Leila Slimani, hned po ní následovala návštěva další francouzské autorky – Isabelle Autissierové.

V rámci Velkého knižního čtvrtka Argo letos představí hned čtyři autory. Z Británie přiletá se svou knihou Potíže s empatií spisovatelská hvězda Gavin Extence, Jozef Karika přijede pokřtít svůj horor Trhlina z Bratislavy. Markéta Zahradníková, autorka dětské knihy Kryštofovy nebetyčné maléry, je přímo z Prahy a Ben Aaronovitch stihl o své nejnovější knize Záludné léto promluvit již během svojí prázdninové návštěvy. V listopadu se ještě můžete těšit na švédskou autorku Lauru Lindstedtovou, jejíž román Oneiron vyšel v Argu před nedávnem.

S radostí kvitujeme vaše kladné přijetí nové podoby edice AAA, jejíž proměna do modernější podoby nám ležela obzvláště na srdci. Seznámit vás chceme také s novou edicí Argomiks, v níž budeme představovat zajímavé světové komiksy, a Filmovou řadu našich románů, jež se dočkaly zpracování pro stříbrné plátno.

Speciální odstavec si zasloužil Ladislav Čumba, jehož Wittgensteinova kniha faktů právě získala Cenu Miloslava Švandrlíka za nejlepší humoristickou knihu. Rádi bychom poznamenali, že všechny informace uvedené v knize jsou pravdivé a je zásluhou autora mistrovství, že jeho koláž ve výsledku působí tak vtipným dojmem.

A teď je už nejvyšší čas nechat vás ponořit do pomyslného moře skvělých knih, které Argo, jak alespoň doufáme, reprezentuje.

DAN BROWN

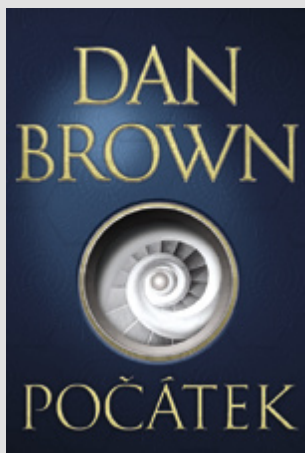
Dan Brown, narozen 22. června 1964 v americkém Exeteru ve státě New Hampshire, je autorem mnoha největších světových bestsellerů, mj. *Šifry mistra Leonarda*, která se stala nejen jedním z nejprodávanějších románů všech dob, ale také předmětem intelektuálních debat mezi čtenáři a odborníky. Mezi jeho další tituly patří například *Andělé a démoni* nebo *Inferno*. Podle všech zmíněných titulů vznikly stejnojmenné filmy s Tomem Hanksem v hlavní roli, a další se již chystá. Brownovy romány vycházejí v 56 jazycích po celém světě a už bylo vydáno přes 200 milionů výtisků. V roce 2005 byl Brown magazínem *Time* jmenován jedním ze 100 nejvlivnějších lidí na světě.

Photo © Dan Courter

Je synem učitele matematiky, jeho matka studovala církevní hudbu. Vyrůstal na kampusu internátní školy, kde ho začala fascinovat paradoxní souhra mezi vědou a náboženstvím. Právě tato témata nakonec zformovala pozadí jeho knih. Je absolventem Amherst College a Phillips Exeter Academy, kde před začátkem své spisovatelské kariéry vyučoval angličtinu. Žije se svou ženou v Nové Anglii.

Brownův nejnovější román *Počátek* (Origin) zkoumá dvě fundamentální otázky lidského bytí: Odkud pocházíme? Kam jdeme?

Počátek

Přeložili Michala Marková a David Petrů

Robert Langdon, harvardský profesor symbolologie a náboženské ikonologie, přijede do ultramoderního Guggenheimova muzea v Bilbau, aby se zde zúčastnil významného oznámení – odhalení objevu, který „navždy změní tvář vědy“. Pořadatelem společenského večera je čtyřicetiletý miliardář a futurista Edmond Kirsch, jenž se díky svým oslnivým supermoderním vynálezům a odvážným předpovědím stal celosvětově uznávanou osobností. Kirsch, který před dvěma desetiletími patřil k prvním Langdonovým studentům na Harvardu, se chystá zveřejnit přelomový vědecký objev... který zodpoví dvě ze základních otázek lidské existence.

„Ať jsi kdokoli.
Ať věříš čemukoli.
Všechno se brzy změní.“

Fantasticky vynalézavý román od nejpopulárnějšího autora thrillerů na světě.

Po zahájení společenské akce Langdona a několik set dalších hostů zcela uchvátí velmi originální prezentace, mnohem kontroverznější, než si Langdon původně představoval. Pečlivě naplánovaný večer se najednou promění v chaos a hrozí, že Kirschův vzácný objev bude navždy ztracen. Langdon je v bezprostředním ohrožení nucen učinit zoufalé rozhodnutí, aby z Bilbaa unikl. Doprovází ho Ambra Vidalová, elegantní ředitelka muzea, která Kirschovi pomáhala provokativní společenskou akci zinscenovat. Společně uprchnou do Barcelony za nebezpečným úkolem nalézt záhadné heslo, jež má odhalit Kirschovo tajemství.

Při pátrání v temných zákoutích utajených dějin a radikálního náboženství se Langdon s Vidalovou musejí skrývat před nepřítelem, jehož všudypřítomná moc podle všeho pochází přímo ze španělského královského paláce... a který se nezastaví před ničím, aby Edmonda Kirsche umlčel. Na cestě vytyčené moderním uměním i tajemnými symboly odhalí Langdon s Vidalovou stopy, které je nakonec přivedou až k samotnému Kirschovu šokujícímu objevu... a úchvatné pravdě, která nám tak dlouho unikala.

„Ukázka:

Profesor Robert Langdon vzhlížel ke dvanáctimetrovému psu sedícímu uprostřed prostanství. Kožich zvířete byl tvořen živým kobercem trávy a voňavých květín. Já se snažím tě mít rád, pomyslel si. Fakt se snažím.

Věnoval tvorovi ještě chvilku přemítání a pak vyrazil po visuté rampě pro pěší, jež se klenula k doširoka rozevřené schodišťové terase a její nestejně vysoké stupně měly vytrhnout příchozí návštěvníky z jejich obvyklého rytmu a kroku. Což se podařilo, usoudil Langdon poté, co na nepravdělném schodišti párkrát zakopl.

Pod schody se prudce zastavil a pohledem si změřil tu ohromnou věc, která se tyčila před ním.

Již vyšlo:

Da Vinciho kód, Šifra mistra Leonarda, Andělé a démoni, Anatomie lži, Digitální pevnost, Ztracený symbol, Inferno, Šifra mistra Leonarda (verze pro mládež)

Víc snad už ani vidět nemusím.

Před ním se do výšky vypínala obří černá vdova, jejíž štíhlé kovové nohy podpíraly odulé tělo visící nejmíň deset metrů nad zemí. Pod pavoučím břichem visel vak na vajíčka z drátěného pletiva, plný skleněných koulí.

„Jmenuje se Maman,“ ozval se čísi hlas. Langdon sklonil hlavu a zjistil, že pod pavoukem stojí štíhlý muž. Oblečený byl v černém brokátovém kaftanu a jeho téměř komicky nakroucený knír připomínal Salvadora Dalího.

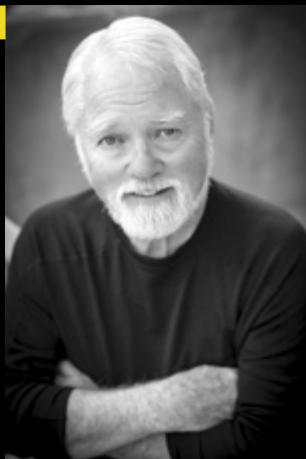
„Jmenuji se Fernando,“ pokračoval, „a rád bych vás přivítal v muzeu.“ Prohrábl jmenovky na stolečku před sebou. „Řeknete mi prosím, jak se jmenujete?“

„Samozřejmě. Robert Langdon.“

ROBERT FULGHUM

Robert Fulghum (* 1937) vydal svou první knihu *Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce* (All I Really Need to Know I Learned in Kindergarten) v roce 1988 a zbytek, jak se říká, je už historie. Filozofické postřehy z každodenního života Fulghum psát nepřestal (mezi další sbírky patří například *Už hořela, když jsem si do ní lehal* nebo nejnovější *Poprask v syrové uličce*), ale začal se věnovat i dalším žánrům – napsal například román o tančení tanga *Drž mě pevně, miluj mě zlehka* a memoáry na stejné téma *Vzpomínky na jedno dobrodružství*, na jejichž motivy vzniklo úspěšné divadelní muzikálové představení. Kromě toho je také autorem rozsáhlého třísvazkového románu *Třetí přání*.

Opravář osudů

Přeložil Jiří Hrubý

George Novak přijede do Prahy, aby pátral po svých českých kořenech. Nakonec ale zjistí, že vlastně hledá odpověď na jinou otázku: Kdo jsem? Kdo si myslím, že jsem? A kdo je Vera, sousedka a přítelkyně plná pochopení, ale i tajemství? Georgeovi v jeho hledání nejvíc pomáhají nová setkání – s trochu záhadnou mladou ženou Luci Milenou nebo s bytostí, která mu předloží naprosto nečekanou nabídku. V hospodě U Devíti draků a jedné ovce, místě pro rozhovory, otázky a odpovědi přímo stvořeném, najde pak nejedna zápletku rozřešení.

Robert Fulghum se ve svém novém románu zamýšlí nad otázkami o lidské podstatě a smyslu života, kterými se lidstvo zabývá už odnepaměti.

„ Ukázka:

NA ZAČÁTKU

„Kdo si, sakra, myslíte, že jste?“

Prásk!

Starý pán bouchl pěstí do stolu.

Hlasitý hovor v hospodě U Devíti draků a jedné ovce ustal.

V nastalém tichu se štamgasti otáčeli – chtěli vědět, co bude dál.

Dojde snad k násilí? Nedojde.

Bude legrace? Určitě bude.

Výbuchy strejdy Petra vždýcky předznamenávaly nějaký zábavný proslov.

Tentokrát se zaměřil na George Novaka, který seděl sám u stolu uprostřed hlavní místnosti.

Strejdu přimělo vstát a pronést řeč, když zaslechl, co George odpověděl muži od vedlejšího stolu na úplně jednoduchou otázku.

Ten se ho totiž zeptal: „Co vás přivádí do Prahy?“

A George odpověděl: „Chci pátrat po svých českých kořenech. Mí předci se do Států vystěhovali koncem devatenáctého století. Jsem první z rodiny, kdo sem přijel. Teď hledám vzdálené bratrance a sestřenice a hroby, záznamy a fotky.“

Již vyšlo:

Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce, Už hořela, když jsem si do ní lehal, Ach jo, Možná, možná ne, Od začátku do konce, Opravdová láska, Slova, která

Strejda Petr vstal, podíval se na George a ještě to zopakoval:

„Kdo si, sakra, myslíte, že jste?“

George ani nestačil odpovědět, a strejda Petr se do toho obul jako žalobce u soudu. „Já z vás Čechoameričanů vyletím z kůže! No vážně! Tak vaši předkové to tu zabalili před víc jak sto lety, opustili domov a vlast a vydali se do Ameriky, té báječné země neomezených možností. Půda zadarmo, vlastně všechno zadarmo. A teď... teď si to sem přehazíte a hledáte si nějaké kořeny, jako by se tady po dobu nepřítomnosti těch vašich příbuzných vůbec nic nestalo. Pcháá!“

Strejda Petr se pořádně nadechl a bušením do stolu svá slova podtrhl: „Tak... já... vám... teda... povím, že když byli ti vaši pryč... tak my jsme tu pořád jen neslavili a netancovali polku... Ani náhodou! My tu totiž měli peklo!... Zmatek nad zmatek... První světovou... Španělskou chřipku a krizi... Druhou světovou... Nacisty... a jako by to nestačilo, tak přišli Rusáci a nakonec to tu schramstli komunisti.

A teď... pozor!... teď se nám sem ještě ke všemu hrne tahleta demokracie!

My znali snad jen utrpení, zkázu, útisk, bídu a slzy.

Jen Bůh ví, co nás ještě čeká!“

Strejda Petr se rukama opřel o stůl a pořád se na George zamračil.

jsem si přál napsat sám, Třetí přání, Třetí přání 2: zbytek příběhu, Třetí přání (splněno), Co jsem to proboha udělal?, Něco z Fulghuma I, II/From Fulghum I, II, Věčná dobrodružství Kapitána Školky - Evina knížka, Drž mě pevně, miluj mě zlehka, Poprask v syrové uličce

Photo © Sandrine Expilly

JEAN-MICHEL GUENASSIA

Jean-Michel Guenassia se narodil roku 1950 v Alžíru. Vystudoval práva v Paříži a pracoval jako advokát u tamějšího Odvolacího soudu. V roce 1980 se začal živit scenáristikou. Napsal řadu scénářů k celovečerním filmům a několik divadelních her. V roce 1986 vydal detektivní román *Stoprocentní riziko*, který byl následně převeden do filmové podoby.

V roce 2002 se rozhodl, že napíše „román svého života“, vzdal se veškerých vedlejších činností a následujících šest a půl roku pracoval pouze na knize *Klub nenapravitelných optimistů*.

Když román v roce 2009 konečně vyšel, okamžitě si získal přízeň kritiků i běžných čtenářů a získal tzv. menší Goncourtovu cenu, Prix Goncourt des Lycéens, cenu čtenářů měsíčníku *Notre Temps* a několik dalších literárních cen. Kniha byla přeložena do 11 jazyků a stala se bestsellerem i v České republice.

Valčík stromů a nebe

Přeložila Iveta Šimpachová

Auver-sur-Oise, léto 1890. Margurite Gachetová je mladá dívka, dusící se v krunýři zvyklostí, který ženy konce devatenáctého století musejí nosit. Stane se poslední láskou Vincenta Van Gogha. Jejich setkání jim nadobro zpřevrací životy. Jean-Michel Guenassia nám předkládá překvapivou verzi tohoto období.

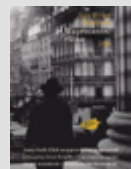
Co kdyby doktor Gachet nebyl věrným zastáncem impresionistů, ale naopak jejich chamtivým a ješitným odpůrcem? Co kdyby jeho dcera byla příliš vášnivá a příliš zamilovaná? Co jestli Van Gogh nespáchal sebevraždu? A co kdyby část jeho obrazů vystavených v Musée d'Orsay byla falešná?

Autor na základě nejnovějších poznatků o umělcově životě klade spoustu otázek. A nachází na ně nečekané odpovědi, které nám předkládá s vypravěčskou bravurou a dokumentaristickou věrohodností, jaké známe z *Klubu nenapravitelných optimistů*.

Již vyšlo:

Klub nenapravitelných optimistů,
Vysněný život Ernesta G.,
Stoprocentní riziko, *Nezmar*

” Ukázka:

Úterý je u nás den velkého prádla a Louise se už od rána ohání v prádelně, jenže teď v květnu je tam tak nesnesitelné vedro, že raději vyndala obří kotel na prádlo ven do zahrady. Je tak těžký, že ho neunese sama, a protože bratr je na internátu, můžu jí pomoci jedině já; co se týče otce, toho ani napadne, že by se mohl při domácích pracích zapojit. Jak mívá ve zvyku, poflakuje se a přitom usilovně vzdychá, což jen málo odráží, jak otrávený se cítí uvnitř. Každých pět minut sleduje hodinky a skličuje ho, jak se čas plouží, přechází ledabyle ze salonu do kuchyně, zajde do své pracovny, okamžitě z ní zase vyjde, pozorně si prohlédne prostráhaný zimostráz nebo pozoruje zákruty bramboríku na mřížce, posadí se do stínu vrby, aby si přečetl noviny, pak se jimi chvíli ovívá, než odejde do chládku svého ateliéru. Netuším, proč nejel v neděli večer do Paříže společně s bratrem. Louise mě prosí, abych jí pomohla odnést kouřící kotel do prádelny, kde z něj vyndá prádlo, když najednou zazvoní zvonek u vchodových dveří.

„Mohla bys otevřít, Marguerite?“ říká Louise, „já tam takhle nemůžu.“

Ve dveřích spatřím onoho nádeníka, jež jsem zahlédl před polednem na cestě z Pontoise. Je urostlý, usměvavý, na sobě má režnou modrou vestu a bílou košili, vykasanou z kalhot. V ruce drží slaměný klobouk a rusé vlasy mu trčí vzhůru jako srpem žaté klasy. Domnívám se, že přišel dokončit práci v zahradě. Zahradník řekne, že by rád mluvil s doktorem a že ho posílá jeho bratr. Mluví klidně s lehkým německým přízvukem. Nechám ho sedět v přední. Otec si myslí, že jde o nějaký úraz, ale mýlí se, jedná se o pacienta, se kterým má schůzku nazítří v pařížské ordinaci. Překvapuje mě, že není podrážděný, když ho někdo ruší doma, kde neordinuje, a před-

pokládám, že nevítaného hosta vypoklonkuje pryč. Jenže nikoli, přijme ho s vřelým úsměvem a velmi přívětivě, pozve ho do své pracovny a zavře za sebou dveře.

Nikdy jsme nezažili tak dlouhou konzultaci. Teprve po dvouhodinové rozmluvě mezi čtyřma očima vyjdou ven, otec ho doprovází až na ulici, což jsem rovněž u žádné návštěvy neviděla. A ještě víc mě překvapí, když otec nabídne, že ho zavede do Saint-Sabinova hostince. Odcházejí spolu jako staří přátelé a otec mu coby průvodce ukazuje domy a ulice ve vsi.

Když se ho večer vyptávám, prozradí mi, že ten muž se jmenuje Vincent – napoprvé jsem jeho jméno nepochytila – je to Holanďan a měl zdravotní problémy, kterých se už zbavil, nebo téměř. Podle něj je to nesmírně talentovaný umělec, srovnatelný s těmi největšími, přestože se neprodává, a tvoří obdivuhodné věci, jaké ještě neviděl. Otec musí mít nutně toho muže a jeho bratra, obchodníka s obrazy, ve velké úctě, stará-li se o něj zde a ne v Paříži. Další návštěva bude v úterý v osm. Dokonce ho pozval na oběd, což mě skutečně udivuje, protože otec k nám domů nezve nikoho.

* * *

Vincentův dopis Theovi, 20. května 1890

„Viděl jsem doktora Gacheta, který mi přidal dost výstřední, ale jeho lékařské zkušenosti ho jistě udržují v rovnováze při boji s nervovou chorobou, již dle mého trpí přinejmenším stejnou měrou jako já. Dovedl mě do hostince, kde žádali 6 franků za den. Já jsem si našel jiný, v němž budu platit denně 3,50 fr... Jeho vlastní dům je přeplněn starým, prastarým černým haraburdím... Řekl mi, že se musím dát odvážně do práce a nemyslet na to, co mi bylo.“

DONNA TARTTOVÁ

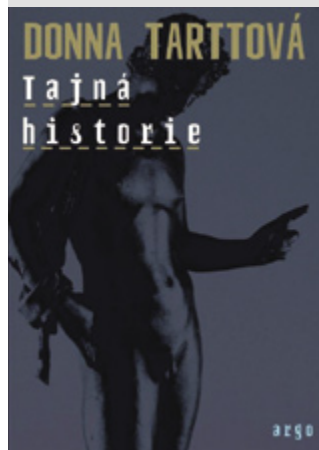
Donna Tarttová (* 1963) patří k nejuznávanějším americkým autorům současnosti, přestože napsala zatím jen tři romány, *Tajná historie* (The Secret History, 1992), *Malý kamarád* (The Little Friend, 2002) a *Stehlík* (The Goldfinch, 2013). Její psaní charakterizuje vypravěčská poctivost, myšlenková hloubka a neuspěchaná prokomponovanost – ne náhodou vznikla každý z jejích románů dlouhá léta. Za své dílo obdržela Donna Tarttová řadu ocenění, včetně nejprestižnější Pulitzerovy ceny. Její knihy byly přeloženy do jednatřiceti světových jazyků.

Tajná historie

Přeložila Klára Kolínská

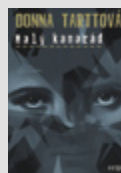
První román Donny Tarttové *Tajná historie* se hned po svém vydání v roce 1992 stal vysoce hodnoceným a hojně diskutovaným bestsellerem, popisovaným jako „současná klasika“, „geniální“, „dechberoucí“ příběh, „tak neodolatelně svůdný, že jeho četba vyvolává pocity téměř provinilého potěšení“. Předznamenal tak autorčinu mimořádně úspěšnou literární kariéru, oceněnou mnoha významnými trofejemi; za svůj poslední román *Stehlík* z roku 2014 Tarttová získala Pulitzerovu cenu, jednu z nejprestižnějších poct v literárním světě.

Příběh, podávaný v retrospektivě formou zpovědi či přiznání jednoho z jeho aktérů, vypráví o podivném setkání skupiny šesti zvláštních, na první pohled excentrických studentů klasické řečtiny na malé, odlehle univerzitě kdesi v Nové Anglii; pod vlivem záhadného, charismatického profesora si vytvoří jakýsi elitní klub a svůj vlastní, izolovaný intelektuální svět, v němž objevují nové způsoby uvažování o podstatě krásy, pravdy a tvořivosti – ale i hrůzy, vášně a zločinu. Jejich zruďný experiment zkoumající tajemství bakchantského rituálu – evokující Nietzscheho srovnání dionýsovského a apollónského principu – se dle očekávání zvrhne ve strašlivou tragédii a v sérii morálně rozkladných činů, které zničí jejich charakter a následně i životy.

Již vyšlo:

Stehlík,
Malý kamarád

„ Ukázka:

Sníh na horách roztával a Bunny už byl mrtvý několik týdnů, než jsme si uvědomili celou vážnost naší situace. Byl mrtvý deset dní, než ho našli, víte. Bylo to jedno z nejrozsáhlejších policejních pátrání v historii Vermontu – zapojila se do něj jízdní policie, FBI, dokonce i vojenská helikoptéra. Škola byla zavřená, továrna na barviva v Hampdenu byla taky zavřená, na místo se sjížděl kdekdo z New Hampshiru, severní části státu New York, dokonce až z Bostonu. Je těžké uvěřit, že by Henryho jednoduchý plán mohl tak perfektně klapnout, a to i navzdory těm nečekaným a nepředvídaným okolnostem. Neměli jsme v úmyslu schovat tělo někde, kde by ho nikdo nenašel. Vlastně jsme ho neschovali vůbec, ale prostě jsme ho nechali ležet tam, kam dopadlo, v naději, že na něj brzy náhodou narazí nějaký nešťastný kolemjdoucí ještě dřív, než ho někdo začne pohřešovat. Tenhle příběh se vyprávěl dobře a snadno; uvolněné kameny, tělo na dně rokle s čistě zlomeným vazem a stopy nohou v blátě směřující dolů ze svahu. Dalo se to vykládat jako nehoda turistů, nic víc, nic méně, a u toho mohlo zůstat, u tichých slz a skromného pohřbu, nebýt toho, že tu noc začalo sněžit. Sníh přikryl tělo beze stopy a po deseti dnech, když konečně přišla oběva, tak jízdní policie, FBI a dobrovolníci z města pochopili, že celou dobu chodili kolem něj, až byl sníh na místě, kde ležel, udusaný jako mlat.

Je těžké uvěřit, že všechn ten rozruch se odehrával kvůli činu, za který jsem byl částečně zodpovědný, a ještě těžší je uvěřit, že jsem se mohl pohybovat přímo uprostřed dění – před televizními kamerami, mezi uniformami, mezi houfy dobrovolníků roztroušených po svazích Mount Cataract jako mravenci v cukřence –, aniž bych vzbudil sebemenší podezření. Ale být uprostřed dění byla jedna věc, kdežto odejít odtamtud se

bohužel ukázalo jako daleko větší problém, a přestože jsem si kdysi myslel, že jsem tu roklí a to dávné dubnové odpoledne nechal navždycky za sebou, teď už si tím tak jistý nejsem. Pátrání bylo ukončeno a život kolem mě se zase uklidnil. Uvědomil jsem si, že i když jsem si celé roky představoval, že jsem někde jinde, ve skutečnosti jsem byl pořád tam: nahoře na svahu, u blátivých stop v čerstvé trávě, kde se nad třepetajícím kvítky jabloní stahují tmavá mračna a ve vzduchu je cítit první závan chladu ohlašující, že v noci začne sněžit. Co tady děláte, zeptal se Bunny překvapeně, když nás čtyři tam nahoře objevil. No, hledáme čerstvý kapradí, odpověděl mu Henry. A když jsme tam pak chvíli postáli v lesním podrostu a šepetem se domluvili, co dál – poslední pohled na tělo a poslední rozhlédnutí kolem, žádné upuštěné klíče, žádné ztracené brýle, máte všichni všechno? –, a pak jsme husím pochodem vykročili lesem dolů, naposledy jsem se ohlédl po pěšině, kterou za mnou postupně zavíral špalír mladých stromků. Přestože si vzpomínám na cestu zpátky a na první osamocené vložky sněhu, které se začínaly snášet mezi borovicemi, přestože si vzpomínám, jak jsme se vděčně nasoukali do auta a vyrazili po silnici jako rodinka na nedělním výletě, jak se Henry za volantem snažil se zařátými zuby vyhýbat dírákům v asfaltu a my ostatní jsme se nakláněli přes sedadla a tlachali jako děti, přestože si moc dobře vzpomínám na tu dlouhou, strašlivou noc, která byla před námi, a na dlouhé a strašlivé dny a noci, které po ní měly následovat, stačí, abych se jenom ohlédl přes rameno a všechny ty roky se vytratí a vidím to za sebou znovu, tu roklí, svažující se mezi stromy do černé tmy, a tenhle obrázek mě neopustí až do smrti. V jistém období svého života bych možná dokázal vyrukovat s libovolným množstvím příběhů, ale teď mi zůstal jen jeden. Tohle je jediný příběh, který kdy budu schopen vyprávět.

LAURA LINDSTEDTOVÁ

Laura Lindstedtová je finská spisovatelka a literární vědkyně. Hned její debut s názvem *Nůžky* z roku 2007 byl nominován jako kniha roku nejen na ocenění největšího finského deníku *Helsingin Sanomat*, ale i na nejprestižnější cenu Finlandia. Její druhý román *Oneiron* cenu Finlandia v roce 2015 získal a v roce 2016 je navržen i na Runebergovu cenu. Laura Lindstedtová absolvovala v roce 2002 magisterské studium na Helsinské univerzitě s hlavním oborem obecná literární věda. Jako doplňkové obory studovala teoretickou filozofii, francouzštinu, dějiny umění a sémiotiku. V letech 2001–2004 pracovala v nakladatelství Tammi jako redaktorka pětidílné edice *Finská kulturní historie*. Psala recenze, články a eseje mimo jiné do periodik *Nuori Voima*, *Filmihullu* a *Kiiltomato*.

V letech 2011–2012 byla předsedkyní sdružení Nuori Voima (*Mladá síla*, sdružení spisovatelů, kritiků a překladatelů fungující od roku 1908 a vydávající stejnojmenný časopis). Je aktivní i v dalších kulturních uskupeních.

Oneiron

Přeložila Barbora Musilová Špronglová

Sedm žen, každá z jiné země. V posmrtném meziprostoru, odkud se nedá dostat jinak než prostřednictvím slov, skrze vyprávění. Performerka Shlomith z New Yorku, účetní Polina z Moskvy, chudá Brazilka Rosa Imaculada, těhotná nóbl dáma Nina z Marseille, Holanďanka Wlbgis s rakovinou hrtanu, Maimuna ze Senegalu snící o kariéře modelky a teenagerka Ulrike ze Salzburgu se ocitnou kdesi v bílém prázdném prostoru. Čas, jak ho známe, přestává existovat. Tělesné potřeby pomalu vyhasínají. Jako první přijdou ženy o schopnost cítit bolest i vzrušení, brzy se nemohou dotýkat a postupně přestávají cítit i vlastní tělo. Co se stalo? Co je jejich osudem?

„Dlouho očekávaný román Laury Lindstedtové si hraje s různými žánry od eseje přes přednášku a pohádku až po divadelní hru, nevynechává ani poezii. Text žene čtenáře s humorem i zuřivostí až do poslední strany, neustále ho tlačí k neuchopitelné myšlence neodvratitelnosti smrti.“

Kniha získala v roce 2015 cenu Finlandia, nejprestižnější národní ocenění, a je překládána do dvanácti jazyků.

„Ukázka:

Ulrike dorazila jako poslední. To, co se jí právě stalo, ji podle očekávání rozrušilo, přestože to bylo ohromně smyslné, anebo možná právě proto. Smyslnější než cokoli, co jí kdy kdo dělal, Hanno se na nic takového nezmohl, Hanno byl prostě Hanno. A tahle strašidelná ženská to udělala. Na-prosto nečekaně, násilně, s pomocí větší skupiny, a přesto to Ulrike nevnímala jako ani trochu nepřijemný zážitek. Něco takového se člověku může stát, když spí, ve snu, v něm se můžou dít orgie, neuvážlivé obcování s úplně cizími lidmi. Teď ale není noc a Ulrike nespí. To jí postupně dochází. Plná zděšení si ženy, které sedí kolem ní, jednu po druhé prohlédne, počká, otevře ústa, zase je zavře. A protože nikdo neuzná za vhodné něco udělat, ani prosté gesto, protože se nezdá, že by kdokoli pocítil potřebu vypustit z úst aspoň jediné slovo, přicházejí na řadu emoce. Jako první vztek.

Ulrike se posadí a odhrne si z čela ulepené vlasy. Obličej zatvrdí v arogantní výraz Kleopatry: bradu vysune, ústa nasupeně sevře, chřípí mírně rozšíří, oči démonicky přimhouří.

A protože má dost výbušný temperament, zasyčí *Scheiße!*, kterým míří na všechny, *Scheiße!*, kterým míří obzvlášť na tu hubenou příšeru usazenou před ní s nohama křížem. Žena se na ni dívá vře a Ulrike její pohled opětuje. Znesvětily ji, to je jí jasné. Připadá si jako hlupák, přímo jako idiot. Čert vem orgie – když je dost divoká, dojde na cokoli, a to ona je, opilá a v dobré společnosti je bláznivě odvážná, ochotná skoro k čemukoli. Čert vem to místo i ty ženské; půjde o nějakou příhodu typu *eyes wide shut*, možná jí někdo nasypal něco do pití, možná jde o skrytou kameru 18+. Jenže ony ji rozplakaly a to jim nehodlá promínout. Přiměly ji, aby jim řekla své jméno, věk, skoro i adresu bydliště, i když domů už

nikdy nechce. *Scheiße!* syčí skoro neslyšně a opovázlivě civí dál. Neuhne pohledem jako první. Tuhle hru neprohráje.

Hubená žena viděla tenhle zmatek už mnohokrát. Pětkrát. Nejdřív tu byla sama, jenom ona, úplně sama. Potom přišla hubatá Polina v sobolím kožichu, obutá jen do jedné kozačky, potom nepředvídatelná Rosa Imaculada, blázna Rosa, bez které by se to tu klidně obešlo. Potom se objevila malá Nina z Marseille s vytrčeným břichem, potom rakovinou zbídačená Wlbgis z nizozemského Zwolle, potom hrdá Maimuna z Dakaru a jako poslední krásná Ulrike z Mozartova rodiště. Naštvaná, krásná Ulrike. Nejmladší ze všech. Přesně tak nevinná, jako bývají ti, kdo přijdou poslední. Hubená žena hledí dívce upřeně do tváře. Snaží se vtisknout si ten obraz do paměti: zvednutá brada, nuceně tvrdý výraz, pohled, který jí právě teď uhýbá. Dívčiny jasné, maceškově modré oči začínají opatrně pokukovat kolem, zaměřují se na bílou, která je všude a zároveň není nikde. Její oči jsou plné znepokojení.

Hubená tohle viděla. Mnohokrát také musela promluvit, ale proč ne, mluví, skoro ráda. Mluví zároveň sama k sobě, stále znovu říká, jak se věci mají, říká všechno, jak nejlépe dokáže. To se pak všechny ztiší a poslouchají. To pak všechny slyší, zas a znovu, kde právě teď zřejmě jsou. Je důležité to slyšet. Tak jako je pro někoho důležité svaté přijímání, cigareta po jídle, jednou týdně manikúra, pedikúra nebo každodenní odstraňování zaschlé kůžičky kolem nehtů, je to stejné nutkání, možná trochu bolestivé, ale určitě příjemné, takže ona vypráví. Vypráví obzvlášť ráda!

AMITA TRASI

Amita Trasi se narodila a vyrůstala v Bombaji. Vystudovala v USA a v současné době žije v Texasu se svým manželem a dvěma kočkami. Ráda cestuje a poznává kulturu a historii různých zemí. *Všechny barvy nebe* (The Color of Our Sky) je její prvotina.

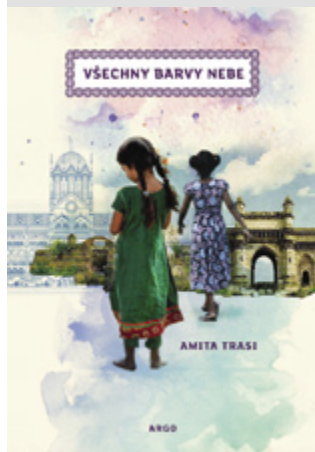
Všechny barvy nebe

Přeložila Jitka Jeníková

Americká spisovatelka indického původu přináší v knize ne neprávem přirovnávané k dílům Khaleda Hosseiniho strhující, emotivní příběh dvou celoživotních přítelkyň, jejichž život se nenávratně změní jedné noci v roce 1993. Osudový okamžik je vyše vstříc trýznivým osudům – jedna se bude snažit přežít nelidské zacházení obchodníků s bílým masem a druhá zasvětit život jejímu hledání.

V roce 1986 se má desetiletá Mukta z nízké společenské kasty stát chrámovou prostitutkou jako její matka a před ní její babička. Matka však udělá vše pro to, aby její dcera nemusela kráčet ve šlépějích svých předků. Mukta se ocitá u náhradních rodičů v Bombaji, kde se spřátelí s jejich osmiletou dcerou Tarou. Ta Muktu otevře dveře do nového světa – světa zmrzliny a sladkostí, básní a příběhů, a přátelství, které Mukta nikdy předtím nepoznala. Mezi dvěma vznikne pouto silnější než hlas krve, které je přetřeno o sedm let později, když Muktu unesou.

Taru ani jedenáct let poté nepřestávají pronásledovat výtčky svědomí. Je přesvědčená, že Muktino zmizení je její vina, a po smrti otce se vrací z exilu ve Spojených státech do rodné země, aby svou dávno ztracenou přítelkyni našla. Při svém pátrání však naráží jen na dávno pohřbená tajemství vlastní rodiny...

„Jemně utkaný příběh o přátelství, ženství a naději... sladkohořký román, který inspirovalo autorčino dětství v Bombaji, v sobě snoubí tragiku a sílu tradice.“

– Publishers Weekly

„Ukázka:

Pořádne se nadechni a uvidíš, že najdeš odvalu, říkával mi jako malé pápa. A já tam teď stála a ve svých pětadvaceti si znovu připadala jako dítě.

Zvedla jsem klíče a zkusila to znovu. Dveře zaskřípaly, když se mi je konečně podařilo otevřít. V bytě panovala tma. Venku hřmělo a déšť bubnoval do střech. Na nábytek pokrytý letitou vrstvou prachu dopadal proužek světla a já stála v šeré místnosti a klouzala pohledem po pavučinách, které zaplnily rohy mého někdejšího domova. Rozsvítila jsem a jediným pohybem ruky setřela prach z psacího stolu. *Je to jen byt,* opakovala jsem si v duchu. Jenže ho zaplňovalo tolik věcí z mého dětství – psací stůl, u něhož vedle mě sedával pápa a učil mě psát, gauč, na kterém jsme společně jako rodina lenořili a dívali se na televizi.

V mém pokoji pořád ještě stála moje postel, stejně pečlivě ustlaná, jak jsem ji nechala. Dokonce jsem slyšela náš smích, cítila vůni svého dětství – jídla, která áí vařila a s láskou mě jimi krmila – linoucí se květinnou vůní šafránu v *pulávu*, aroma kurkumy v *dálu* a sladkost *rásgullá*. Nic z těch vůní tu samozřejmě nezůstalo. Zbyla tu jen zatechliná zavřených dveří a pohřbených tajemství.

Roztáhla jsem závěsy a v místnosti se zvedl oblak prachu. Za oknem tiše padal déšť a listy zachytávaly kapky. Výhled se nijak nezměnil od chvíle, kdy jsme se s pápou před jedenácti lety přestěhovali do Los Angeles: hustá doprava, troubení rikš a aut, vzdálený štěkot toulavého psa a v dálce se vinoucí slumy. Napadlo mě, když jsem tu tak stála s opuštěnými kufry ve dveřích, proč se pápa nikdy nepokusil byt prodat ani pronajmout? I po jedenácti letech budování nového života v Americe zřejmě stále doufal, že se jednoho dne vrátí, aby Muktu našel. Koneckonců odtud ji unesli.

Říká se, že čas všechno spraví. Podle mě to není pravda. Jak roky plynuly, začalo mi připadat vážně zvláštní, že strašně okamžiky vám mohou připomenout i nejobyčejnější věci a že situace, na niž se snažíte vši silou zapomenout, se stane vaší nejjasnější vzpomínkou.

Ten den jsem z bytu odešla odhodlaná najít odpovědi. Taxikáři se řadili ve frontě, čekali, doufali a prosili, abyste se od nich nechali svězt. Něco na tomhle městě je, něco, na co nikdy nezapomenu. Viděla jsem to všude kolem, cítila jsem to, slyšela – sny, jež zůstávaly patrné na tvářích lidí, pach potu a špíny, zvuk vzdáleného zmatku vznášejícího se ve vzduchu. Tady se to stalo – tady vybuchly zdi, vozy odlétly, střepy ožily a z milovaných se staly jen vzpomínky. Stála jsem tam, před očima se mi vznášel obraz áí, někde tam na mě čekala, a když mě objala, černě orámované oči se jí zalily slzami. Bylo to jiné, než přišly výbuchy a vzaly mi ji.

„Madam, zavézt vás kamkoliv si budete přát,“ zavolal na mě taxikář anglicky.

„Ne, sem, pojdte sem,“ mával na mě další.

Kývla jsem na jednoho z nich a on skočil za volant. Když jsem nastupovala, začínalo mžít. Déšť kolem nás padal tiše k zemi.

„Odvezte mě na policejní stanici v Dádaru,“ požádala jsem ho.

„Madam, vy být z ciziny, vidíte? Já poznávám z toho, jak mluvíte. Odvézt vás do těch nejšpičkovějších hotelů v Bombaji. Budete –“

„Odvezte mě na stanici,“ zopakovala jsem stroze.

Photo © PepAvila

ILDEFONSO FALCONES

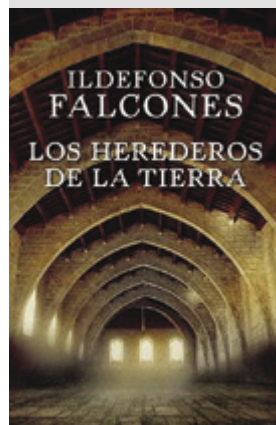
Ildefonso Falcones (* 1959 v Barceloně), povoláním advokát zaměřený na občanské právo, byl už jako dítě okouzlen katedrálou Panny Marie u Moře. Té také věnoval svůj první, neobyčejně úspěšný román *Katedrála moře* a další jeho romány se staly nejpopulárnějšími tituly ve Španělsku a byly přeloženy do řady jazyků.

Závrtný úspěch autorův život v zásadě nezměnil, dál se věnuje advokátní praxi v Barceloně, kde si během let vydobyl pověst právníka, který nerad prohrává.

Dědicové země

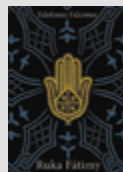
Přeložila Lenka Malinová

Autor světového bestselleru *Katedrála moře* se po deseti letech vrací do středověké Barcelony s nejnovějším titulem *Dědicové země*. Spolu s hlavním hrdinou knihy, dvanáctiletým Hugem, se ocitáme v Barceloně roku 1387, v době překotných zvratů. Ty zasáhnou i do Hugova života, když jeho mecenáš upadne v nemilost a chlapec je nucen opustit svůj sen o tom, že bude jednou stavět lodě. Další cesta ho zavede do židovského ghetta a dál za město, do polí a vinic. Jako skutečný dědic země nás provází magickým světem středověku, doby tak odlišné, a přece v mnohém tolik podobné té naší.

” Po světovém bestselleru *Katedrála moře* se autor opět vrací do magických uliček středověké Barcelony. Strhující životní příběh malého Huga nám připomíná, že uchovat si důstojnost je těžké v každé době.

Již vyšlo:
Katedrála moře,
Ruka Fátimy,
Bosá královna

” Ukázka:

Druhý den po smrti Petra III. se farníci oděli do smutečního, stejně jako bazilika; vše se ponouřilo do zármutku. Hugo byl na nedělní mši s matkou – byly to jediné volné chvíle, které rukavičkář z Kanálské Antonině dopřával. Zhlédl v davu mistra Arnaua, stál na vlastních nohou, záda sehnutá, ale na vlastních nohou, jako každý prostý člověk. Pohlédl na sochu Panny. Mistr Arnau říkával, že se usmívá. On její úsměv nikdy neviděl, ale starý pán si trval na svém a chodili spolu do kostela v kteroukoli denní dobu, aby se k ní mohli pomodlit nebo se na ni jen tak dívat.

Na Huga se Panna Maria od Moře neusmívala nikdy, ale i tak se na ni obracel se svými modlitbami a prosbami o to, aby zasáhla. I ten den prosil za svou matku, aby mohla odejít od rukavičkáře a byla šťastná a smála se a měla ho ráda jako dřív; aby mohli žít spolu a modlil se za zdraví mistra Arnaua a za Janovanovo osvobození. „Svoboda...“, zaváhal na okamžik. „Jestli ho propustí z otroctví, odjede do Janova a ze mě nikdy nebude *mestre d'aixa*,“ pomyslel si a hryzalo ho přitom špatné svědomí. „Ale ano, Panno Maria, zaříd, ať ho propustí na svobodu,“ ustoupil nakonec.

Když bylo konečně po mši, Hugo s Antoninou tentokrát vzácnou chvíli, kterou pro sebe měli, nevěnovali povídání a mazlení jako jiné neděle. Chtěli si vyslechnout, co se mezi lidmi povídá. Na náměstí před Pannou Marií, kam byla obrácená překrásná hlavní fasáda baziliky s bronzovou výzdobou na památku *bastaixos*, kteří ji pomáhali stavět, uviděl Hugo mistra Arnaua, ale nepodařilo se mu k němu prodrat: lidé se kolem něj srotili v touze dozvědět se novinky jako kolem každého váženého měšťana, který zašel na mši sem do Panny Marie místo do katedrály.

Spolu s matkou a mnoha dalšími, kteří dychtivě naslouchali novinkám, se dozvě-

děli, že královna Sibyla, která se uchýlila na hrad v Sant Martí Sarroca, dva dny jízdy od Barcelony, vede jednání o tom, že se vzdá se všemi svými dvořany korunnému princovi Martinovi, bratrovi krále Jana. Také vešlo ve známost, že nový král pobývá v Geroně a je těžce nemocný, i když se proslýchalo, že jakmile se dozvěděl o otcově smrti, hned se vydal na cestu do Barcelony. Lidé mezi sebou hovořili a vymýšleli všechny možné scénáře. Hugo se snažil zachytit každé slovo. „Synu,“ zavolala na něj Antonina, „musím už...“

Ani to nedořekla, když se Hugo přestal soustředit na klepy, zabořil ji hlavu mezi nádra a pevně ji objal.

„Musím už jít,“ naléhala žena a uhýbala očima před některými muži, kteří na ně vrhali pohledy spíš vlně nežli dojaté.

Hodně obyvatel Nábřežní čtvrti vědělo, co Antoninu potkalo po manželově smrti, ale jen málokdo si povšiml kruhů pod očima, prvních vrásek a zarudlých rukou; pořád ještě to byla krásná, velmi smyslná žena.

Antonina se jemně vymanila ze synova objetí, poklekla před ním a položila mu něžně dlaně na tváře.

„Příští neděli se zase setkáme. Nebreč,“ snažila se ho povzbudit, když si všimla, jak se mu chvěje spodní ret a stahuje bradička. „Buď silný a tvrdě pracuj.“

Když matka zmizela v davu, Hugo se za ní ještě chvíli díval, jako by se v každém okamžiku mohla znovu objevit. Nakonec ohrnul rty a obrátil se znovu ke skupince kolem mistra Arnaua. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo a jak mu vlnou oči, a rozhodl se odejít. „Však ho uvidím zase zítra,“ pomyslel si.

Nebylo tomu tak. Pokaždé, když na chvíli utekl z dosahu Janovanových pouček a jeho železné koule a snažil se mistra Arnaua najít, se vracel s nepořízenou.

„Není tu, chlapče,“ potvrdila mu služebná Jana.

Nikdo nevěděl, kde ho hledat.

REINER STACH

Reiner Stach (* 1951 v Rochlitz v Sasku) vystudoval filozofii, literární vědu a matematiku. Zprvu působil jako lektor a vydavatel naučných publikací. Ve svých 27 letech četl poprvé nejen Kafkovy romány a povídky, ale i jeho deníky a dopisy. Tehdy se začal zabývat Kafkou systematicky. V roce 1987 vyšla jeho monografie *Kafkův erotický mýtus*. V roce 1999 připravil výstavu s názvem *Kafkova snoubenka* představující pozůstalost Felice Bauerové, kterou Stach objevil v USA.

Autor pracoval na své rozsáhlé trilogii o Kafkovi neúnavně osmnáct let, prostudoval neuvěřitelné množství materiálu, přečetl dobový tisk a především se opíral o kritické vydání Kafkových děl, korespondence, deníků, a dokonce úředních spisů, které vycházely v průběhu let v německém nakladatelství S. Fischer. Jelikož významná část Kafkovy pozůstalosti v majetku dědiců Maxe Broda zůstávala nepřístupná, vydával Stach biografii nechronologicky.

Roku 2002 vyšel svazek *Kafka. Roky rozhodování* (období 1910–1915), v roce 2008 *Kafka. Roky poznání* (období 1916–1924) a jako poslední v roce 2014 svazek s názvem *Kafka. Rané roky* (období 1883–1910). Po jeho uveřejnění se spustila záplava oslavných recenzí, jakou si zatím vysloužilo v Německu jen málokteré dílo.

Reiner Stach obdržel za svazek *Kafka. Roky poznání* zvláštní cenu u příležitosti udělení Literární ceny Heimito von Doderera (2008). V češtině vycházejí svazky chronologicky.

Kafka Roky rozhodování

Přeložil Michael Půček

Třídílná biografie o životě a díle jednoho z největších, nejznámějších a nejčtenějších autorů světové literatury, pražského německy píšícího spisovatele Franze Kafky (1883–1924) je rozsahem i významem monumentální, výjimečná a zcela ojedinělá. Německý literární historik, který kromě literární vědy vystudoval rovněž filozofii a matematiku, pracoval na třídílném souboru celých osmnáct let. Všechna fakta, každou drobnou jednotlivost pečlivě ověřoval a dokládá, striktně se vyhýbal zaplňování bílých míst v Kafkově životě fikcí, spisovatelovu osobnost a dílo zpodobnil v celé složitosti a komplexnosti. O Kafkovi přitom vypráví nesmírně poutavě, střídá esejistické i vyprávěcí pasáže, zpřítomňuje dobové panorama, každý díl se čte jako román.

Roky 1910 až 1915 zachycují intenzivní proměnu Franze Kafky z ovlivnitelného, nevázaného mladíka v odpovědného úředníka, znejistěného a přecitlivělého muže s komplikovaným vztahem k ženám a zároveň v mistra slova, spisovatele, jenž dokázal precizně zachytit své noční můry a prodchnout je zvláště odtažitým „kafkovským“ humorem a ironií.

Kafkův život, stále pevně spojený s rodnou Prahou, je ve zmíněném období vytyčen rozhodujícími milníky, které určily Kafkovo další profesní, osobní a umělecké směřování: Kafka blíže poznává a studuje židovské náboženství, poprvé vystupuje na veřejnosti jako spisovatel, zažívá vypuknutí první světové války a také komplikovaný vztah s Felice Bauerovou, s níž se dvakrát zasnoubil, pokaždé však zasnoubení zrušil a v roce 1917 vztah definitivně ukončil. Je to rovněž doba „strašlivého dvojího života“ mezi kanceláří a psacím stolem, na němž Kafka po nocích psal některá svá zásadní díla: povídkový soubor *Rozjímání* (Betrachtung), který je jeho vůbec první vydanou knihou (1913), povídky *Proměna* (Die Verwandlung, 1912, publikována 1915), *Ortel* (Das Urteil, 1912, vydána 1913) a *V kárném táboře* (In der Strafkolonie, 1914, uveřejněna 1919), románový fragment *Nezvěstný* (Der Verschollene, 1911–1914, vydaný posmrtně), jehož první kapitola vyšla pod názvem *Topič* (Der Heizer) ještě za Kafkova života v roce 1913, a také nedokončený román *Proces* (Der Prozess, 1914–1915, vydaný posmrtně).

Reiner Stach využil při práci na druhém svazku své trilogie mimo jiné i pozůstalost Felice Bauerové, kterou objevil v USA, kde Kafkova bývalá snoubenka v roce 1960 zemřela.

Kniha vychází s finanční podporou
hlavního města Prahy, Goethe Institutu
a Česko-německého fondu budoucnosti.

Již vyšlo:

*Kafka.
Rané roky*

Připravujeme:
*Kafka.
Roky poznání*

GAVIN EXTENCE

Gavin Extence (* 1982), v dětství šachový mistr, později absolvent filmových věd a nyní spisovatel žije v anglickém Sheffieldu se svou ženou, dětmi a kočkou. Je autorem úspěšného románu *Vesmír versus Alex Woods* (Argo, 2013), který získal dvě ocenění (Writer's Guild Best Book, Waverton Good Read Award) a byl zařazen do užšího výběru Desmond Elliot Prize. Druhý román *The Mirror World of Melody Black* (2015) byl velmi příznivě přijat kritikou a zpracován pro BBC Radio 2 Bookclub Read. *Potíže s empatií* je jeho třetí román.

Potíže s empatií

Přeložila Veronika Volhejnová

Ve světě vysokých financí a dravých obchodů, ve kterém se Gabriel Vaughn vyšplhal téměř na samý vrchol, platí jediné: právo silnějšího. Když tedy dvaatřicetiletý manažer zjistí, že má nevyléčitelný nádor na mozkou a zbývá mu šest měsíců života, rozhodne se nedat na sobě co nejdéle nic znát. Jenže nemoc na to má jiný názor a Gabriel ke své hrůze zjišťuje, že začíná přemýšlet o pocitech jiných lidí – kolegů, sekretářek, svého otce, dokonce i Caitlin, politické aktivistky s houslemi, která ho neodolatelně přitahuje. Jenže v životě, jaký Gabriel dosud vedl, empatie představuje problém...

TIP
nakladatele

” Nikdy není pozdě změnit svůj život!

Velmi osobní, soucitné a intimní čtení.

– Lovereading.co.uk

**Zábavné, dobře odpozorované
i odposlouchané, bez sentimentu.**

– Winq Magazine

Již vyšlo:
*Vesmír versus
Alex Woods*

” Ukázka:

Byl velký jako golfový míček a uložený hluboko v části jeho mozkové kůry zvané *lobus insularis*. V důsledku toho by vlastně všechno mělo získat tu správnou perspektivu; aspoň se to tak říká. Drobné nepohodlí, triviální zdržení, bezvýznamné nepříjemnosti každodenního života – na ničem z toho by už nemělo záležet. Ani na dopravních zácpách by nemělo záležet. Jenže Gabriel zjistil, že mít zhoubný nádor na mozkou ve skutečnosti zdaleka není tak povznášející.

Drobné nepříjemnosti byly nepříjemnější než kdy dřív. Trčet v dopravní zácpě byl luxus, který si nemohl dovolit. Za normálních okolností – před nádorem – by ten čas produktivně využil. Zkontroloval by na iPadu zprávy a zjistil, jestli se přes noc nestalo něco, co by mohlo ovlivnit trhy, jež za devadesát minut otevírají. Posledních deset let tak začínal každý pracovní den. Teď místo toho počítal, jakou část zbytku života promarní v téhle řadě stojících aut.

Odpověď zněla jednu sedmnáctitisícinu. Podle lékaře na klinice v Harley Street – Armstronga, Andertona nebo jak se ten chlap sakra jmenuje – mohl Gabriel Vaughn počítat ještě tak se šesti měsíci života. A dnes ráno nepřijatelně dlouhou část té doby strávil ve stojícím autě.

Že má v úmyslu se pohnout, to si uvědomil až ve chvíli, kdy se jeho ukazováček dotkl šoférova levého ramene – a těžko říct, kdo byl v té chvíli překvapenější. V posledních třech letech, od chvíle, kdy Gabriel dostal vlastního řidiče, probíhala cesta do práce vždycky v absolutním tichu. Každé ráno přesně v šest hodin čekalo auto – tmavosedý Mercedes Benz třídy S – před Gabrielovým domem. Šofér otevřel dveře a zdvořile pozdravil: „Dobré ráno, pane,“ a když měl štěstí, Gabriel mu úsečným pokývnutím odpověděl. K fyzickému kontaktu nedošlo ani jednou. Teď sebou oba

muži trhli, jako by dostali mírnou elektrickou ránu.

První se vzpamatoval Gabriel. Opřel se znovu v sedadle a zamračeně pohlédl do polekaných očí bez těla, které na něj hleděly přes zpětné zrcátko. „Pusťte mě ven,“ řekl.

„Prosím, pane?“

„Chci vystoupit.“

„Ehm... tady?“ Řidič ukázal na stojící auta kolem – bylo to nejisté, rozkolísané gesto, jaké by snad udělal člověk, který šlape vodu uprostřed jezera. „Ale já tady nemůžu –“

„To je jedno. Prostě mě pusťte ven.“

Šofér zaváhal, krátce se rozhlédl kolem sebe, pak pevněji sevřel volant. Byli právě před Deutsche Bank, zavření u středového pásu mezi taxíkem, dvěma bavoráky a Bentleyem. „Přejete si, abych... vám otevřel dveře?“

Gabriela upřímně řečeno vůbec nenapadlo, že existuje nějaká jiná možnost. Neuvažoval o tom, že by snad mohl vynechat prostředníka a otevřít si dveře sám. Koneckonců, nikdy to dělat nemusel, a když o tom tak uvažoval, teď s tím rozhodně začínat nehodlal. A za daných okolností neviděl způsob, jak vzít svůj požadavek zpátky. Rozhodně nechtěl dát před šoférem najevo slabost.

„Půjdu pěšky,“ řekl. „Bude to rychlejší.“ Povedlo se mu vyslovit to jako pokárání, nikoli vysvětlení – jako by byl řidič osobně zodpovědný za to, v jakém stavu jsou dnes ráno ulice.

Zaváhání bylo jen kratičké. Vzápětí zvitěla slepá poslušnost. Řidič zatáhl ruční brzdou, vystoupil a za doprovodu sboru klaksonů otevřel zadní dveře.

„Pěkný den, pane.“

Gabriel neodpověděl. Ani nekývl. Popadl aktovku a zmizel v mezeře, která se mezi auty na chvíli vytvořila.

ELŻBIETA CHEREZIŃSKA

Elżbieta Cherezińska (nar. 1972) žije v severním Polsku. Absolvovala teatrologii na divadelní akademii ve Varšavě. Debutovala v roce 2005 literární biografií Szewacha Weisse. Od roku 2009 vycházejí v nakladatelství Zysk i S-ka její historické romány, jejichž děj se převážně odehrává ve středověké střední a severní Evropě. Téměř všechny knihy Cherezińské se staly bestsellery a její

příběhy o bouřlivých dějinách rodů Piastovců byly kritiky označeny za „polskou *Hru o trůny*“. V roce 2013 byla finalistkou literární ceny Gryfia (za text *Korona śniegu i krwi*), další její román (*Legion*) byl časopisem *Magazyn Literacki Książki* vyhlášen knihou roku 2013.

Hra o kosti

Přeložila Anna Plasová

Bývalý pražský biskup a budoucí světec Vojtěch je zavražděn pohany. Ambiciózní polský kníže Boleslav Chrabrý toho chce využít a pomocí Vojtěchových ostatků i svých politických dovedností usiluje o vytvoření hnězdenského arcibiskupství, které by posílilo jeho mezinárodní pozici. Mladý císař Ota III. ve stejné době přemýšlí, jak obnovit velkolepou římskou říši a navázat na odkaz Karla Velikého. Když se mu podaří potlačit vzpouru v Římě, vydává se proto na velkou cestu po všech provinciích. V jejím finále se setkává s Boleslavem právě u Vojtěchových ostatků v nově postavené katedrále v Hnězdně.

TIP
nakladatele

Historický detektivní román

Někdejší pražský biskup, ambiciózní polský kníže a přemýšlivý mladý císař – kolem této ústřední trojice se odvíjí děj románu zasazený do období kolem roku 1000, kdy se začínala rodit střední Evropa.

Ukázka:

„Kdo tě sem poslal, člověče?“

Rybář pohnul rty, ale vyšel z nich jen suchý, chraptavý skřek. Zarad, vstřícný jako vždy, se zeptal:

„Chceš vodu?“

Pak se otočil k Boleslavovi, mrkl na něj a dodal:

„Medovinu už mu nedáme, nebo nám tu znovu padne jako mrtvý!“

Rybář přikývl a hltavě vyprázdnil pohár, který mu Zarad podal. Pak se na nádobu podíval a oči se mu rozšířily, jako by pil ze stříbra poprvé v životě. Vzhledem k jeho rozedranému oděvu to bylo ostatně víc než pravděpodobné. Zarad si vzal pohár zpátky a Unger opakoval otázku. Rybář se bál zvednout zrak a s pohledem upřeným na podlahu zašeptal:

„Dva bratři mniši, v šedohnědých šatech, jmenují se Radim a Boguša, oni mě za vámi poslali.“

„Odkud je znáš?“

„Můj bratr byl jejich tlumočnickem a průvodcem do země Prusů. Dostali se k nám z Gyddanzku, když je loď s lidmi... knížete... Boleslava vysadila na břeh. Byli hosty v naší chýši, než se vydali na cestu, tos nimi byl ještě ten třetí, nejdůležitější, ten, co zemřel...“

„Odkud víš, že byl nejdůležitější?“

„Nosil odlišný oděv, jaký u nás nikdo nenosí, na hlavě měl velkou vlněnou čepici...“

„Jak se jmenoval, si pamatuješ?“

„Votěch. Říkali mu Votěch.“

„Proč s tebou nepřišel tvůj bratr, pokud byl, jak říkáš, jejich průvodcem?“

„Ukřívá se v lese. Bojíme se, že Prusové budou hledat i jeho, pane...“

„A kde jsou ti dva? Proč jsi přišel bez nich?“

„Ukryli se ve velkém vykotlaném stromě půl dne cesty od místa, kde se to všechno stalo. Poslali mě nejdřív k Prusům, abych zvěděl, co se stalo s Votěchovým tělem, měli

na mě čekat v tom stromě. Ale když jsem se k nim vrátil, nikdo tam nebyl. Oni říkali, že se musejí vrátit na dvůr knížete...“ Při slově „kníže“ se rybář zajíkl a sehnul k zemi, až ho Unger podepřel, protože se zdálo, jako by chtěl znovu padnout bez dechu. „...Takže jsem... jsem... jsem... si řekl, že na mě nepočkali nebo se tam možná sami báli, byl jsem dva dny pryč... Tak jsem se ještě poptal mezi místními, jestli je někdo neviděl, kdyby je viděli, kdyby je zajali Prusové, lidé by o tom věděli, něco takového se přece nestává často... No, o tom by se mluvilo. Ale nikdo o nich neslyšel, nikdo. Tak jsem si řekl, že už šli ke knížeti,“ znovu se poklonil a Zarad jen obrátil oči v sloup, „a vydal jsem se sem.“

Rybář domluvil a vydechl jako člověk, který ze sebe vydal velké tajemství. Netroufal si zvednout hlavu, ale i bez toho bylo jasně vidět, že se dívá směrem k okraji stolu, kam Zarad postavil pohár. Podali mu vodu. Boleslav chtěl něco říct, ale Unger ho předstihl a pohybem hlavy ho požádal, aby byl zticha. Zarad potlačoval smích.

„Co víš o Vojtěchově smrti?“

„Jen tolik, kolik mi řekli oni, pan Radim a pan Boguša... Že je Prusové chytili na palouku, Votěchovi probodli záda kopím a potom... A potom mu usekli hlavu.“

„Pater noster!“ přezehnal se Unger. Boleslav udeřil pěstí do zdi a Zarad sykl.

Nastalo ticho. První ho přerušil Zarad:

„A ti dva si zachránili život jak?“

„Utekli do lesa...“

„Zbabělci!“ Boleslav stiskl čelisti. Ne, Radima neměl rád od prvního setkání. Ten nejmladší polo-Slavníkovec se mu od začátku zdál vyrobený z jiného těsta. Jak mohl opustit bratra?

„To, že je Prusové nechali na pokoji, ještě nedokazuje, že je přehlédli, Boleslave.“ Unger se jako vždy ozval v pravou chvíli. „Posílají ti tak zprávu. Neobviňuj tedy Radima, není to na místě. Nelovili jeho, ale člověka v biskupské mitře. Ať by ji měl na hlavě kdokoli...“

JAIMY GORDONOVÁ

Jaimy Gordonová (* 1944) je americká spisovatelka, překladatelka a vysokoškolská pedagožka. Vystudovala angličtinu na Brown University a získala doktorát z tvůrčího psaní tamtéž. Od r. 1981 až do odchodu do důchodu vyučovala tvůrčí psaní na Western Michigan University v Kalamazoo, kde dodnes žije. Na literární scéně debutovala

v r. 1974 románem *Shamp of the City-Solo*, který už se v žánru undergroundové fantasy stal klasikou. Celkem napsala osm románů, které pro svá náročná i tabuizovaná témata a zajímavou stavbu možná nepatří mezi populární bestsellery, ale mezi náročnějšími čtenáři si získaly obdiv a uznání. Za svůj zatím poslední román *Poslední den slávy* (Lord of Misrule, 2010) získala Jaimy Gordonová americkou Národní knižní cenu. Kromě vlastní tvorby se věnuje též překladům z němčiny a pravidelně navštěvuje také Prahu jako jedna z vyučujících kurzů tvůrčího psaní Prague Summer Program.

Poslední den slávy

Přeložil Ladislav Nagy

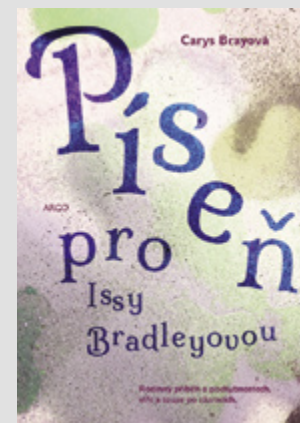
Poslední den slávy, román, za který Jaimy Gordonová v r. 2010 získala americkou Národní knižní cenu, představuje čtenářům oblíbené dostihové prostředí zcela jinak, než jsou zvyklí. Neodehrává se totiž v kulisách velkých závodů, luxusu a bohatství, ale na samém dně dostihového sportu, na závodisti v zapadákově, kde se koně i lidé „za zenitem“ ze všech sil snaží přežít a účel světí prostředky. Každá z postav, které se nám v tomto přitažlivě hrůzném panoptiku představí, mluví vlastním svérázným jazykem, ale jejich osamělost a izolace pramení z jiné „jinakosti“. Ať už to je věk, barva pleti nebo původ, co je staví na okraj společnosti, když se setkají na scéně zanedbaného závodiště v Západní Virginii, rozehrají spolu napínavé drama plné zoufalství, odhodlání, vášně a koní.

” Pět postav, pět originálních hlasů, pět osamělých duší potloukajících se kolem nejnižších příček dostihového sportu. Každý den je boj o přežití, a ne všichni přežijí.

CARYS BRAYOVÁ

Carys Brayová vystudovala literaturu a tvůrčí psaní. Za svou první sbírku povídek *Sweet Home* (Sladký domov, 2012) získala Scottovu cenu, ale teprve prvním románem *Píseň pro Issy Bradleyovou* (A Song for Issy Bradley, 2014) se z ní stala literární hvězda první velikosti. Příběh o síle rodinných pout a krizi víry si vysloužil jak neutuchající přízeň čtenářů, tak mnohá ocenění, včetně užší nominace na prestižní Costa Award. Druhý román *Muzeum tebe* (The Museum of You) vyšel v r. 2016.

Píseň pro Issy Bradleyovou

Přeložil Jakub Valenta

Je podzim a v přírodě všechno umírá. Jacob má v pokoji mrtvého pavouka schouleného do klubíčka. A na dolní palandě leží schoulená máma, ale o tom se nesmí mluvit. Táta říká, že by to lidi nepochopili. Jacob umí udržet tajemství – sám jedno má: jakmile přijde na ta správná slova a najde v sobě dost víry, vykoná zázrak vzkříšení, takový, o jakých se vypráví v Bibli. Pak bude všechno zase jako dřív, Issy se vrátí, máma vstane, obleče se a udělá jim snídani. A všichni budou žít šťastně až do smrti.

Muzeum tebe

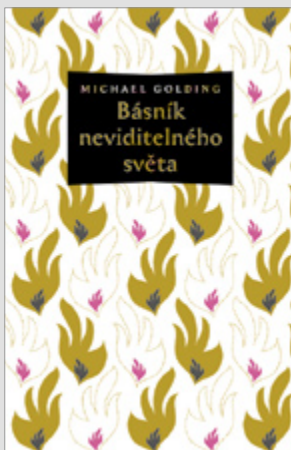
Přeložila Eva Klimentová

Dvanáctiletá Clover Quinnová vyrůstá jen s tátou Darrenem a v hlavě má spoustu nezodpovězených otázek. Rozhodne se, že letos o prázdninách na ně najde odpovědi. Z věcí, které zbyly po její matce Becky, začne v prázdném pokoji vytvářet muzeum. Jako kurátorka vybírá předměty, které ji nejvíce zaujaly, a postupně skládá příběh matčina, otcova i svého života. Strípky každého příběhu je však možné poskládat různě – podle toho, co hledáme a jaké máme touhy a představy.

MICHAEL GOLDING

Michael Golding pochází z Filadelfie a svou kariéru zahájil jako divadelní herec. V roce 1994 mu vyšel první román *Simple Prayers* (Prosté modlitby), ze kterého se stal bestseller a byl přeložen do 9 jazyků. Jeho třetí román, *Básník neviditelného světa* (The Poet of the Invisible World) vyšel v roce 2015 a pozornost upoutal už tím, že Will Schwalbe z nakladatelství Picador jej přivítal vyznáním o tom, jak „na tuhle knihu čekal dvacet let“, otištěným v časopise *Publishers Weekly*. Kromě psaní se Michael Golding zabývá také překládáním a adaptacemi románů na filmové scénáře.

Básník neviditelného světa

Přeložila Markéta Musilová

Núri se narodí se čtyřma ušima, a tak ho matka odveze z vesnice, aby mu pověřiví vesničané neublížili. Cestou však matka zahyne při úplně stejné nehodě jako o tři měsíce dřív její manžel a Núri „spadne z nebe“ do rukou posluhovače v súfijském klášteře. Tam vyrůstá, nastupuje duchovní cestu k Bohu, objevuje svůj nevšední talent jazyka a prožívá citové zmatky. To všechno však skončí, když klášter napadnou nájezdníci. Núriho unesou a skončí jako sluha Právě ruky sultána – jeho život jako by začínal úplně znovu, na jiném místě, v jiných podmínkách. Po nějaké době se ale Núri svým způsobem vrátí na pravou cestu – začne navštěvovat súfijského učitele, začne znovu psát poezii. Ale jeho život je znovu přetržen a Núri se ocitá na ovčí salaši ve Španělsku – v cizím prostředí, cizím náboženství a cizím jazyku. Ale koloběh se znovu opakuje, v „dalším životě“ se ocitne v severní Africe, opět se neomylně (i když ne přímou cestou) vrátí k súfismu, poezii a lásce, aby to vše opět ztratil a jako poustevník konečně došel klidu v oproštění od všeho světa. Kolotoč pestrých barev, zvuků a vůní vás vtáhne do svého víru, až budete mít pocit, jako byste se ocitli uprostřed *Pohádek tisíce a jedné noci*.

„Núri se narodí se čtyřma ušima a jeho život je od začátku poznamenán znamením, duchovním hledáním a krásou slova. Až na konci cesty ale najde klid, když se oprostí od všeho světa.“

KATIE KHANOVÁ

Katie Khanová pochází z Londýna a je absolventkou oboru tvůrčí psaní na Faber Academy. Pracuje v oblasti digitálního marketingu pro filmové studio Paramount Pictures. *Zadrž hvězdy* je její první román.

Photo © Don Wood

Zadrž hvězdy

Přeložil Jan M. Heller

Příběh o vztahu jednoho páru zhuštěný do 90 minut, který se odehrává v nepříliš vzdálené budoucnosti. Lidé mají k dispozici všechny myslitelné technické vymoženosti, politická mapa světa je zásadně překreslena, v multikulturní utopii se obyvatelstvo jednotlivých „teritorií“ pravidelně mění v rámci „rotací“, mezilidská komunikace se odehrává především na multimediální platformě MindShare – Facebooku budoucnosti. Maxe a Carys rozdělují názory a přesvědčení. Nyní se spolu vznášejí ve vesmíru, zbývá jim kyslík už jen na půldruhé hodiny, nedokážou se vrátit na domovskou loď ani navázat spojení se Zemí, a záchrana si nakonec vyžádá osudové rozhodnutí. Příběh o jejich vztahu, klasická love story přenesená do reálií žánru sci-fi, vypovídá o tom, že základní konstanty lidského života zůstávají ve všech stoletích a podmínkách stejné.

„Dva astronauti, muž a žena, uvíznou ve vesmíru a snaží se dostat na skomírající vesmírnou stanici. Kyslíku ale ubývá.“

TOMMI KINNUNEN

Tommi Kinnunen (* 1973) pochází ze severofinského města Kuusamo. V současnosti učí finský jazyk a literaturu na gymnáziu v jihofinském Turku. Před několika lety navštěvoval kurz tvůrčího psaní, kde psali povídky na různá témata. V závěru kurzu se vyučující Tommiho zeptal: „Poslyš, Tommi, ty tvoje povídky, nejsou to náhodou spíš kapitoly z románu?“ A tak vzniklo *Čtyřcestí*, románová prvotina, které se ve Finsku prodalo už přes 50 000 výtisků a setkala se s obrovským úspěchem u kritiky i čtenářů nejen ve Finsku, ale i v dalších 18 zemích. V románu *Vystrkov* autor dále rozvíjí nastolená témata – míru tolerance i osamocení ve světě, který sdílíme.

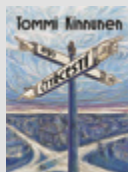
Vystrkov

Přeložila Lenka Fárová

Slepu devítiletou Helenu pošlou z rodného městečka na severu Finska do školy pro nevidomé v Helsinkách. Postupně se naučí znát pachy, zvuky i počty kroků ve velkém městě. O čtyřicet let později se na jih přestěhuje i její synovec, student Tuomas, a oba zjistí, že i přes vnější odlišnost toho mají mnoho společného.

Jaké to je, stát celý život stranou a čekat, až si lidé všimnou, že jste jako oni, a přestanou vnímat jen to, čím se lišíte? Jaké je vyrazit na dlouhou cestu, abyste se stali tím, kým chcete být, anebo kým možná dokonce už jste? Tommi Kinnunen píše osobitým stylem o jinakosti i hledání vlastní identity, o touze po rodičovství i síle rodinných pout.

Již vyšlo:
Čtyřcestí

ALEN MEŠKOVIĆ

Alen Mešković se narodil r. 1977 v Bosně, ale od r. 1994 žije v Dánsku. Na univerzitě vystudoval kulturologii, žije a tvoří v Kodani, a než se pustil do románu, publikoval básně. Jeho prozaická prvotina *Ukulele jam* se dočkala jak pochvalných kritik v tisku, tak nominace na literární cenu týdeníku Weekendavisen, následně Alen

Mešković získal tříletý tvůrčí grant od Dánské nadace pro umění a v r. 2013 obdržel jakožto mezinárodní umělec roku cenu „Kunsterprisen 2013“.

Stan pro jednoho

Přeložila Markéta Kliková

Prvotina Alena Meškoviće *Ukulele jam*, popisující s humorem i vážně dospívání během války v Jugoslávii, vzbudila zasloužený ohlas v mnoha evropských zemích a dočkala se i divadelního zpracování.

Děj Meškovićova druhého románu *Stan pro jednoho* začíná 1. prosince roku 1994, kdy bosenský uprchlík Emir Pozder, zvaný Miki, přijíždí do Kodaně, která původně měla být jen další přestupní stanicí na cestě za bratrem Nenem do Švédska. Nenův kontakt však Mikiho na nádraží nevyzvedne a Miki se dostává do spárů policie. Ze strachu, co bude dál, okamžitě zažádá o azyl a dánská policie ho odveze do dětského centra. Miki tak uvízne v Dánsku, z okna svého pokoje vidí do Švédska a dál sní o setkání se starším bratrem.

” Volné pokračování *Ukulele jam*. Na své cestě do vysněného Švédska uvízne mladistvý bosenský utečenec Miki v Dánsku. V drsných podmínkách a osamění hledá novou naději, nové obrysy života.

Již vyšlo:
Ukulele jam

ANN PATCHETTOVÁ

Ann Patchettová má na kontě už sedm románů a i českým čtenářům je dobře známá. Absolventka slavného kurzu tvůrčího psaní Iowa Writer's Workshop potvrzuje, že peníze do vzdělání neinvestovala nadarmo – její knihy se v USA staly bestsellery a jsou přeložené do více než 30 jazyků. Svou lásku k literatuře dokazuje Ann Patchettová i na poli obchodním – v roce 2011 si v Nashvillu, kde žije, otevřela knihkupectví a pokusila se tak aktivně zvrátit trend, kdy nezávislá kamenná knihkupectví z většiny amerických měst nenávratně mizí, neschopná vzdorovat tlaku internetového molocha.

Společenství

Přeložila Dana Vlčková

Jednoho slunného nedělního odpoledne v jižní Kalifornii se Bert Cousins neznámý objeví na oslavě křtin Franny Keatingové a navždy tím změní životy dvou rodin. *Společenství* vykresluje životy rodičů a šesti dětí v průběhu padesáti let, od prázdnin ve Virginii, které děti z obou „spojených“ rodin prožívají společně, až po jejich dospělost, dětskými zážitky navždy poznamenanou. Snad každý, kdo má rodinu, pozná směr lásky, humoru i tragédie, která život provází. Ve *Společenství*, nejosobnějším z románů Ann Patchettové, se jí čtenářům dostane vrchovatě.

„Patchettová přináší lidskost, humor a odzbrojující náklonnost k postavám, které si při jejich zápolení se životem nemůžete nezamilovat. ... Neodolatelné.“

– *Library Journal*

„Košatý a strhující nový román ... Patchettová přichází s vnímavými postřehy o lidech a životě, podávanými v hloubi soucitným a zábavným tónem. Ann Patchettová je spisovatelka, která ví, co dělá, a během četby máte pocit, že jste v dobrých rukou.“

– *New York Times Book Review*

NEW YORK TIMES BEST BOOK OF THE YEAR

USA TODAY BEST BOOK OF 2016

WASHINGTON POST BEST BOOK OF 2016

ANDREW MICHAEL HURLEY

Andrew Michael Hurley (* 1975) bydlel v Manchesteru i Londýně, dnes žije v hrabství Lancashire. Za svůj první román *Samota* získal v r. 2015 cenu Costa Book Award i ocenění britského knižního průmyslu British Book Industry Award pro nejlepší debut roku a není divu – líbil se i Stephenu Kingovi. „Neexistuje strašidelnější místo než vlastní mysl,“ říká Hurley, a až si přečtete *Samotu*, budete mu to věřit.

Samota

Přeložil Ladislav Nagy

Vítěz Costa Book Award a British Book Industry Award pro nejlepší debut roku 2015.

Samota je zlověstná a nebezpečná: místo na pobřeží Irského moře, které nese pečeť dávných dob a během staletí si vyžádalo desítky, ba stovky životů – zvířat i lidí. Píščiny na pobřeží jsou zrádné, příliv nenadálý, počasí věčně nevlídné. Právě do těchto končin v severní části hrabství Lancashire přijíždí na jedny Velikonoce někdy v sedmdesátých letech minulého století vypravěč, jeho mentálně postižený bratr Hanny a skupinka věřících z jedné katolické farnosti na předměstí Londýna. Do kraje, z něhož pochází vypravěčova matka, jezdila skupinka pravidelně již s minulým knězem; po jeho smrti se sem vydávají znovu s knězem novým, a to v naději, že návštěva věkovité kaple v nehostinném kraji napomůže zázraku a Hanny se uzdraví. Poutníci však v kraji rozhodně nejsou vítáni – jsou svědky událostí, jejichž význam se jim ozřejmí až mnohem později.

„*Samota* je úžasný gotický thriller, skvěle vyprávěný a plný napětí. Jako takový dá vzpomenout na klasiky žánru typu Maturinova *Poutníka Melmotha* nebo nejlepší prózy Daphne du Maurierové.“

LISA MCINERNEYOVÁ

Lisa McInerneyová (* 1981) vstoupila do povědomí čtenářů nejprve svým oblíbeným blogem *Prdel Irska* (The Arse End of Ireland), ale jejím cílem bylo prorazit ve „vysoké“ literatuře (za kterou se, na rozdíl od blogu, taky platí). To se jí suverénně povedlo hned prvním románem *Božská kacířství* (The Glorious Heresies, 2015), za který získala ceny Baileys Women's Prize a Desmond Elliott Prize a na další byla nominovaná.

Božská kacířství

Přeložila Tereza Vlášková

Irsko zasáhla hospodářská krize, a tak se v Corku všichni mají co ohánět, aby přežili. Patnáctiletý Ryan, který se snaží vnést do svého života trochu řádu a krásy, zmatenému otci alkoholikovi navzdory, prostitutka Georgie, falešně koketující s vírou, i náhodná vražedkyně Maureen, jejíž dlouho ztracený syn vládne místnímu podsvětí. Holt člověk dělá, co může, a nezbývá než doufat, že jednou dojde odpuštění.

„Odvážný první román Lisy McInerneyové pohání drogy, chlast, sprostárny, násilí a černý humor. (...) *Božská kacířství* jsou výjimečná svou morální komplexností a energií a virtuózní jazyka, který vám jako podivná příjemná hudba zůstane ještě dlouho v hlavě.“

– The New York Times

„Temný, silný román... S černým humorem... McInerneyová píše živou hovorovou prózou, šmrncnutou barvitými hláškami z ulic Corku.“

– The Washington Post

„Báječně nekonvenční hlas... postavy románu by nikdo nenazval svatými, ale jsou tak bohatě vykreslené, že musíte brát vážně to, jak přemýšlejí, a mít pochopení pro jejich morální dilemata.“

– The New York Times Book Review

MÁIRTÍN Ó CADHAIN

Máirtín Ó Cadhain (1906–1970) se narodil a žil v irském kraji Connemara, kde také pracoval jako učitel, dokud o místo nepřišel kvůli svému členství v Irské republikánské armádě (IRA). Prosazoval „znovudobytí Irska“ skrze prosazování původního irského jazyka i kultury. Byl nejen jedním z nejvýznamnějších irských písařů autorů 20. století, ale svým dílem se zařadil mezi velikány irského modernismu bez rozdílu jazyka. K tomu mu dopomohl zejména román *Hřbitovní hlína* (Cré na Cille) z roku 1949. I přes jeho nesporné kvality, zejména inovativní formu, trvalo dlouho, než vešel v širší, neřkuli mezinárodní známost. Na překážku zde byl právě jazyk. Nedostí na tom, že je *Hřbitovní hlína* napsaná irsky, navíc Ó Cadhain používá connemarské nářečí tak hutné, že i leckterý rodilý mluvčí má co dělat, aby se jím prokousal. Když se k tomu ještě přidá experimentální forma s neuvozenou přímou řečí (takže se čtenář musí dohadovat, kdo právě hovoří), je jasné, že na překladatele klade tento text neobyčejně vysoké nároky. O to větší štěstí máme, že se díky vynikajícímu překladu Radvana Markuse můžeme s dílem Máirtína Ó Cadhaina konečně seznámit i v češtině.

Hřbitovní hlína

Přeložil Radvan Markus

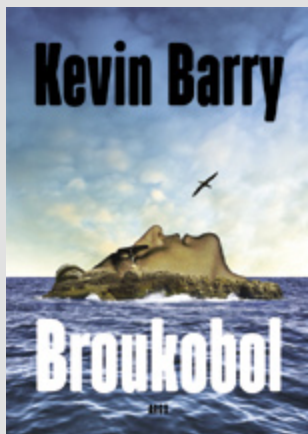

Kulturní klasika irské literatury *Hřbitovní hlína* vyšla poprvé v roce 1949 a od té doby se dočkala filmového i divadelního zpracování, nicméně přeložena byla jen do mála jazyků. Důvodem není jen to, že překladatelů z irštiny bývá všude krom britských ostrovů pomálu, ale i obrovská náročnost textu, který jiskří slovními hříčkami, využívá úzce vymezeného connemarského dialektu atd. Teprve loni vyšel poprvé v anglickém překladu, zato hned letos v dalším. Zkrátka je to kniha jak zábavná a náročná, tak i fascinující.

Všechno začíná ve chvíli, kdy hlavní hrdinka Cairtriona zemře a pohřbí ji do hřbitovní hlíny. Ale je to librový, nebo pětákový pozemek? Dali jí ten správný rubáš? A křížek? Nešetřili na ní? Nesnažili se ji ošidit, tak jako, Pánbůh je zatrať, když byla ještě naživu? No, každopádně to se všemi svými „spolubydlícími“ (a že jich je) bude moct důkladně probrat. Mají na to celou věčnost.

KEVIN BARRY

Kevin Barry (* 1969) se narodil v Limericku, ale žil leckde – v Corku, Santa Barbaře, Barceloně, Liverpoolu... nakonec ho ale už unavovalo pořád stěhovat celou svou knihovnu z místa na místo a usadil se na severozápadě Irska v malebném městečku Sligo. Začínal jako sloupkař v deníku *Irish Examiner*, knižně debutoval v r. 2007 sbírkou povídek *There Are Little Kingdoms* (*Přece existují malá království*) a v r. 2011 mu vyšel román *U nás v Bohane* (*City of Bohane*) za který získal International Dublin Literary Award (dříve The International Impac Dublin Literary Award) a Evropskou cenu za literaturu. Po další sbírce povídek *Dark Lies the Island* (*Temně se táhne ten ostrov*) mu v r. 2015 vyšel zatím poslední román *Beatlebone* popisující marné pokusy Johna Lennona dostat se na svůj ostrov u pobřeží Irska, kde by rád strávil pár dní v klidu a o samotě, případně si trochu zakřičel. *Beatlebone* byl oceněn Goldsmithovou cenou, udělovanou dílům, která významně rozšiřují možnosti románové formy.

Již vyšlo:
U nás v Bohane

Broukopol

Přeložila Alena Dvořáková

Broukopol se točí kolem postavy Johna Lennona, člena legendární britské kapely Beatles. Zachycuje bývalého Brouka v roce 1978, na sklonku života i kariéry, a splétáním fikce a faktu vytváří jakýsi portrét umělce v neplodných letech. Je to ovšem portrét komicky zatížený osobností vypravěče. Ten se při svém putování v Lennonových stopách vypravuje do tajemných míst – včetně jednoho pustého západoirského ostrova –, v nichž je zvláštním způsobem polapena minulost: lze ji tam odkoukat a odposlouchat, a tak ji znovu prožít. *Broukopol* je vlastně polyfonní skladba v próze, nahrávka koncertu odposlechnutých hlasů – včetně mistrně zachyceného hlasu samotného Lennona.

ANUK ARUDPRAGASAM

Anuk Arudpragasam pochází z Colomba na Srí Lance, v současné době pracuje na doktorátu z filozofie na newyorské Columbia University. Píše v tamilštině a angličtině. *Příběh krátkého manželství* je jeho první román, který byl po vydání kladně recenzován v americkém i britském tisku, m.j. v denících Guardian, Financial Times a New York Times i v prestižním literárním měsíčníku Kirkus Reviews a byl zařazen do užší nominace na literární cenu Dylana Thomase pro mladé autory.

Příběh krátkého manželství

Přeložila Hana Zahradníková

Na Srí Lance zuří občanská válka. Dineš přišel o rodinu i veškerý majetek a mechanicky, bezmyšlenkovitě se pohybuje od jedné utilitární činnosti k druhé. Pomáhá v nemocnici, v omezené míře zabezpečuje své nezákladnější fyzické potřeby a na noc odchází z tábora ukrýt se před pravidelným ostřelováním do džungle. Jeho rutinu naruší nabídka souseda z tábora, aby pojal jeho dceru za manželku. I tento návrh je veden čistě účelovými pohnutkami – otec cítí, že jako ochránce selhal, a hledá někoho, kdo by za něj převzal břemeno odpovědnosti. K sňatku dojde, ale po kratičkém fázi seznamování dvou mladých lidí, která jako by nabízela nesmělou naději, přijde předvídatelný závěr a žádný happy end se nekoná.

Věty i odstavce členěné do dlouhých volně plynoucích celků jako by odrážely Dinešovy nepřerušované proudy myšlenek. Se svým okolím prakticky nekomunikuje, je uzavřen ve vlastním světě, obrací se dovnitř, protože vnější svět zešlehl. Všímá si, jak funguje jeho tělo, jehož pomíjivost si se zoufalou naléhavostí uvědomuje a v předtuše pravděpodobného konce se s ním loučí.

A z Dinešova ticha uprostřed válečné vřavy se hlasitě ozývá základní otázka: Co dělá člověka člověkem, když z jeho života už nic nezbyvá?

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

KENDŽI MIJAZAWA

Kendži Mijazawa se narodil roku 1896 jako nejstarší z pěti dětí ve městě Hanamaki, jež se nachází v prefektuře Iwate. Tamní příroda mu byla při psaní významnou inspirací, stejně jako buddhismus, jehož vlivy se v jeho dílech vyskytují v hojně míře.

Již od raného mládí měl Mijazawa velice chatrné zdraví a trpěl na opakované zápaly plic – stejnou nemoc, které roku 1922 podlehl jeho sestra Toši, se kterou si byl velmi blízký. Roku 1931 upoután doma v Hanamaki na lůžko sepsal svou nejznámější báseň „Ani déšť nás nezlomí“ (Ame ni mo makezu). Kromě toho hojně publikoval svoji poezii v různých uměleckých časopisech. Výměnou za to, že se vzdá jakýchkoliv zisků z prodeje knihy, také vydal sbírku pohádek *Restaurace mnoha objednávek* (Čúmon o ói rjóriten).

Noc na galaktické železnici

Přeložil Petr Kabelka

Kendži Mijazawa je autorem pohádkových povídek zasazených do snového světa plného nadpřirozených postav a nevšedních dobrodružství. V jeho osobitých dílech podobně jako kupříkladu v *Malém princ* si to své najdou všichni od mladých čtenářů až po ty starší a náročnější, protože se jedná o líbivé příběhy protkané alegoriemi a ponaučeními.

Tato sbírka obsahuje výběr z pohádek, které provázejí již několik generací japonských čtenářů a jsou i dnes stále překládány do mnoha dalších světových jazyků. Svě jméno získala podle Mijazawova ústředního díla *Noc na galaktické železnici*, jež vypráví o mladém chlapci Giovannim, který se už dávno před *Malým princem* vydal na cestu po hvězdách, aby našel význam pravého štěstí. Kromě toho v tomto souboru najdete také kratší příběhy s neméně půvabnou atmosférou, jejichž ústředními motivy jsou například dospívání, nesmyslnost války či význam píle a úsilí.

” Kendži Mijazawa je autorem pro každého milovníka malebných líčení, který si u čtení rád nejen odpočine, ale také se i zamyslí.

BEA UUSMA

Bea Uusma (* 1966) začínala jako ilustrátorka, ale dnes je z ní lékařka. V roce 1999 napsala a ilustrovala dětskou knihu o americkém astronautovi Michaelu Collinsovi *Astronauten som inte fick landa: om Michael Collins, Apollo 11 och 9 kilo checklistor*, za kterou získala mnohá ocenění doma ve Švédsku i v USA. To už jí ale nedalo spát pomyšlení na jiné průzkumníky neznáma – S. A. Andréeho a jeho neúspěšný pokus o přelet severního pólu z roku 1897, při němž on i jeho dva společníci zahynuli. S nově nabytými medicínskými znalostmi se vydala po jejich stopách a na konci této cesty stojí výtvarně i obsahově fascinující *Expedice. Milostný příběh* (Expeditionen: min kärlekshistoria) z roku 2013, kniha, která si podmaní i čtenáře, kteří si na severní pól dosud vzpomněli maximálně v Divadle Jary Cimrmana.

Photo © Agnes Stenlund

Expedice Milostný příběh

Přeložila Helena Stiessová

V červenci 1897 vzhlíželo Švédsko a s ním celý svět k severnímu obzoru. Kdesi nad Špicberky se do vzduchu vznesl balon, který měl dopravit tříčlennou pionýrskou expedici inženýra Andréeho na místo, kam dosud lidská noha nevzkročila. Senzační nápad dobýt severní pól s pomocí balonu však skončil tragicky. Osud tří odvážných mužů skryl věčný sníh a tajemství vydal až po dlouhých třiceti letech. Otázky ale zůstávají dodnes. Proč polárníci zemřeli? K čemu došlo na Bílém ostrově? Švédská spisovatelka a lékařka Bea Uusma se vydává po stopách expedice až tam, kde všechno skončilo, a na stránkách faktografického románu propojuje minulost s přítomností. Příběh novodobé autorčiny výpravy doprovází dobové fotografie a autentické zápisky polárníků. Vzniká tak jedinečná vizuálně-literární koláž, která si vysloužila prestižní Augustovou cenu za knihu roku 2013.

” Výtvarníci, která nemá ráda zimu, natolik zaujme tajemný osud polární expedice, že vystuduje medicínu a vydá se na vlastní pěst po jejích stopách. Kniha plná textu, fotografií, ledu a vášně.

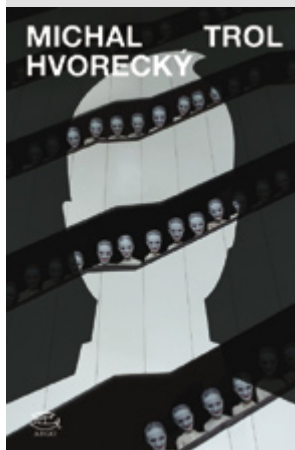
MICHAL HVORECKÝ

Michal Hvorecký se narodil roku 1976. Vystudoval estetiku. Píše povídky, romány a blogy. Jeho knihy byly přeloženy do mnoha světových jazyků. Překládá prózu a divadelní hry z němčiny. Žije s rodinou v Bratislavě. Najdete ho na Facebooku a na www.hvorecky.sk

Trol

Přeložila Martina Bekešová

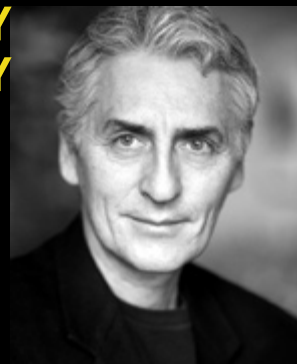
Vítejte ve strhujícím, zábavném a temném světě, ve kterém se cosi zásadního změnilo. Kdysi psával dějiny vítěz. Nyní je píše ten, kdo chce zvítězit. Guru propagandy poskytne našemu mladému hrdinovi životní šanci. Ten přijme lákavou nabídku a stane se placeným internetovým trole. Velmi rychle ale zjistí, že ve válce o příběh není vítězů. Pachtí se v továrně na hlavní zprávy a tvoří nové mapy světa. Snil o rychlých penězích, teď mu ale hrozí, že ztratí lásku, tvář i vlastní jméno. Krátký román o dlouhé cestě do halucinačního světa za zrcadlem. *Trol* Michala Hvoreckého.

Již vyšlo:
Wilsonov

LARRY TREMBLAY

Larry Tremblay (* 1954) je frankofonní kanadský spisovatel, básník, autor celosvětově úspěšných divadelních her a herec. Za svá díla obdržel několik ocenění a nominací na ceny, za *Citrusový sad* získal v roce 2014 Cenu québeckých knihkupců a v roce 2015 Cenu středoškolských studentů. Kniha byla přeložena do několika jazyků, adaptována pro divadlo a chystá se její filmové zpracování.

Citrusový sad

Přeložila Katarina Horňáčková

Když Ahmed pláče, pláče i Azíz. Když se Azíz směje, směje se i Ahmed. Jsou to chlapi, bratři, dvojčata, a oba by mohli poklidně žít ve stínu citrusovníků, kdyby jednoho dne z nebe nepřilétla bomba a kdyby jejich prarodiče nezemřeli v domě srovnaném se zemí. Do citrusového sadu přicházejí muži a žádají pomstu za prolitou krev. Ahmed, pokud to ovšem není Azíz, je vybrán, aby ve jménu spravedlnosti přinesl tu největší oběť. Živí i mrtví, všichni musejí zaplatit mučednickou daň. V takovém světě je těžké rozlišit čest od fanatismu a čisté úmysly od falše. Aktuální, a přitom nadčasový příběh plný tragické krutosti i poetiky pouštních legend.

WILLIAM SEWARD BURROUGHS

William S. Burroughs (1914–1997) patří vedle Jacka Kerouaca a Allena Ginsberga k největším postavám tzv. „Beat Generation“; jeho prozaické dílo dodnes vyvolává bouřlivé reakce a kontroverze – a zároveň je obecně považováno za jeden z milníků moderní americké literatury.

Hebká mašinka

Přeložil Josef Rauvolf

Již od svého vstupu do světa literatury budil americký prozaik William S. Burroughs náležitý rozruch – a i to je dosti slabý výraz pro emoce, jež jeho knihy provázely. Byly zakazovány a nechápány, autor sám byl jedněmi zatracován a proklínán jako šarlatán a literární zvrhlík, jinými naopak vynášen jako věrozhvěst nových pohledů i přístupů. Bylo tomu již v případě jeho skandály proslaveného arcidíla *Nahý oběd*, a podobné reakce provázely i jeho další román *Hebká mašinka* (The Soft Machine). Nejen že zde Burroughs rozpoutává orgie fantazie překračující veškeré hranice a tabu, jeho postavy putují časem, svádějí boje se zrůdnými silami a magií, to vše na pozadí dusné halucinující atmosféry a neskutečných kulis – zároveň nám ovšem Burroughs předvádí, jak bojovat s ovládnutím myšlení, rozkrývá mechanismy veškerých závislostí a dokazuje, v čem spočívá jeho největší síla: v propojení naprosté autorské odvahy a subverze s mistrným literárním ztvárněním i těch zdánlivě nejnemožnějších idejí.

Nova Express

Přeložil Josef Rauvolf

Ve druhém svazku své „stříhové“ trilogie nás William S. Burroughs ještě více vtahuje do hrozivě temného světa nepředstavitelných bojů s přízračnými postavami z galaktického podsvětí, majícími jedinou touhu: zničit náš svět a přetvořit jej v místo, proti němuž je peklo rajsskou zahradou. Zároveň demaskuje všechny ty parazitující instituce, korporace a správní rady, zrádce humanity i cynické lháře – a vyzývá-li k aktivnímu odboji, není to patetický apel, ale strohá výzva postavit se hrozivé konspiraci. Burroughsova *Nova Express* je dnes ještě aktuálnější než v době, kdy tyto temné vize budoucnosti psal – jeho prorocké texty jsou totiž především varováním, zároveň nesené výraznou a zcela osobitou poetikou. Pohled do zrcadla, jež William Burroughs nastavuje, je možná děsivý, možná hrůzný, rozhodně však pravdivý.

CHARLES BUKOWSKI

Charles Bukowski (1920–1994) se do širšího povědomí čtenářů dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kulturní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

Nikomu nezvoní hrana

Přeložil Bob Hýsek

V dosud nevydané sbírce *Nikomu nezvoní hrana* se Charles Bukowski opět ukazuje jako geniální mistr vypravěčské zkratky, ať už jde o čistě žánrové povídky z dostihů, cynické mezilidské glosy či postmoderní mísení reality a fikce. Nesmějí chybět ani pravidelné sloupky zvané „Zápisky starého prasáka“, poetické záznamy předjitřných souloží, nekonečných pijatek a jízlivých polemik s takzvanými literáty. Není lakoničtějšího autora, než je Bukowski, není děsivější krásy, než když pohlédnete do prasečích očí.

Posmrtně sebrané, dosud nevydané texty známého opilce, satyra a lyrika.

O psaní

Přeložil Vít Penkala

Výbor z Bukowského korespondence ukazuje oblíbeného autora z jiné stránky: dopisy přátelům, redaktorům i kolegům, chronologicky řazené, se dotýkají především tématu psaní. Zachycují jednak pomalu se rozvíjející Bukowského tvůrčí kariéru „zevnitř“, očima autora, který líčí, jak začínal poezií v malých časopisech, jak na dlouhá léta psaní úplně přerušil, protože propil psací stroj; jak na jeho možnosti psát působila jeho zaměstnání i lidé kolem něj. Současně čtenář objevuje jakýsi autorský manifest, který Bukowski neformuluje jako prohlášení pro veřejnost rozepsané do okázale formulovaných tvůrčích zásad: spíše mezi řádky čteme autorovo zaujetí „pro svůj způsob“, přezíravost vůči mainstreamovému „správnému psaní“ i rigidním zásadám literárních škol. Navzdory takovému zdánlivě ledabylému postoji je zřejmé, jak důležité psaní pro Bukowského bylo a s jakou vážností se mu věnoval.

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrdej chleba, Příliš blízko jatek, Odbarvená piča/ The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský, Všechny řítě světa i ta má, Na poště, Hollywood, Faktótum, Absence hrdiny, Škvár, Jelito

BOB DYLAN

Bob Dylan (* 1941) je americký hudebník a spisovatel; jeho tvorba je jedním z pilířů moderní populární hudby a kultury.

Texty / The Lyrics 1961–2012

Přeložila Gita Zbavitelová

Bob Dylan patří k největším hudebním, kulturním a vlastně i společenským ikonám dvacátého a jednadvacátého století – na jeho písně odkazovali Beatles i Rolling Stones, David Bowie, Leonard Cohen či Tom Waits, ale také třeba Salman Rushdie, Allen Ginsberg, Václav Havel či Barack Obama. Nemá snad ani smysl vypočítávat všechna ocenění, jichž se Dylanovi během jeho zcela mimořádné tvůrčí dráhy dostalo – od mnoha cen Grammy přes Oscara, Zlatý glóbus, Pulitzerovu cenu, záplavu čestných doktorátů až po Nobelovu cenu za literaturu; postačí konstatovat, že vydal osmatřicet autorských alb, prodal přes sto dvacet milionů desek a jeho písně tvoří samotné srdce kánonu současné populární hudby.

Náš třísvazkový dvojjazyčný komplet přináší kompletní Dylanovy texty od počátku jeho kariéry do současnosti, tj. od alba *Bob Dylan* z roku 1962 po poslední autorské album *The Tempest* z roku 2012, a k tomu ještě texty písní nezařazené na studiová alba. Nabízíme přitom tzv. zrcadlovou edici: nalevo Dylanův originál, na protější stránce český překlad Gity Zbavitelové.

Kroniky I.

Přeložil Jiří Popel

Legendární americký písničkář Bob Dylan vzpomíná na počátky své kariéry, kdy v roce 1961 přišel do New Yorku. Bravurním, vtipným a osobitým stylem, stejně okouzlejícím a magnetizujícím, jako jsou texty jeho písní či barva jeho hlasu, vzpomíná autor na Manhattan a magickou čtvrť umělců Greenwich Village, na New Orleans, Woodstock nebo Minnesotu. Dylanovými očima a skrze jeho britké výroky získáváme obraz zakouřeného, zhýralého a neustále živého a tepajícího New Yorku, místa, které bylo možností pro nové talenty, v literatuře i hudbě, kde vznikaly hudební kluby a scény, zkrátka kde bylo možné cokoli.

UMBERTO ECO

Umberto Eco (1932–2016). Vystudoval středověkou filozofii a literaturu, působil jako vysokoškolský profesor, pracoval v televizi, v nakladatelství, psal sloupky pro avantgardní časopisy, v roce 1971 se stal prvním profesorem sémiotiky a ve čtyřiceti osmi letech vydal svůj první a hned bestsellerový román (*Jméno růže*, 1980). Je významným představitelem postmoderny a avantgardy 60. let 20. století a držitelem řady prestižních ocenění i několika čestných doktorátů. Také Ecova románová tvorba vychází ze širokého rozpětí jeho odborných zájmů, i přes svou intelektuálnost si však udržuje celosvětovou popularitu.

Jak cestovat s lososem

Přeložila Magdaléna Žáčková

Umberto Eco byl mistrným pozorovatelem světa kolem sebe i jeho glosátorem. *Jak cestovat s lososem* je kniha návodů, kde autor s notnou dávkou inteligentního humoru nabízí řešení, jak se vyrovnat s nejrůznějšími nečekanými i standardními, ale nežádoucími situacemi, jež život přináší: jak strávit inteligentní prázdniny, jak nepoužívat mobilní telefon, jak nemluvit o fotbale, jak se vyhnout nakažlivým chorobám, jak jít v letadle, jak cestovat v amerických vlacích a mnoho dalších.

Tři příběhy

Přeložila Magdaléna Žáčková

Čtenářská veřejnost chápe Umberta Eca jako romanopisce, obecně známá je jeho literárněhistorická i sémiotická tvorba. *Tři příběhy* vznikly v 60. letech minulého století ve spolupráci s přítelem, malířem Eugeniem Carmim. Autor se tímto obrátil především k dětskému čtenáři, kterému srozumitelně a přitom citlivě poskytl návod, jak nazírat zásadní problémy lidské společnosti. Rozsahem subtilní texty s tematikou atomové hrozby, objevování vesmíru a ohrožení životního prostředí se tak staly půdorysem pro půvabné příběhy, které vyplnily mezeru v pestré žánrové nabídce tohoto výjimečného italského tvůrce.

” *Tři příběhy* Umberta Eca s působivými ilustracemi významného italského malíře Eugenia Carmiho srozumitelnou formou, již může přijmout i dětský čtenář, mapují závažné celospolečenské otázky atomové hrozby, objevování vesmíru a životního prostředí.

MICHEL FABER

Michel Faber se narodil v roce 1960 v holandském Haagu, ale dobu dospívání strávil v Austrálii, kde vystudoval literaturu a kde se poprvé i podruhé oženil. Se svou druhou ženou přesídlil na Skotskou vysočinu. Michel Faber patří v Česku k poměrně často vydávaným autorům, v Argo vyšla jeho novela *Evangelium ohně* (2010), u jiných nakladatelství

pak romány *Pod kůží* (2003), *Kniha zvláštních nových věcí* (2016) a dvě povídkové sbírky *Fahrenheitova dvojčata* (2008) a *Někdy prostě prší* (2011). Jeho nejocetovanější knihou je *Kvítek karmínový a bílý* (Argo 2015), na niž navazuje povídková sbírka *Jablko* (2015).

Neskonala, příběh jedné lásky

Přeložil Viktor Janiš

Michel Faber je bytostný prozaik, básním se věnoval jen okrajově a sám vtipkoval, že tímhle tempem bude mít dost materiálu na první sbírku někdy ve svých devadesáti letech. Pak ale po dvaceti letech manželství Faberova žena Eva onemocněla nevyléčitelnou rakovinou kostní dřene (mnohočetným myelomem, abychom byli přesní) a Faber se vrátil ke své původní profesi, totiž ošetřovatelské. A právě v pokoji londýnské nemocnice, kde Eva strávila poslední měsíce svého života, vznikly první básně z předkládaného cyklu.

Sto devětadevadesát schodů

Přeložil Viktor Janiš

Sto devětadevadesát schodů dělí jedenadvacáté století od minulosti: vedou do starého opatství, kde probíhá archeologický průzkum a kde se skrývá pravda o jedné dávné vraždě, staříčkový rukopis v láhvi, podivní lidé a možná i strašidlo. Kniha se dá číst jako historický thriller, milostný příběh i strašidelná historka.

V druhé novele, *Kapele rodiny Courageových*, posílá autor příbuzné a spřízněné hudebníky na jeden belgický zámek, kde mají nazkoušet skladbu maniackálního komponisty a kde pravděpodobně straší.

Již vyšlo:
Evangelium ohně,
Kvítek karmínový
a bílý, *Jablko*

JACK KEROUAC

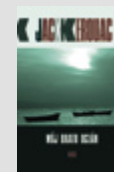
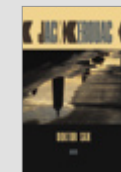
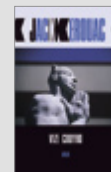
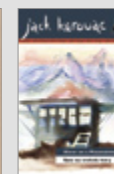
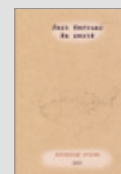
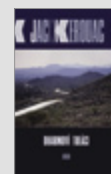
Jack Kerouac (1922–1969). Americký básník a prozaik s francouzsko-kanadskými kořeny patří k čelným představitelům literárního a společenského hnutí označovaného jako „beat generation“. Se svými soupeřky A. Ginsbergem, W. S. Burroughsem a dalšími vytvořil jednu z nejsvébytnějších a nejvýraznějších literárních generací americké

literatury minulého století. Beatniky spojovalo odmítnutí ideálu mladého úspěšného Američana s přímočaře nalinkovaným, pevným životním cílem, otevřeně se vysmívali oficiální morálce, konvencím a konzumnímu přežívání, prahli po svobodném, nevázaném způsobu života, jehož smysl hledali ve zvědavém tuláctví, východních filozofiích i v erotickém a narkotickém opojení. Své tulácké cesty po Spojených státech Kerouac vylíčil ve své nejslavnější knize, románu *Na cestě*, jejíž auru generačního manifestu žádné další autorovo dílo nepřekonal.

Dobrá bloncka

Přeložili Josef Rauvolf, Bob Hýsek, Jiří Popel, Petr Onufer, David Petrů, Lucie Simerová, Michala Marková a Vít Penkala

Dobrá bloncka je soubor různorodých Kerouacových textů, který rekapituluje témata, ke kterým se vracel, a to různými formami, beletristicky i žurnalisticky. Nacházíme v něm nepublikované povídky a prozaické fragmenty, publicistické texty o literatuře, o sportu, o jazzu, o beatnické generaci. Argo vydává Kerouacovy texty dlouhodobě a soustavně a spolupracuje s celou řadou předních překladatelů, a většina z nich se objevuje i v nejnovějším kerouacovském svazku. Tato antologie Kerouacových témat se tak stává i jakousi antologií překladatelských přístupů.

Již vyšlo:

Na cestě, *Mag & Satori v Paříži*, *Osamělý poutník*, *Zjevení Orfea*, *Big Sur*, *Andělé zoufalství*, *Podzemníci & Tristessa*, *Kniha snů*, *Dharmoví tuláci*, *Na cestě – rukopisný svitek*, *Sám na vrcholu hory/ Alone on a Mountaintop*, *Vize Codyho*, *Doktor Sax*, *Můj bratr oceán*

GEORGE ORWELL

George Orwell (1903–1950) patří k nejvýraznějším spisovatelům a novinářům první poloviny 20. století. Přestože souzněl se soudobými levicovými filozofickými proudy a prohlašoval se za socialistu, v případě Sovětského svazu potěmkinovskou povahu socialistického režimu brzy prohlédl a ostře se proti němu vymezil. Originálně své politické myšlenky zpracoval v alegorické novele *Farma zvířat* (1945) a v antiutopickém románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* (1949). Velmi oblíbené byly a stále jsou jeho eseje, cestopisy a reportáže, např. *Na dně v Paříži a Londýně* (1933), *Barmské dny* (1934) a *Hold Katalánsku* (1938). George Orwell dodnes zůstává ikonou vzoru vůči totalitním tendencím a politické manipulaci všeho druhu.

Bože, chraň aspidistru

Přeložila Zuzana Šťastná

Gordon Comstock je mladý spisovatel, který pohrdá „bohem peněz“ a jeho nadvládou nad celou meziválečnou anglickou společností. Odmítne proto práci v reklamní agentuře a nechá se zaměstnat v malém knihkupectví. Výsledkem je však pocit, že jím jeho dívka Rosemary pohrdá právě proto, že se vzdal světských statků.

Bože, chraň aspidistru je psychologicko-společenský román, v němž Orwell trefně vykresluje tápání mladého, zmateného idealisty ve společnosti hnané touhou po zisku. Se suchým humorem popisuje pošetilé chování svých hrdinů, zároveň však odmítá poskytovat jednoduché odpovědi na jejich složité osobní dilemata.

Barmské dny

Přeložila Zuzana Šťastná

John Flory pracuje v Barmě jako obchodník s teakovým dřevem. Je otrávený britskou imperiální politikou a jediné povyražení nachází v rozhovorech s indickým doktorem Vérasvámím a později i ve vztahu s mladou Angličankou Elizabeth Lackersteenovou. Když chce pomoci doktoru Vérasvámímu vstoupit do klubu, jehož členové jsou pouze běloši, naplno tak odhalí pokrytectví a rasistické předsudky vládnoucích Britů.

Ve svém prvním románu George Orwell barvitě popisuje Barmu dvacátých let, se všudypřítomnou korupcí, úzkoprsostí a zneužíváním domorodého obyvatelstva: „Koneckonců, domorodci byli přece domorodci – zasloužili si pozornost, to jistě, ale i tak to byl jen ‚poddaný‘ národ, méněcenný národ lidí s černými obličejemi.“

Již vyšlo:

Farma zvířat/Animal Farm (bilingvní titul), Cesta k Wigan Pier, Deníky I (1931–1940), Deníky II (1940–1949), Devatenáct set osmdesát čtyři/Nineteen Eighty-four (bilingvní titul), Lev a jednorožec – Eseje I., Ohlédnutí za španělskou válkou – Eseje II., Farma zvířat – nové vydání, Devatenáct set osmdesát čtyři – nové vydání, Hold Katalánsku, Na dně v Paříži a Londýně, Úpadek anglické vraždy: Eseje III. (1945–1946), Spisovatelé a leviatan

WILLIAM SAROYAN

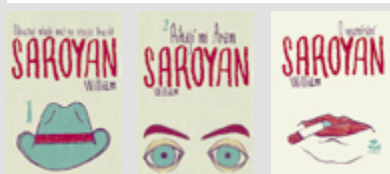
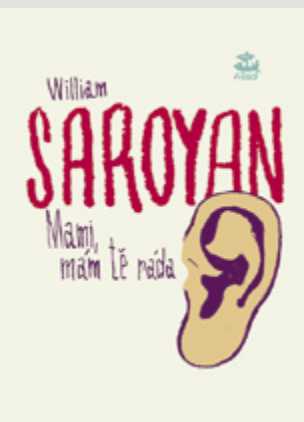
William Saroyan (1908–1981) se narodil v kalifornském Fresno v rodině arménského původu. Když mu byly tři roky, zemřel mu otec a William byl i se sourozenci umístěn do sirotčince. Později se rodina v čele s matkou znovu spojila a dospívající William začal brzy pracovat. Když doma narazil na několik otcových povídek, rozhodl se, že se stane spisovatelem. Kritiky zaujal především humanistickou povídkou „Odvážný mladý muž na létající hrazdě“, posléze se na literární scéně etabloval emotivními knihami *Lidská komedie*, *Tracyho tygr*, *Tati, tobě přeskočilo*, *Mami, mám tě ráda* či dramatem *Minuty na hodinách*.

Mami, mám tě ráda

Přeložila Marie Koubová

Kniha *Mami, mám tě ráda* je upřímnou zpovědí devítileté holčičky, která vnímá každodenní činnosti čerstvým dětským pohledem – stačí jít po ulici, zastavit se v parku, sníst s maminkou palačinku. A nakonec dívka mamince pomáhá i s divadelní kariérou. Hořkosladké vidění světa se snoubí s láskyplným mateřským citem – po této knize neuvěří v člověka jen ten nejzachmuřenější škarohlíd.

Již vyšlo:

Odvážný mladý muž na létající hrazdě,
Říkají mi Aram,
O neumírání

BRAM STOKER

Bram Stoker (1847–1912) byl irský spisovatel a divadelní kritik; do historie se nesmazatelně zapsal jako autor gotického románu *Dracula*, nejslavnějšího hororového příběhu všech dob.

Dracula

Přeložil Tomáš Korbař

Román *Dracula* Brama Stokera není třeba dlouze představovat, slyšel o něm snad každý: právě v něm se totiž v dokonalé podobě zrodil moderní mýtus upíra. Ne každý ovšem tento klasický román o fatálním střetu s nesmiřitelným zlem četl – a naše nové vydání nabízí ideální příležitost, jak to napravit. Na své si tu ovšem přijdou i znalci a milovníci Stokerova příběhu – *Dracula* totiž nyní vychází v revidovaném překladu Tomáše Korbaře, s rozsáhlým, zasvěceným doslovem anglistky Aleny Dvořákové a s fascinujícími dřevoryty Františka Štorma.

” *Dracula* se etabluje v kánonu anglické literatury coby dílo prorocké, jehož čas se naplnil až téměř sto let po jeho vydání... *Dracula* je coby literární text překvapivě postmoderní. Nejenže se nebojí míchat formálně i obsahově nesourodé prvky, ale ze skládání a lepení stylů a představ dělá napínavé dobrodružství. Formálně vzato se v díle mísí detektivka, horor, akční drama, humorné scénky, domácí melodrama, deníkový román a rytířský quest (je třeba zabít „draka“ Draculu) – to všechno pod hlavičkou autentického dokumentu vznikajícího před našima očima.

MARIE BENETKOVÁ

Narodila se roku 1945 v Praze, debutovala roku 1968 povídkou vysílanou v Československém rozhlasu. Učila se pekařkou, ale pracovala jako podkoní, komparsistka, prodavačka zeleniny, průvodkyně na hradě, zahradnice, servírka, úřednice v ekonomickém ústavu, pracovnice výroby dárkových balíčků, izolátorka domů, podomní prodavačka vysavačů, ošetřovatelka, instruktorka jógy a učitelka angličtiny. Od roku 1983 žije v Kanadě, román *Zlatý z nebe* je její knižní prvotina. S hudebníkem Vratislavem Brabencem má dceru Nikolu.

Zlatý z nebe

„Píšu si to jen tak pro sebe, a nevím, co s tím, asi nic,“ říká sedmdesátiletá autorka strhujícího románu z vlastního života. Prvotina Marie Benetkové je zároveň milostným příběhem i kronikou undergroundu. Ona je zběhlá pekařka a on zahradní architekt a muzikant. Olgu i Vilíka spojuje láska k přírodě a touha po svobodě, oba to jsou povahou solitéři, co největší štěstí zažívají v komunitě nedaleko Prahy. Olga v té době jezdí do práce v zámeckém parku na koni, a Vilík tam diriguje partu intelektuálů, než ho přímo v práci zatknou Státní bezpečnost. Následuje monstrózní proces, výhrůžky a výslechy, po tragické ztrátě druhého dítěte se Olga s Vilíkem rozhodnou emigrovat.

Úsporný styl románu umocňuje i řada různorodých tónů: je tu absurdní humor dobrovolně zvoleného blázince, hrůzná groteska estébáckých sledovaček („objekt opustil objekt“), melancholie emigrantských snů i erotické jiskření.

TIP
nakladatele

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

” Ukázka:

Olga se přestěhovala do malého dvoupokojáku ve velkém rohovém domě, kde v přízemí sídlila Vojenská správa. Pokud nezatáhla záclony, což dělala jen zřídka, měla z oken do vnitrobloku výhled do protějších kanceláří Národního výboru, a úředníci měli výhled na ni. Pod její ložnicí byla policejní vyšetřovna, nad ložnicí byl pan Laboutka. Majora ve výslužbě Laboutku potkávala často, byl to domovní důvěrník. Neustále jezdil výtahem, a pokud nebyl ve výtahu, postával před domem a dával se do řeči s procházejícími obyvateli domu.

Olgu zval do parku Hvězda na společné procházky, Olga pozvání ignorovala. Už několik měsíců žila s Václavem, se kterým pracovala v oddělení reklamy v Družstvu architektů. Předseda družstva byl drobný blondáček, alkoholik a údajně bývalý vnitřák. Proslýchalo se, že svou nedbalostí zavínil pád letadla, a proto musel z vnitra odejít. Mohlo to s ním dopadnout mnohem hůř, kdyby jeho otec nebyl náměstkem ministra.

Olgu předseda družstva nepochopitelně a silně přitahoval. Když si na něj Olga vzpomněla v tramvaji, podlamovaly se jí nohy, několikrát zapomněla vystoupit na správné stanici. Na podnikové oslavě Mezinárodního dne žen ji předseda vyzval k tanci. Mlčky spolu kroužili, a když dotančili, vyvedl ji předseda za ruku před dům. Beze slov nasedli do taxíku a jeli do Olžina bytu. Tam se okamžitě, ale beze spěchu, oba začali svlékat. Když předseda spustil kalhoty, rozšířily se Olze oči, ale on si její reakce nevšímal a pokračoval ve svlékání. Z podvazků, které mu vyčuhovaly zpod trenýrek, si odepnul teplé červené punčochy. Olgu to zarazilo, ale neodradilo. Byli v bezpečí zamčeného bytu, kam jenom z dálky pronikalo Václavovo klepání na dveře, nic nemohlo vyrušit zaujetí jednoho těla druhým. Než ráno předseda odešel, pošeptal Olze, že má

milénku, ale teď že bude mít milénky dvě. Pro Olgu to znělo jako příslib vstupu do ráje zapomenutí.

Druhý den požádal Václav předsedu o soukromou rozmluvu. Předseda se podivil, když mu Václav řekl, že s Olgou žije. To netušil, kdyby to býval věděl, nikdy by se o ni ne pokoušel.

Olga se také snažila zrušit temnou magii: prťavej blondáček v podvazkách s červenými punčochama a fízl k tomu, kdo fízlem je, ten fízlem zůstane, opakovala si, jenže nutkání milovat se s nepřitelem ji neopouštělo.

V zemi probíhaly politické prověrky, dobýhly i do družstva. Každý zaměstnanec se musel vyjádřit ke vstupu sovětské armády před prověřkovou komisí, které předsedal blondáček. Zjišťovalo se, zdali občan chápe, že nám spřátelená vojska přispěchala na pomoc, anebo si myslí, že žijeme v okupované zemi.

Olga u komise trvala na svém. Ví, co okupace znamená, a přítomnost cizí armády v naší zemi okupací je. Předseda namítal, že to není tak jasné, že Olga třeba ani neví, kde a jaké kontrarevoluční síly v zemi působily. Olga řekla, že i kdyby tomu tak bylo, tak by si stejně občané měli o vlastní zemi rozhodovat sami. Předseda se obrátil k zapisovateli a začal jí diktovat: „Před vstupem vojsk byla vývojem v zemi zmatena, do dnešního dne nemá v situaci zcela jasno.“

Když se pak na Olgu podíval, četla v jeho očích překvapení, téměř soucit, jak může být tak nechápavá, naivní nebo pitomá?

Netrvalo dlouho a Družstvo architektů zrušilo oddělení reklamy.

EMIL HAKL

Narodil se jako Jan Beneš v březnu roku 1958 v Praze. Vystudoval Konzervatoř Jaroslava Ježka, obor tvorba textu. Pracoval jako aranžér, knihovník, strojník, zvukař, reklamní textař, literární redaktor, novinář a časopisecký editor. V roce 1988 zakládá spolu s několika dalšími volné literární sdružení Moderní analfabet. Těžištěm aktivity sdružení byla pravidelná autorská vystoupení v různých pražských i mimopražských klubech. Na ně pak navázala podobná činnost v Literárním klubu 8. Spolupracoval také s literárním Pant klubem.

Prózu začal psát v roce 1998. Publikoval v řadě sborníků a knižních výborů (Německo, Rakousko, Polsko, Slovinsko,

Francie, Velká Británie). Novely *O rodičích a dětech* (2003) a *Skutečná událost* (2013) vyhrály v kategorii nejlepší próza cenu Magnesia Litera. Za knihu *Pravidla směšného chování* (2010) získal Emil Hakl cenu Josefa Škvoreckého.

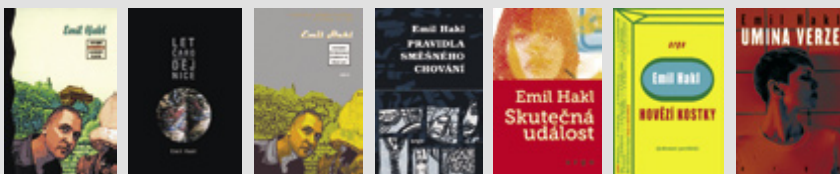
Více o autorovi nově na www.emilhakl.cz.

Pavlač

Jedenáct let vycházely pravidelně v časopise *Čilichili* sloupky *Pavlač* Emila Hakla. Zveřejnit všechny by nejspíš bylo čtenářsky neúnosné, a tak jsme se vydali osvědčenou cestou autorského výběru. Výbor z *Pavlače* Emila Hakla obsahuje nejvýraznější kousky z autorovy sloupkařské dekády.

Již vyšlo:

Konec světa, O létajících objektech, O rodičích a dětech, Intimní schránka Sabriny Black, Let čarodějnice, Intimní schránka Sabriny Black (Final Cut), Pravidla směšného chování, Skutečná událost, Hovězí kostky, Umina verze

JIŘÍ KAMEN

Jiří Kamen se narodil v Kolíně 28. 3. 1951. Spisovatel, publicista, rozhlasový autor. Vystudoval FF UP v Olomouci, obor uměnověda, PhDr. Od roku 1975 pracuje v Českém rozhlase na různých pozicích, v letech 1990–92 byl šéfredaktorem stanice Vltava. Nyní vede Redakci kulturní publicistiky na stanici Vltava. Je autorem literárních pořadů a rozhlasových her a dokumentů. Za redigování týdeníku *Víkendové přílohy* stanice Vltava získal cenu Novinářská křepelka.

Napsal například životopisný román *Toulavý kůň* o divadelníkovi a malíři Emilu Arturu Longenovi (1982), protektorátní

příběh *Ten druhý jsem já* (1996), zábavné románové podobenství o konci 80. let v Čechách *Za všechno může kocour* (1998), román *Hugo* o židovském básníkovi píšícím německy Hugo Sonnenscheinovi z Kyjova (2004), román *Kinžál* (2011), s Pavlou Horákovou pak výpravnou knihu korespondence a deníků z první světové války *Přišel befel od císaře pána* (Argo 2015), korespondující s cyklem *Polní pošta*, který ČR vysílal v roce stého výročí vypuknutí první světové války.

Elvis ze Záluží

Soubor čtyřicetkrát kratších próz podtitulem *Povídky*, horory a etudy pro jeden a dva hlasy. Autor v těchto textech exponuje zlomové situace jedince i společnosti, často v jejich paralelním prolínání a zrcadlení: milostná procitnutí a selhání, popisy mechaniky lidských vztahů v kulisách příchodů a odchodů různých společenských uspořádání s jejich v českém prostoru obvyklým doprovodem: různými podobami vyhnání (odsunů), s proměnami nálad, zrody a zániky společenských idolů a fetišů, s mediálními manipulacemi a masážemi včetně role bulvárních médií, s rašením „obyčejného“ násilí v lůně měšťácké spořádanosti. Autor své příběhy píše s humorným odstupem, s použitím ironie, travestie, nadsázky, černého humoru; hyperrealisticky traktované příběhy náhle přeskakují do surrealistické nepravděpodobnosti a klaunské eskapády; čtenářům jsou překládány hororové a detektivní pastičky s překvapivými pointami.

Knihu doprovází deset ilustrací mladého výtvarníka Jana Macůcha. Dochází tak k „nadgeneračnímu“ setkání autora textů s výtvarníkem.

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

MICHAEL CHABON

Michael Chabon (* 1963) je nejuznávanějším americkým prozaikem své generace; za své dílo získal dlouhou řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární Pulitzerovy ceny.

TIP
nakladatele

Zázrační hoši

Přeložil Petr Eliáš

Profesor tvůrčího psaní Grady Tripp vládí na hřbetě nejen krizi středního věku a následky svého uměřeně prostopášného života, ale také břemeno nedopsaného a podle všeho nedopsatelného románu *Zázrační hoši*. Dva a půl tisíce stran bobtnajícího opus magnum jako by se svému autorovi smálo do obličeje, a přitom nebylo než výčtem jeho selhání, marných nadějí a promarněných příležitostí. A Grady, místo aby psal, balí jointy a před studenty se tváří jako druhý Henry Miller. Jedním z těch, jež aura jeho talentu na chvíli oslní, je i James Leer, rozháraný mladík jako vystřižený z atlasu aspirantů tvůrčího psaní. Nečekané setkání těch dvou na večírku plném spisovatelů odstartuje běh událostí místy tak absurdních, že hraničí s groteskou, jen místo dortů a neohrabaných policajtů se tu o zábavu starají transvestita, mrtvý pes a sako po Marilyn Monroe.

” Román *Zázrační hoši* je – vedle Pulitzerovou cenou odměněného románu *Úžasná dobrodružství Kavaliera a Claye* – obecně považován za vrcholné dílo Michaela Chabona. K jeho popularitě nepochybně přispělo i výtečné filmové zpracování, v němž zazářili Michael Douglas, Tobey Maguire, Robert Downey jr. či Katie Holmesová.

Již vyšlo:
Modelový svět

” Ukázka:

Když jsem se v sobotu ráno vzbudil v naší velké posteli, obloha byla černá a za oknem svítily hvězdy. Nebylo ještě ani šest. Kotník pořád bolel, tupěji a horečněji než předtím. Obvaz, kterým jsem si nohu v noci halabala omotal, se uvolnil a zaschlá krev udělala z prostěradla japonskou vlajku. Chvilí jsem ležel, vychutnával si naplno kocovinu a přidržoval jsem se přitom matrace i trosek svého posledního snu. Většina detailů se mi už vykourila z hlavy, ale pořád ještě jsem si vybavoval pozadí nebo přesněji ústřední téma, jímž bylo temné království tajemna a kořenískryté v úžlabině mezi stehny Han-ny Greenové. Nahlas jsem zasténal, zaskřípal jsem zuby a několikrát se po jogínsku zhluboka nadechl. Po pár zoufalých minutách jsem to vzdal a nahý a poloslepý jsem se došel do koupelny vyzvracet.

Už pár let jsem kocovinu po alkoholu neměl a zjistil jsem, že jsem trochu vypadl z tréninku: místo klidného podvolení jsem s ní bojoval, a když jsem přestal dávat, dlouho jsem ležel schoulený jako ztrestaný puberták na zemi u záchodu a připadal jsem si k ničemu a sám. Pak jsem vstal. Nasadil jsem si brýle, vklouzl jsem do mokasínů a hodil jsem na sebe svůj župan pro štěstí, což mi trochu pomohlo. Jako většina milovaných kusů oblečení i tenhle župan patřival někomu jinému. Přišel jsem k němu už před lety, visel ve skříni v patře domu na pláži v oregonském Gearhartu, který jsme si s Evou B. na léto pronajali od jistých Knopfmacherových z Portlandu. Byl to obrovský froté župan, na loktech prošoupaný, se shluky růžových a červených pelargónií vyšitých na kapsách, a já neměl žádné významnější pochybnosti o tom, že byl paní Knopfmacherové. Od té doby jsem si na něj tak zvykl, že jsem v ničem jiném ani nedokázal psát. V jedné z kapes jsem teď ke svému potěšení našel ohořelou půlku špeka a sirky El Pro-

ducto. Stoupl jsem si k oknu v ložnici, obrácenému na východ, vykouril jsem jointa až do poslední částečky popela a přitom jsem na obloze hledal první náznaky světla.

Po několika minutách se mi udělalo mnohem líp a sešel jsem dolů k předním dveřím pro noviny. Když jsem vyšel na terasu, zahlédl jsem ušlechtilé ploutve fordu, vyukující zpoza živého plotu, který stínil příjezdovou cestu. Takže Crabtree trefil domů a je v pořádku. Přes celý dům jsem ho slyšel, jak v hostinském pokoji chrápe. Crabtree měl vybočenou nosní přepážku a operace se bál. Jeho lví chrápání bylo proslulé. Burácelo tak nahlas, že roztřásl skleničku vody na nočním stole, kazilo mu pletky a mývalo za následek násilné potyčky se sousedy v laciných motelech. Ten randál zabíjel bakterie a z průčelí katedrály setřásl staletý prach. Když jsem vešel zpátky dovnitř – noviny ještě nepřišly –, vydal jsem se za chrápáním chodbou k jeho pokoji a chvíli tam stál s uchem přitisknutým na dveře a poslouchal činnost jeho plic. Pak jsem došel do kuchyně a postavil na kávu.

Než se uvařila, vypil jsem sklenici pomerančového džusu, do níž jsem si přidal dvě lžice medu, v naději, že zvýšení hladiny cukru v krvi spolu s mohutnou dávkou kofeinu vymýtí poslední zbytky mé kocoviny. Trávu na nevolnost a tíhu na srdci, vitamin C na buněčnou strukturu, cukr na zdecimovanou krev a kofein na rozptýlení morální mlhy. Začalo se mi to všechno vracet, ta praxe alkoholismu a bezstarostného žití. Když byla káva hotová, přelil jsem ji do termosky a tu si donesl do pracovny v zadní části domu, kde na gauči ležel James Leer, hlavu položenou na modlících se rukou, jako kdyby spánek jen pantomimicky předstíral. Spacák napůl sklouzl na podlahu, a tak bylo vidět, že James šel spát nahý. Jeho oblek, košile a kravata byly přehozené přes opěrkou mého starého křesla a docela navrchu ležely pečlivě složené bílé trenýrky. (...)

LUCIA BERLINOVÁ

Lucia Berlinová byla americkými čtenáři i literární kritikou objevena vlastně až po smrti. Přesto se díky sbírce *Manuál pro uklízečky* zařadila mezi přední spisovatele druhé poloviny dvacátého století. Její mistrné vyličení atmosféry a lidí v končinách, kam ji vítr zavál, podává s mistrným pozorovatelským talentem, nehledaným humorem a věcným stylem, z něhož mrazí, ať už

se příběhy odehrávají na mexické pampě, v Kalifornii nebo v Chile.

Autorka se narodila roku 1936 na Aljašce jako Lucia Brownová. S rodinou se často stěhovala, část mládí prožila v chilském Santiagu. Byla třikrát vdaná (příjmení si nechala po posledním manželovi) a měla čtyři syny. Aby je uživila, střídala různá zaměstnání, kupříkladu dělala i uklízečku, která figuruje v názvu této knihy. Své povídky psala jen tehdy, když jí na to zbyl čas a nebyla zrovna pod vlivem alkoholu. Zemřela roku 2004 v Marina del Rey.

Manuál pro uklízečky

Přeložila Martina Knápková

Jak se vyjádřil jeden z jejích kolegů spisovatelů, Lucia Berlinová (1936–2004) je „nejutajovanějším americkým pokladem“ v rámci povídkového žánru. Její tvorba se hlásí k odkazu A. P. Čechova a Raymonda Carvera a jistě se trefí do vkusu také fanouškům Alice Munroové a Annie Proulxové.

Soubor nazvaný *Manuál pro uklízečky* je výběrem toho nejlepšího z díla této legendární povídkářky. Autorka se svou typickou směsicí humoru a melancholie přetváří všednodennost v nepravděpodobnou krásu, objevuje půvab v jídelnách a veřejných prádelnách amerického Jihozápadu, v domovech severokaliifornské společenské smetánky a v titulní povídce například také v perspektivě osamělé uklízečky v jídelně jednoho hotelu v Mexico City. Berlinová píše o rodině, lásce a práci stylem, který je přímočarý, prostý a soucitný.

Ženy z autorčiných povídek jsou sice ztracené, ale také silné, chytré a neobyčejně opravdové. Berlinová se vyznačuje brutální upřímností, empatií a humorem – inspiraci čerpala z vlastního života poznamenaného mimo jiné střídáním zaměstnání a alkoholismem.

„Sbírka povídek „utajeného pokladu americké literatury“.

KAZUO ISHIGURO

Kazuo Ishiguro (* 1954) patří k nejuznávanějším současným britským prozaikům. Obdiv čtenářů i kritiků mu vynesl zejména jeho vytržený styl a cit pro jazyk – jenž je o to obdivuhodnější, že angličtina není jeho mateřským jazykem (Ishiguro se narodil v japonském městě Nagasaki a do Anglie se s rodiči přestěhoval až v pěti letech).

Je autorem sedmi románů, několika dramát a povídkových sbírek; za své dílo obdržel řadu prestižních cen, včetně Booker Prize či Whitbread Prize. Žije s manželkou a dcerou v Londýně.

Pohřbený obr

Přeložila Lenka Sobotová

Pohřbený obr je nové brilantní dílo z pera jednoho z největších žijících britských prozaiků. Děj románu na pomezí fantasy zasadil autor do počátků raného středověku, kdy se Británie, kterou dávno opustili Římané, nezadržitelně mění v trosky. Král Artuš jistě vykonal pro smír na ostrově své, ale i on už se odebral do propadliště dějin a neklidnou zemí bloumají různá individua včetně těch nadpřirozených. Příběh začíná rozhodnutím starých manželů Axla a Beatrice vydat se krajem mlhy a deště v naději, že se shledají se synem, kterého léta neviděli. Očekávají mnohá nebezpečí, ale netuší, že jim tato cesta odhalí dávno zapomenutá temná místa jejich vzájemné lásky. Místy surový, zato však hluboce jímavý příběh o ztracených vzpomínkách, lásce, pomstě, válce.

„Ishigurova nová kniha zůstane člověku v hlavě hodně dlouho poté, co ji dočte... Autor se v ní nebojí pustit se do velkých, osobních témat, stejně jako do mýtů, historie a fantazie. *Pohřbený obr* je naprosto mimořádný román.“

Neil Gaiman, *New York Times Book Review*

PHILIP K. DICK

Philip Kindred Dick, jeden z nejuznávanějších a zároveň asi nejkontroverznějších autorů sci-fi, se narodil 16. prosince 1928 v USA ve státě Illinois. I přes velké množství vydaných sci-fi románů a povídek prožil většinu života bez většího ohlasu a v chudobě. Důvodem mohou být drogy a psychické poruchy, o kterých také hojně psal. Jeho dílo je plné obdivuhodných postav, katastrofických vizí a vyšitých realit. Uznání se mu dostává až v posledních pár letech, hlavně díky zájmu filmařů. Nejznámější tituly jsou např. *Blade Runner*, *Muž z Vysokého zámku* nebo *Ubik*. Zemřel ve svých 53 letech, 2. března 1982, 16 týdnů před premiérou filmu *Blade Runner*, který podle knižní předlohy natočil Ridley Scott.

Mamlas z maloměsta

Přeložil Miloš Urban

Mamlas z maloměsta patří k té méně známé linii autora, který se proslavil svými jedinečnými, mnohokrát zfilmovanými sci-fi příběhy. Je to naturalistický pohled na nižší střední třídu americké společnosti poválečných let a její chování. „Malí“ lidé z rodin, které zásobovaly armádu mladými muži, často z války žili, neboť pracovali pro stát a stát je platil. Po válce však tuto jistotu ztratili a často se ocitli na holičkách, tak jako neslavný hrdina tohoto příběhu Roger Lindhal. Roger měl však štěstí: za peníze od tchyně si zařídil prodejnu a opravnu televizorů, rodina se jakž takž rozmohla a Rogerova žena Virginia se rozhodla dát syna Grega do lepší školy. Tam Roger potká Liz Bonnerovou, ženu šikovného obchodníka Chika, představitele té lépe situované střední třídy. Když Liz zatouží po Rogerovi a Chic se zakouká do jeho kšeftu s televizory, na rozpad rodiny a ztrátu hodnot a iluzí je zaděláno až sadisticky.

„Pozoruhodná evokace společenské atmosféry poválečné doby a raných padesátých let.“

– Kirkus Review

JERZY KOSINSKI

Jerzy Kosinski (1933–1991) byl americký autor polského původu, který ve čtyřicetiletých letech emigroval do USA a hned svým prvním románem *Nabarvené ptáče* (The Painted Bird), autobiografickým opusem líčícím osud malého židovského chlapce, který sám prožil druhou světovou válku na zaostalém venkově kdesi v prostoru východního Polska či Ukrajiny, v roce 1965 získal skvělý ohlas. Práva k filmovému zpracování nyní zakoupil režisér Václav Marhoul a premiéra ve světě i u nás je plánována na rok 2019. Tenký, jednoduše psaný román *Byl jsem při tom* (Beeing There, 1971) je stejně hluboký jako ten předchozí a zaslouží si znovu pozornost.

Nabarvené ptáče

Přeložila Ivana Jílovcová-Fieldová

Žil byl v jednom velkém polském městě malý kluk. Bylo mu šest let a psal se rok 1939. Vystrašení rodiče poslali své dítě na venkov, aby tam válku v nějaké náhradní rodině v bezpečí přečkalo. Snědý kluk s černými vlasy a tmavými očima, podezřelý z toho, že je žid nebo cikán, není však nikde vítán. Je symbolem nepřítele německé říše a pověřiví venkované v něm vidí vyslance zla, který k sobě přitahuje smůlu a neštěstí. Chlapec nikde dlouho nevydrží, je nucen putovat z vesnice do vesnice a chránit si holý život. Popisuje a vypráví, jednoduše a přímočaře, všechno, co vidí. Kromě toho, že je sám drasticky bit a týrán, se navíc stává svědkem mnoha krutostí, kterých jsou lidé s obludnou vynalézavostí schopni se na sobě navzájem dopouštět. Ponižování lidské důstojnosti, fyzické násilí a mučení nezná hranic. Malý poutník, jako hrdina nějaké strašlivé pohádky, pošramocený na těle i na duši nakonec válku přežije, dočká se osvobození, pohřbí Boha i ďábla, přílně k vojákům Rudé armády, a shledá se dokonce i s rodiči. O šťastném konci však nemůže být ani řeč.

„Žádná próza o druhé světové válce nepředčí *Nabarvené ptáče*. Kosinského román je mimořádné umělecké dílo a oslava individuální vůle. Kdokoli jej přečte, bude jím pohnut. *Nabarvené ptáče* obohacuje naši literaturu.“

SEAMUS HEANEY

Seamus Heaney (1939–2013) patří k nejvýznamnějším moderním anglofonním básníkům. Ve své první sbírce *Přírodopyscovova smrt* (*Death of a Naturalist*, 1966) líčí především vlastní dětství na farmě v severoirském hrabství Derry. Ve sbírkách ze 70. a 80. let se mimo jiné vyrovnává s probíhajícím sektářským násilím mezi severoirskými katolíky a protestanty. Tematický záběr Heaneyho poezie se postupně rozvířal, až obsáhl téměř celou západní básnickou tradici od Vergílie po současnost. Přitom si jeho poezie uchovala svébytně intimní ráz a obrazy z evropské kultury či irských dějin se v ní střídají s osobními vzpomínkami. Vedle dvanácti básnických sbírek jsou podstatnou součástí Heaneyho díla také překlady a eseje. Roku 1995 Heaney získal Nobelovu cenu za literaturu.

Lidský řetěz

Přeložil Daniel Soukup

Lidský řetěz (2010) je poslední básnická sbírka Seamuse Heaneyho, irského laureáta Nobelovy ceny za literaturu. Mísí se v ní vzpomínky na rodiče, elegie na přátele, variace na Vergíliovu *Aeneidu* či na středověkou irskou a moderní francouzskou poezii – básníkův hlas ustavičně rozmlouvá s jinými hlasy a básně dávají prostor životům druhých. Věcnými popisy přitom stále znovu prokmitávají závratnější světla a hlubší stíny. Významové roviny se prolínají, severoirská řeka se proměňuje ve Vergíliovu Létché a ze stárnoucího básníka se na okamžik stává nedočkavý plavčík vyplouvající za prvním dobrodružstvím. Úžas z obzorů a péče o konkrétno – ve střídání těchto dvou momentů spočívá Heaneyho vidění světa.

RICHARD PORTER

Richard Porter byl po 13 let a 22 sezón dramaturgem nejsledovanější automobilové televizní show na světě. Od katastrofálního pilotního dílu v roce 2002 až do nečekaného utnutí v roce 2015 se podílel na scénáři, opravoval v něm gramatické chyby, vymýšlel urážky pro Stiga, dumal, jak sérii udělat ještě vtipnější, a propil hektolitry různých nápojů ve společnosti tří chlápků, z nichž se během těch let staly superhvězdy – byli to Jeremy Clarkson, Richard Hammond a James May.

A touhle bombou se musíme rozloučit... Kronika šílenství a geniality Top Gearu

Přeložil Martin Urban

O tom, jaké to přímo uvnitř Top Gear bylo, napsal Richard Porter tuto knihu a přidal pár povedených historek z natáčení.

„Lepšího kronikáře třinácti triumfálních let pořadu Top Gear si lze stěží představit.“

– *Daily Mail*

„Fantastický nekrolog jedné skvělé show.“

Snowy, *Amazon.com*

V nové filmové řadě nakladatelství Argo budou vycházet klasická díla světové a české literatury, která prověřil čas a na něž by především mladí čtenáři neměli zapomínat. Bude se orientovat zejména na známé literární předlohy, které jsou spjaty se svými neméně slavnými filmovými adaptacemi, díky nimž získaly i na své popularitě. Tato řada chce čtenáře pozvat do okouzlujícího světa vzájemného prolínání literárního a filmového umění.

Oblíbená díla v nových vydáních

JERZY KOSINSKI

Byl jsem při tom

Přeložil Jan Jirák

Chance je zahradník, který desítky a desítky let žije jen na malém prostoru domu a zahrady. O světě okolo sebe neví téměř nic, zná ho jen z televizní obrazovky. Když jeho pán zemře, musí opustit bezpečnou zónu a poprvé od svých čtrnácti let vyjde mezi lidi. Automobily jsou úplně jiné než přepychový Ford ze třicátých let, který Chance desítky let oprašoval. Není divu, že přehlédne limuzínu a stane se účastníkem dopravní nehody, jak se píše v protokolech. Prostoduchý muž vstupuje náhle řetízkem náhod do velkého světa byznysu. Kosinski svým námětem ilustruje Sartrovu myšlenku, že peklo je neschopnost uniknout druhým, kteří vám znovu a znovu dokazují, že jste takoví, jak vás vidí oni. Tento dojemný a neuvěřitelně komický příběh je znám i díky filmovému zpracování z roku 1979 v hlavní roli s Peterem Sellersem, jehož herecký výkon dělá ze snímku nezapomenutelný zážitek.

IRVINE WELSH

Irvine Welsh (* 1958) – prozaik, který světu představil odvrácenou tvář Skotska. Hrdiny jeho knih jsou rváči, flákači, narkomani, kriminálníci – postavy z toho „slušného světa“ jako by do nich jenom zabloudily. Welshe proslavila prvotina *Trainspotting* z roku 1993, od té doby napsal řadu románů a povídek, v nichž se vrací do svého oblíbeného Edinburghu. Argo některé z nich vydává v nových či redigovaných překladech a věnuje se i novinkám. Naposledy (2016) vyšel román s názvem *Porno*, volně navazující na slavný *Trainspotting* a který se rovněž stal předlohou k filmu s názvem *T2 Trainspotting*.

Trainspotting

Přeložil Ondřej Formánek

Welshův *Trainspotting* je mozaikou epizod, soustředěnou kolem postav, které nedokázaly nebo nechtěly následovat životní styl svých rodičů a mentorů a raději zvolily život na okraji, jehož středobodem se staly drogy. *Trainspotting* se řadí mezi nejvýznamnější díla britské literatury. Ne nadarmo podle románu vznikl jeden z nejpopulárnějších filmů britské kinematografie. Welshův román i film režiséra Dannyho Boylea z roku 1996 donutil ty „slušné“, aby svůj životní styl konfrontovali s životem lidí, kteří unikají před „správným životem“ i za cenu sebezničení.

KLAUS MANN

Klaus Mann (1906–1949), syn slavného Thomase Manna, byl německý spisovatel a novinář. Trpěl těžkými depresemi z poválečných poměrů v Německu, zle nesl opakované neúspěchy svých knih. Nedařilo se mu vydat ani tento klíčový román. Za zablokováním *Mefista* stál údajně muž, podle kterého byla hlavní postava napsána, Gustaf Gründgens, herec, jehož parádní rolí byl právě Mefisto. Autor ve čtyřiceti dvou letech spáchal sebevraždu.

Mefisto

Přeložila Anna Siebenscheinová

Mnohokrát vydávaný a do mnoha jazyků přeložený román přežil dobu svého vzniku a nepřestává fascinovat dokonalou psychologickou studií bezcharakterního hrdiny, který se – hnán svou ctižádostí a ješitností – nezdráhá kvůli kariéře herce zaprodat nacistickému režimu a prospěchářské společnosti. Dramatický děj je zasazen do divadelního prostředí plného intrik a vzrušujících odhalení. Podobnost s tehdejšími politickými a kulturními prominenty nijak neskrývá. Neméně slavné je i filmové zpracování románu. Režisér maďarského původu István Szabó patří mezi nejvýraznější a nejznámější osobnosti světové kinematografie. V osmdesátých letech minulého století se proslavil volnou trilogií psychologicko-historických filmů, ve všech ztvárnil hlavní postavu rakouský herec Klaus Maria Brandauer, pro něhož brilantní výkon v roli Mefista znamenal mezník ve filmové kariéře. Film získal v roce 1981 Oscara za nejlepší cizojazyčný film. A na 34. MFF v Cannes v téže roce obdržel ocenění za nejlepší scénář a Cenu FIPRESCI.

PIERRE BOULLE

Pierre Boulle (1912–1994), slavný francouzský spisovatel, je znám jako autor proslulých románů *Most přes řeku Kwai* (Pont de la rivière Kwai, 1952, č. 1964) a *Planeta opic* (Planète des singes, 1963, č. 1970). Diplomovaný elektrotechnický inženýr byl za druhé světové války mobilizován a odvelen do Indočíny, působil jako tajný agent v Číně, Barmě a Indočíně. Roku 1943 byl zajat a odveden na nucené práce. Prošel vojenskými vězeními a internačními tábory, podařilo se mu však uprchnout. Roku 1945 se vrátil zpět do vlasti a věnoval se spisovatelské dráze.

Planeta opic

Přeložil Josef Hajný

Útlý román *Planeta opic* můžeme zařadit do klasické science fiction literatury, i když příběh sám je podán spíše způsobem dobrodružného románu. Opíčí společnost na vzdálené planetě ve vesmíru se nápadně podobá té lidské na Zemi. Boulle převrátil evoluci naruby, člověk tu není pánem tvorstva, ale zaujímá pozici zvířete, kterou dokonale rozkastované chytré opice drží v kleci. Jediný zástupce lidí jim tedy musí dokázat svou inteligenci, aby ho propustili. Na Zemi se sice vrátí, ale čeká ho tam další nemilé překvapení. Režisér Franklin J. Schaffner spolu se Stanleyem Kubrickem (2001: Vesmírná odysea) přinesli v roce 1968 do filmového průmyslu hned dvě tyto nesmrtelné sci-fi klasiky. Právě Boulleho námět inspiruje světové filmaře ke stále novým zpracováním dodnes. První převedení románu na filmová plátna nenabízí z dnešního pohledu žádné převratné efekty, přesto v době svého vzniku byly právě opíčí masky něčím naprosto výjimečným a reflexe soudobého i minulého chování člověka podněcuje k přemýšlení dodnes.

” Dále připravujeme:

Ken Kesey: *Vyhodíme ho z kola ven*
Władysław Szpilman: *Pianista*

TANA FRENCHOVÁ

Tana Frenchová (* 1973) vyrůstala v Irsku, Itálii, USA a Malawi a od roku 1990 žije v Dublinu. Vyučovala herectví na dublinské Trinity College a pracuje v divadle, filmu a dabingu. Za román *V lesích* (Argo, 2010) získala v roce 2008 cenu Edgara Allana Poea (An Edgar Award) za nejlepší první román. V roce 2008 vyšla další úspěšná a vysoce hodnocená *Podoba* (Argo, 2011).

Její knihu *Na věrnosti* v roce 2010 zařadil deník *The New York Times* mezi deset nejúspěšnějších titulů roku.

„ Ukázka:

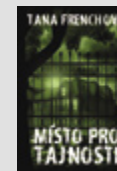
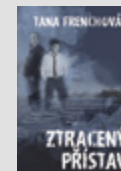
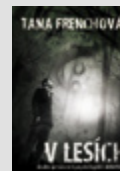
Stačí se ale rozhlédnout po pokoji a hned je člověku jasné, proč si všichni myslí, že dostala nakládačku od svého milého. Na malém kulatém stole v jídelně je purpurový ubrus; prostřeno pro dva, elegantně poskládané bílé plátěné ubrousky, plynové plamínky se mihotají na porcelánu a vyšetřeném stříbře. Otevřená láhev červeného vína, dvě sklenice – čisté – a vysoký svícen. Svíčka je úplně vyhořelá, stalaktit z kapek vosku na svícnu sahá až na ubrus.

Zpod její hlavy se před krbem táhne velká krvavá skvrna, tmavá a lepkavá. Pokud vidím, nikde jinde není po krvi ani stopa. Nikdo se ji nenamáhal zvednout, když spadla, zatřást s ní, pokusit se ji probrat. Koukal odtud hlavně vypadnout.

Spadla a rozbila si hlavu, uvedl ten v telefonu. Buď je to pravda a náš milovník zpanikařil a praskl do bot – to se stává; ze strachu, že by se mohli dostat do potíží, dobrým lidíčkám občas hrábne tak, že si nezdají se sériovým vrahem –, anebo jí k pádu pomohl.

„Cooper už tu byl?“ zeptám se. Cooper je patolog. Mě snáší líp než většinu lidí, ale ani na mě není ochotný čekat: pokud nejste na místě činu v okamžiku, kdy se tu kvůli předběžnému ohledání objeví Cooper, je to váš problém, ne jeho.

„Právě odjel,“ odpoví Sophie. Jedním bdělým okem pozoruje techniky. „Sdělit nám, že je mrtvá, pro případ, že by nám to uniklo. To, že ležela u krbu, zpomalilo rychlost chladnutí těla a nástup rigor mortis, takže čas úmrtí je ošemetnej: kdykoli včera večer mezi šestou a jedenáctou.“

Již vyšlo:
V lesích,
Podoba,
Na věrnosti,
Ztracený přístav,
Místo pro tajnosti

Vetřelec

Přeložil Petr Pálenský

Je oddělení vražd, kam se na začátku své kariéry ze všech sil snažíte dostat: oddělení, kde každý den balancujete na okraji s geniálními gaunery a psychopaty s vědomím, že jedině mrknutí ve špatnou chvíli může znamenat rozdíl mezi vítězstvím a dalším zavražděným.

A pak je oddělení vražd, na kterém pracujete doopravdy, kde vás ostatní mají za vyvrhele. Kde děláte jednu noční směnu za druhou. Kde schytáváte schválnosti a zlomyslné žerty daleko za hranou snesitelnosti. Kde řešíte tuctový ksindl, pročítáte svědecké výpovědi a zoufale vyhlížíte případ, který by vás mohl dostat tam, kde jste chtěli být.

Ten dnešní případ mezi ně nepatří. Podle policajtů z místní stanice jde o tuctové domácí násilí. Od detektiva Antoinette Conwayové a jejího parťáka Stephena Morana se čeká, že pouze vyhledají amanta zavražděné a dají mu náramky. A pak už bude všechno zase jako dřív, zpovzdálí budou přihlížet, jak si to policejní esa rozdávají s psychopaty. Jenže když se Conwayová zahledí do tváře oběti, zjišťuje, že už ji předtím viděla. A znenadání dochází k šokujícímu přesvědčení, že všechno je jinak.

Tohle je případ, na který čekala. Precizně střížený a brutální, spleťový a závažný.

Jenže jedna věc je dostat vraha a úplně jiná věc je jít proti celému vlastnímu oddělení.

TIP
nakladatele

JOZEF KARIKA

Slovenský spisovatel Jozef Karika pracoval jako redaktor v televizi. Zaměřoval se především na politické a investigativní reportáže. Je držitelem Ceny Béla za nejlepší hororovou povídku a několika dalších novinářských i literárních ocenění.

Debutoval knihou *Zóny tieňa* (2005), posléze vydal publikace *Mágia peňazí* (2007), *KPMPZ*

(2007) a *Brány meonu* (2009). V USA vydal soubor esejí pod názvem *Liber 767* (2009).

V roce 2010 mu vyšla kniha pod názvem *V tieni mafie* (česky *Ve stínu mafie*, Knižní klub 2011), která se stala bestsellerem nejen na Slovensku, ale i v České republice. Také její volná pokračování *V tieni mafie II – Čas dravcov* (2011) a *Nepriateľ štátu* (2011) se zařadila mezi nejprodávanější knihy na Slovensku.

Za romány *Ve stínu mafie* a *Čas dravcov* získal ocenění Zlatá kniha, které se uděluje za víc než patnáct tisíc prodaných výtisků. Některé Karikovy texty vyšly v amerických antologiích The Best of Konton a Manifesting Prosperity. Autorovy povídky, novely, videa, novinky a další zajímavosti naleznete na stránce www.karika.sk.

Trhlina

Přeložil Jiří Popiolek

Tahle kniha vznikla zvláštním způsobem. Po vydání mysteriózního thrilleru *Strach* se autorovi ozval člověk, který mu vyprávěl opravdu děsivý příběh. Jozef Karika jeho vyprávění zaznamenal, mnohá tvrzení ověřil, doplnil o vlastní zjištění a zpracoval v knize, kterou máte před sebou. Na jejích stránkách rozmotává velice tajemný, tragický a hrůzostrašný případ. Zároveň poodhaluje jednu z největších záhad Slovenska – nevysvětlitelné mizení lidí v pohoří Trábeč.

Legenda, záměrná mystifikace, nebo děsivá skutečnost? Tuhle otázku si klade i autor. Předkládá strhující hororový příběh a nechává na čtenáři, aby našel odpověď.

TIP
nakladatele

„Román Jozefa Kariky byl jako jediný žánrový titul v historii nominován na nejvýznamnější slovenskou literární cenu Anasoft litera.“

„ Ukázka:

Zastavili jsme se na rovině pod přírodní plošinou, která se rozkládala nad chodníkem. K plošině vedla úzká cestička vyšlapaná mezi keřky. Vedle cestičky stál nějaký... ani to nejsem schopný pojmenovat – nazvu to totem, protože právě indiánský totem mi to připomínalo nejvíc. Dřevěný kůl zatlučený do země, vyzdobený nějakým kovovým kolečkem, spoustou zatlučených hřebíků, svatým obrázkem a kyticí uschlých květín.

„Co to, do háje...“ zamumlal jsem.

„To nic není, pojďte za mnou,“ vyzval nás David a vykročil po cestičce na plošinu.

Vyšlapali jsme nahoru a zůstali stát s otevřenými ústy. Na lesní louce obkroužené listnáči s tenkými kmeny stála spousta dalších, větších totemů. Všechny s křesťanskou symbolikou, ale přesto vypadaly jako ty starobylé, pohanské. Velký kříž obsypaný věnci dávno mrtvých květů, na kterém se vyjímala soška Ježíše s uraženou hlavou. Snad i dvoumetrové dřevěné klády s příčně přibítymi destičkami připomínaly obrovité žebříky. Když jsem se podíval zblízka, zjistil jsem, že na příčkách byly kdysi připevněné svaté obrázky nebo fólie s náboženskými výjevy. Teď z nich visely už jen vybledlé barevné stuhý a cáry chvějící se ve vánku. Celá svatyně, nebo co to vlastně bylo, měla podlouhlý tvar. Na bocích ji lemovaly zmiňované totemy, ale v místě, kde by měl být oltář, trnul nejvyšší, tří až čtyřmetrový kmen s nejdívočejší výzdobou. Ani to neumím popsat, visely z něho nějaké dráty s dřevěnými ozdobami připomínajícími kraslice, na příčně přibitých prknech stály obrovité věnce ze živých, i když už dávno uschlých, i umělých květín.

Rozhlédl jsem se a rychle počítal – stálo tam snad patnáct vztyčených klád a několik dalších dřevěných konstrukcí. Jenom tak, uprostřed lesa. Na větvích několika okolních stromů jsem zahlédl přibité kříže, sošky

Ježíše, panny Marie nebo desky s potrhávanými obrázky světců. Místo působilo pustě a neudržovaně, ale některé obrázky ještě byly zřetelné, a tak na nás hleděly oči asketů rozšířené náboženskou nebo mučednickou extází.

Nechci to říct na rovinu, protože jestli to tak napíšeš, někteří čtenáři se poserou rozčilením, že kopíruješ *Blair Witch*. Jenomže přesně to mě v tu chvíli napadlo – přesně jako *Blair Witch*, a to uprostřed slovenských lesů. Cítil jsem se stejně, jako když ti tři chudáci ve filmu objevili tu lesní lokalitu se svázanými větvíčkami, kupkami kamenů a dalšími chuťovkami visícími ze stromů.

„Co to, do prdele, je?“ dostal jsem ze sebe. „To by zajímalo i mě,“ přidal se Andrej. Ve tváři měl výraz velkého překvapení smíšený s přímo dětskou radostí.

Mia mlčela, stála na kraji prostranství a nedůvěřivě se rozhlížela.

„Posvátné místo,“ usmál se David.

„Vypadá spíš dost nesvatě,“ oponoval jsem mu.

„Zhruba v polovině devatenáctého století tu prý nějaká babka našla sedícího živého Ježíše, nebo se jí zjevila panna Marie. Místní se zasazovali, aby případ přezkoumala církevní vrchnost. Dokonce sem přišel ostřihomský arcibiskup. Nakonec ale z celé věci sešlo, nic se oficiálně nepotvrdilo, poutní místo nevzniklo. Místní věřící ale lokalitu i přesto donedávna uctívali. Víc jsem o tom nezjistil, až tak moc mě to nezajímá.“

Obrátil jsem se k Mii: „Dost děsivé, co?“

„Já nevím, nic mi to nefká. Jenom dřevo zatlučené do země.“

Již vyšlo:
Černá hra,
Strach

JURAJ ČERVENÁK

Juraj Červenák (* 1974) pochází z obce Vyhne, ale už od dětství žije v nedaleké Banské Štiavnici. První kniha mu vyšla v roce 1993, od té doby publikoval více než dvacet románů v žánru historické fantasy, převážně z dob starých Slovanů (série *Černokněžník*, *Bohatýr*, *Bivoj*) a protitureckých válek (cyklus *Dobrodružství kapitána Báthoryho*), ale i román z doby bronzové *Sekera z bronzu, rouno ze zlata*. Získal povícero žánrových ocenění a jeho knihy pravidelně vycházejí v češtině a polštině, publikoval ale i v ruštině či angličtině. Od roku 2005 je spisovatelem na plný úvazek. Kromě beletrie sporadicky píše filmovou publicistiku, rozhlasové hry a filmové nebo komiksové scénáře. V autorově tvorbě je zřetelný postupný odklon od fantastiky k čistě historickým příběhům.

„ Ukázka:

Na podzim léta Páně 1599 si Uherské království vypilo kalich hořkosti až do dna. Ba co kalich, celý sud, pokud ne rovnou jezero či moře.

Tato slova jsem zapsal do schemnitské městské kroniky.

Hlavou se mi ale honilo, o kolik výstižněji by to vyjádřil Stein. Zřejmě by si pod nosem zabručel, že tenhle podzim nestojí ani za suché lejno. Stručně, jasně, pravdivě.

Nešlo o počasí, přestože ani to nestálo za mnoho – už na sklonku září naplno udeřily podzimní plískanice a dalo se očekávat, že zima přijde ještě dříve než minulá léta. Sevěře krajinu do ledu na pět měsíců, možná i na déle. Radní Hirschberg, Metuzalém mezi městskými zastupiteli, často naříkal, že za jeho mladých časů zimy netrvaly tak dlouho, ani tolik sněhu nebývalo, natož tak chladno. Věřili jsme mu. Svět se měnil. Vytrácelo se z něj teplo. Mnozí prorokovali, že nakonec zavládne věčný mráz. Neúroda a čím dál krutější zimy jsou údajně předzvěstí konce světa.

Ale na podzim devadesátého devátého na nás dopadla mnohem horší pohroma než sychravé dny a bolavé klouby. Zdálo se, že soudný den nastane ještě dříve, než se z nás stanou rampouchy.

Zaútočili Turci.

Čerstvě jmenovaný velkovezír Damat Ibrahim paša chtěl dostat rčení o novém koštěti a vydal se zaměst v Uhrách. Padesátitisícové vojsko, s nímž přitáhl k Ostřihomí, použil coby argument při vyjednávání s císařovými vyslanci. Žádná ze stran však nebyla ochotná ustoupit – Turci odmítli vydat Jáger a Hatvan, my jsme smetli ze stolu nepřítelovy nároky na Ostřihom, Novohrad, Ráb a Filek, teprve nedávno za cenu obrovských ztrát vysvobozené z pohanských spárů.

Počátkem října tedy turecká horda překročila Dunaj a oblehla pevnost Újvár, teprve

nedávno přestavěnou v moderní tvrz. Jenže krušné časy nedolehly jen na povodí Nitry. Jedna část tureckého vojska se vydala plenit Pováží, především majetky hraběte Nádasdyho, Černého bega, svého úhlavního nepřítele. Podle posledních zpráv vydrancovali i samotné Čachtice a ohrožovali na životě Nádasdyho ženu, hraběnku Alžbětu Báthoryovou.

Ne že bych ronil slzy, kdyby se té čarodějnici přihodilo něco zlého.

Zatímco na západě se Turci valili k Prešpurku a moravskému pohraničí, na povodí Hronu seslal velkovezír ještě horší zkázu – krymské Tatary. Krvelační bezbožní divoši vedení jakýmsi Ahmatagem vyrazili na koních podél Hronu, vyplnili Vráble i beňadickou klášterní pevnost a byli by se dostali ještě severněji, kdyby je u Nové Baně nezastavily zátarasy s udatnými obránci.

Druhá početná horda se pokusila proniknout povodím Iplu. Napáchala nevidané škody na území svého někdejšího sandžaku Filek a rozjela se ke Krupině a dále na sever, do srdce hornické oblasti. Povídalo se, že zanedlouho pohané zaútočí na Zvolen. Pokud ho dobudou, už jim nic nezabrání obořit se na ostatní zlatonosná města.

I na Schemnitz pochopitelně padl velký strach. Jako o závod se dokončovaly práce na novém opevnění. Rychtář Hans Daniel a hrabě komoří Sommer žádali vrchního velitele hornických měst hraběte Pálffyho o zdvojnásobení městské posádky. Jenomže těžko v této situaci doufat v posily – obloha nad královstvím zčernala dýmem požárů, řekami se řinula křesťanská krev a až do Banských vrchů doléhal nářek stovek zajatců vlečených do tureckého otroctví.

Vlk a dýka

Přeložil Robert Pilch

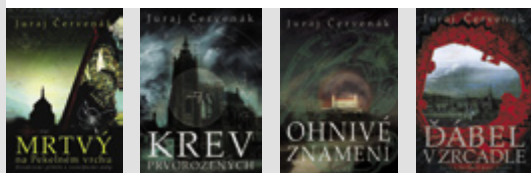
Hrad na hoře Sitno odedávna střeží cestu k bohatým hornickým městům. Kvůli turecké hrozbě je na podzim roku 1599 dobře vyzbrojený a má početnou posádku. Navzdory tomu se z něj ztratí kastelánova dcera. Uprostřed noci, bez jediné stopy. Zoufalý hradní správce prosí o pomoc notáře Barbariče z nedalekého Schemnitzu. Barbarič tentokrát na vlastní pěst čelí záhadě, která zdánlivě nemá řešení. Šlo o útěk, o únos, nebo dokonce o vraždu? Situaci komplikuje skutečnost, že na Sitnu nalezla útočiště Kateřina Pálffyová, údajně nejbohatší a nejmocnější žena v království. Navíc Barbarič netuší, že hrad má ještě jednoho, tajného obyvatele, o němž nikdo nesmí vědět.

Do složitého případu se postupně vplétá krvavá minulost hradu a pověsti o zakletém podzemním vojsku, o krutých loupeživých rytířích, o přízracích a loupežnických pokladech. Poradí si Barbarič i bez pomoci Steina a Jaroše?

TIP
nakladatele

Již vyšlo:

*Mrtvý na pekelném vrchu,
Krev prvorozených,
Ohnivě znamení,
Đábel v zrcadle*

FRED VARGAS

Fred Vargas (* 1957, vlastním jménem Frédérique Audouin-Rouzeauová) je pseudonym vystudované historičky a archeoložky zaměřené na obor archeozoologie. Právě rozsáhlé historické znalosti dokáže výborně využít v zápletkách svých detektivních příběhů, jak o tom svědčí i její zatím poslední román s komisařem Adamsbergem *V mrazivých časech*. Autorka dokáže skvěle vykreslit psychologii svých postav i mnohdy kuriózní atmosféru prostředí, do něhož své příběhy zasazuje. S komisařem Adamsbergem

byly do češtiny přeloženy všechny romány včetně jedné povídkové sbírky, spisovatelka má však na svém kontě i jiné série s jinými vyšetřovateli. Její romány byly přeloženy do mnoha jazyků, získaly četná ocenění a některé z nich byly i zfilmovány; u nás ČT uvedla tituly *Neptunův trojzubec*, *Muž s modrými kruhy*, *Muž naruby* a *Obávané místo* (knižně *Záhada mrtvých nohou*).

Muž naruby

Přeložil Tomáš Kybal

Horami na jihu Francie obchází vlk-zabiják. Nejdřív trhá jen ovce, když ale zardousí první lidskou oběť, začínou krajem kolovat řeči o návratu vlkodlaka, „muže naruby“, a zemi zachvátí strach zděděný po předcích. Sérii násilných úmrtí se pokouší přijít na kloub podivné trio: ovčák zvaný Bača, mladý Soliman s černou pletí a Pařížanka Camille, velká, věčná a unikající láska komisaře Adamsberga. Komisař sice vstupuje do dění pozdě, ale jen a jen on může celý případ vyřešit.

Nové vydání dalšího případu komisaře Adamsberga.

Neptunův trojzubec

Přeložil

Adamsbergův tým odjíždí na stáž do Kanady, kde se má od kolegů z Kanadské jízdny policie učit zpracovávat genetická data, věc na začátku tisíciletí ještě zcela novou. Spolu s policisty se však k řece Otawě zřejmě dostal i přízrak, který Adamsberga pronásleduje od mládí... Po vraždě mladé dívky se hlavním podezřelým stává sám Adamsberg, temnou roli sehrál v případě alkohol a komisařovo opilecké okno. Ačkoli na rozdíl od Danglerda příliš nepije, tentokrát měl k pití pádné důvody. Fred Vargas jako obvykle mistrně vykresluje charaktery hlavních i vedlejších postav, mezi nimiž dominuje svérázná poruče Retancourtová.

Již vyšlo:

V mrazivých časech,
Uteč rychle a vrať se pozdě,
Muž s modrými kruhy

JENNY COLGANOVÁ

Jenny Colganová (* 1972) se narodila v Prestwicku ve Skotsku. Po vystudování Edinburské univerzity pracovala šest let ve zdravotních službách, přivydělávala si jako kreslířka komiksových příběhů a vystupovala jako sólová komička. V roce 2010 napsala svou první knihu *Amanda's Wedding* a od té doby se věnuje psaní humorných romantických románů, které oslovují zejména současné mladé moderní ženy. V roce 2013 vyhrála svou knihu *Welcome to Rosie Hopkin's Sweet Shop of Dreams* cenu za nejlepší romantický román roku udílenou Asociací autorů romantických románů.

Věnuje se také tvorbě sci-fi. Je autorkou jedné řady oblíbeného seriálu *Dr. Who*. Jenny Colganová je vdaná a se svým manželem Andrewem má tři děti. Převážně žije ve Francii, často také navštěvuje Londýn.

Pojízdný krámek snů

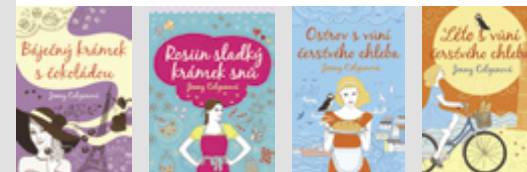
Přeložila Magda Pěničková

Nina ze všeho nejvíc na světě miluje knihy a umí pro každého najít tu nejvhodnější. Jenže knihovna, kde pracuje, je zrušena a introvertní děvče se najednou ocitá tváří v tvář realitě. Jak to udělat, aby mohla dělat práci svých snů a našla při tom i sama sebe? Nina ze zaniklé knihovny zachrání spoustu krásných knížek a rozhodne se, že si koupí starou dodávku a začne v ní provozovat knihkupectví. Jediná k mání je ale ve Skotsku, a tak se hrdinka vydá na dlouhou a nesnadnou cestu ke splnění svého snu – a jakmile na ni vykročí, začnou se dít věci...

Již vyšlo:

Báječný krámek s čokoládou,
Rosiin sladký krámek snů,
Ostrov s vůní čerstvého chleba,
Léto s vůní čerstvého chleba

HELEN POLLARDOVÁ

Hellen Pollardová pochází z Yorkshire ve Velké Británii, kde žije se svým manželem a dvěma dospívajícími dětmi. Psaní ji bavilo již od dětství, a tak když její vlastní děti začaly odrůstat, znovuobjevila svou vášeň a pustila se do psaní romantických románů, kterým nechybí vtip. Se stejnou vášní, s jakou píše, také ráda čte.

Hotýlek v údolí Loiry

Přeložila Zora Šichová

Voňavá káva, vynikající víno, croissanty k snídani, slunce a poklidný venkov – není nic, co by dokázalo pokazit vytouženou dovolenou. Nebo snad ano?

Emmy Jamiesonová přijíždí se svým přítelem Nathanem do La Cour des Roses, půvabného hotýlku na francouzském venkově, aby zde strávili dva týdny dovolené, od níž si slibuje, že vnese oživení a novou energii do jejich ochabujícího vztahu. Ale dřív než se stačí pořádně rozkouskat, ji Nathan opouští s Glorií, vyumělkovanou manželkou majitele se slabostí pro mladší muže, a Emmy nabízí pomoc s vedením hotýlku zhrzenému a zraněnému majiteli Rupertovi. Noví lidé, nové zkušenosti a nové prostředí jí poskytují vítané rozptýlení, díky němuž se Nathan brzy stává jen vzdálenou vzpomínkou.

Bylo by velké bláznovství vyměnit poklidný francouzský venkov za přátele, rodinu a vše, co si Emmy doma vybudovala?

BEN AARONOVITCH

Ben Aaronovitch (* 1964) jako dospělý rychle zjistil, že má talent pouze pro psaní, a vcelku rychle se prosadil jako televizní scenárista. Pracoval pro proslulý anglický seriál *Doctor Who* či pro levnou space operu *Jupiter Moon* a posléze se pustil i do knižních dobrodružství proslulého Pána času. V devadesátých letech tak publikoval romány z řady Doctor Who: *Remembrance of the Daleks* (1990), *Transit* (1992), *The Also People* (1995) a *So Vile a Sin* (1997, ve spolupráci s Kate Ormanovou). Ve druhé polovině devadesátých let se však jeho literární kariéra dostala do slepé uličky, která ho dovedla k zaměstnání v síti knihkupectví Waterstones, což se ovšem ukázalo jako ideální šance začít psát vlastní příběhy. Vznikla tak úspěšná série městských fantasy s policejním konštěmlem Peterem Grantem, započatá románem *Rivers of London* (2011, česky *Řeky Londýna*).

TIP
nakladatele

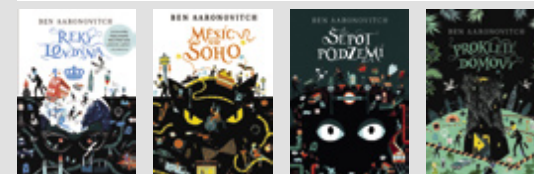
Záludné léto

Přeložil Milan Žáček

Když se ve vesnici Rushpool v západní Anglii začnou pohřešovat dvě jedenáctileté dívky, konštěmle Peter Grant musí vytáhnout paty z Londýna, aby zjistil, jestli se na jejich zmizení nepodílelo něco nadpřirozeného. Jde o rutinní opatření a Nightingale je přesvědčený, že Peter bude mít v případu do večera jasno. Jenže Peter lidi v nesnázích nikdy neopouští, takže i když neobjeví žádné zjevné stopy po magických aktivitách, nabídne místnímu policejnímu sboru své služby, neboť ví, že při pátrání po neznámých je potřeba každé volné ruky. Netrvá však dlouho a ocitá se ve zběsilém závodě s časem, ve světě, kde hranice mezi realitou a světem skřítků a víl nikdy nebyly prostupnější...

Již vyšlo:

Řeky Londýna,
Měsíc nad Soho,
Šepot podzemí,
Prokleté domovy

TIM POWERS

Americký autor fantastiky, narodil se 29. února 1952 v Buffalu, ovšem od svých sedmi let žije v Kalifornii, kterou si zamiloval. Zpočátku se věnoval žánru science fiction, ovšem uspěl až s dvojicí historických fantasy *Stáčení temného piva* (1976) a *Brány Anubisovy* (1983), z nichž ten pozdější, spletitý příběh cestovatele v čase, jenž se v Londýně devatenáctého století utká se zlovolnými mágy, kteří chtějí obnovit slávu Egyptské říše, je autorovým dodnes nejčastěji vzpomínaným dílem. Posléze se stal takřka nepřekonatelným mistrem

ve sprádání historických reálií a magických propriet, ať už v pirátské fantasy *Na vlnách podivna* (1987), jež inspirovala jeden z dílů filmové série *Piráti z Karibiku*, v románové dvojici *Sílu svého zraku* (1989) a *Hide Me Among the Graves* (2012), či ve svém posledním románu *Medusa's Web* (2016). O podivné události není nouze ani v autorových románech ze současnosti, k nimž patří i jeho pozdní tituly *Declare* (2000) a *Tři dny do nikdy* (2006).

Brány Anubisovy

Přeložil Václav Kříž, ilustroval David Palumbo

Brendan Doyle, odborník na dílo básníka raného devatenáctého století Williama Ashblesse, neochotně přijme pozvání od výstředního milionáře, aby skupině cestovatelů v čase posloužil jako odborný průvodce. Ovšem poté, co se v roce 1810 zúčastní vytoužené přednášky Samuela Taylora Coleridge, je unesen do špičkových uliček Londýna, kde temné a nebezpečné síly dobře znají tajemství bran v čase. Ztracený v čase, zapletený do vražedných intrik mezi znepřátelenými bandami žebráků a pronásledovaný egyptskými čaroději Doyle kupodivu přese všechna nebezpečí přežívá. A dozvídá se o tajemném básníkovi Ashblessovi mnohem víc, než by kdy považoval za možné...

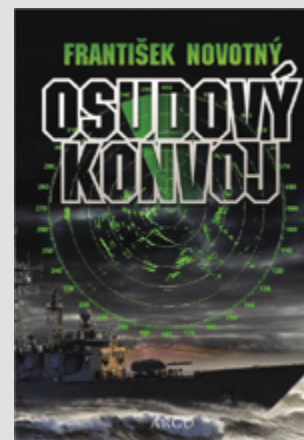
Jeden z nejvýznamnějších románů na pomezí science fiction a fantasy mísí literární historii, lykantropii, templářské rytíře, egyptskou magii a prazvláštní přehlídku skutečných i fiktivních postav v patrně nejoriginálnějším příběhu o cestování v čase, jaký byl kdy napsán. Román v roce 1983 získal Pamětní cenu Philipa K. Dicka. Nové upravené a ilustrované vydání je opatřeno krátkou autorskou předmluvou a množstvím vynechaných scén s Powersovým komentářem. Znalci jistě ocení rovněž novelu odehrávající se ve stejném prostředí jako slavný román, jenž se stal základním kamenem literárního subžánru zvaného steampunk.

FRANTIŠEK NOVOTNÝ

Narodil se roku 1944 v Brně. Otcova jachtařská vášeň předznamenala jeho život a do značné míry i díky ní má česká literatura silného zástupce věnujícího se námořní tematice. Vystudoval obor technická kybernetika na elektrotechnické fakultě VUT Brno. Zájem o kybernetiku a filosofické otázky s ní související byly dalším určujícím momentem jeho spisovatelské budoucnosti.

Od roku 1994 se začal živit výhradně psaním a prací kapitána námořní plachetnice. V tom roce také poprvé přeplul Atlantik západním směrem z Floridy do Gibraltaru a obdobnou plavbu uskutečnil v roce 1997. Potřetí Atlantik přeplul v roce 2015, a to severní cestou přes Grónsko a Island. Na různých jachtách se plavil po většině moří přilehlých k Evropě. V roce 1998 obdržel Cenu Akademie SFFH za dlouholetou práci pro sci-fi. Kromě vlastní tvorby se věnuje i publicistice a překladatelství. Jeho nejznámějším a největším dílem zůstává trilogie *Valhala*.

Osudový konvoj

Autor fenomenální *Valhaly* si opět pohrává se světovými dějinami, aby tak vystavěl podmanivé košaté vyprávění o válce, lásce a českém údělu.

V *Osudovém konvoji* zachycuje příběh jachtaře Davida Marka, jenž má přepravit z Bostonu do Evropy ruskou loď Oněga. Zatímco čeká na své společníky, tráví volný čas poznáváním památek. Při prohlídce domu revolucionáře Paula Revera upoutá jeho pozornost záhadný stolní orloj a neznámá kráska, ne nepodobná filmovým hvězdám třicátých let. Příležitost k seznámení však zničí výbuch bomby v blízkém okolí a totéž se opakuje i při setkání příštím. Tentokrát však Marek krasavici pomůže a zjišťuje, že je to krajanka – hraběnka Erwina Dubská. A zjevně skrývá tajemství...

Píše se rok 1946 a ve světě stále zuří válka. Pro Spojence se nevyvíjí příznivě: Velká Británie je v obležení a hrozí jí kapitulace. Zachránit ji může konvoj HX 402 s pohonnými hmotami, potravinami a dalšími zásobami, který se formuje v Halifaxu v Novém Skotsku. Z Bostonu ho má doprovodit eskadra britských protiponorkových plavidel. K nim patří také zbytek někdejšího loďstva federalizované habsburské monarchie: fregata České eskadry Podunajské federace SMS Jizera. Na její palubě je poručík David Marek pověřen dopravit do Británie dvorní dámu císařovny Zity, slečnu Erwinu Dubskou. Ženu, kterou léta beznadějně miluje...

PETER S. BEAGLE

Americký autor fantasy, v současnosti jedna z nejvýraznějších tváří žánru, narodil se 20. dubna 1939 v New Yorku. Spisovatelem se chtěl stát už jako dítě, publikovat začal ve středoškolském časopisu. V roce 1959 dokončil bakalářské studium tvůrčího psaní a španělštiny. Poprvé zaujal románem *Poklidné a tiché místo* (1960), laskavým příběhem o lásce a smrti, o touze po životě i strachu z něj. Následoval dnes už kultovní *Poslední jednorožec* (1968), kterého možná znáte ze stejnojmenného animovaného filmu. Z dalších knih stojí jistě za zmínku romány *The Folk of the Air* (1986), *The Innkeeper's Song* (1996), *Tamsin* (1999) a *Summerlong* (2016). Čile se věnuje i kratším pracím, z nichž nejznámější jsou krátká povídka „Vstupte, paní Smrti“ (1963) a cenami ověřená novela „Dvě srdce“ (2005).

V Kalábrii

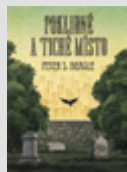
Přeložil Milan Žáček, ilustroval Tomáš Kučerovský

Claudio Bianchi žije už řadu let v osamění na svahu malebné Kalábrie v jižní Itálii. Drží se svých zažitých způsobů, cítí podezřívavost vůči cizím lidem a odjakživa se vzpírá změně; nejraději se věnuje práci na svém statku a psaní poezie. Jednoho chladného rána se však na statku objeví neuvěřitelný návštěvník, jakoby prelud ze snů. Když mu Claudio přijde na pomoc, svým laskavým činem uvrhne svůj svět do chaosu. Najednou musí odhánět zvědavce, dotěrná média a ještě zlověstnější živly.

Lyrický, poutavý a duchaplný román *V Kalábrii* je jen dalším potvrzením přetrvávajícího postavení Petera S. Beaglea jako jednoho z nejosobitějších autorů fantasy literatury.

Již vyšlo:

Poslední jednorožec,
Poklidné a tiché místo

„Proslulý autor *Posledního jednorožce* přichází s novým, nádherně vyprávěným příběhem o jednorožcích, bájí vhodnou i pro naši nejžhavější současnost.“

IAN TREGILLIS

Americký spisovatel (* 1973), jenž ve své rodné Minnesotě získal doktorát z fyziky za výzkum v oblasti radiových galaxií. Posléze se přestěhoval do Nového Mexika, kde se díky spisovatelovi Walteru Jonu Williamsovi připojil k tamní nezvykle bohaté skupině profesionálních autorů fantastiky. Odtud ho posléze rekrutoval George R. R. Martin mezi autory svého sdíleného alternativního světa *Divokých karet* (Argo 2015). Podobně koncipovaný alternativní svět vytvořil ve svém debutovém románovém triptychu *Bitter Seeds* (2010, česky *Hořká setba*, 2015), *The Coldest War* (2012, česky *Nejstudenější válka*) a *Necessary Evil* (2013, česky *Nutné zlo*), v němž se válečný konflikt rozpoutaný nacisty ubírá zcela jiným směrem poté, co Němci objeví způsob, jak v lidech probouzet neobvyklé schopnosti. Samostatný román *Something More Than Night* (2013) je neobvyklou noirovou detektivkou inspirovanou představou nebes světce Tomáše Akvinského.

Nutné zlo

Přeložil Pavel Bakič

Londýnský Westminster 12. května 1940. Druhá světová válka nabírá na obrátkách. Už podruhé.

Raybould Marsh, jeden z nejlepších britských agentů, se přenesl do nové časové linie – je to poslední zoufalý pokus zachránit alespoň jediný z možných světů před lovecraftovskými monstry, kterým podlehl Marshova původní realita. Pokud má dojít k jejich porážce, nesmí na Zemi zůstat ani stopa po nadlidech stvořených nacistickou vojenskou mašinerií. Pozornost hrůzných příznaků žijících mimo čas a prostor totiž přitáhli k lidstvu právě oni...

Na své cestě za vítězstvím si Marsh bude muset především poradit s Gretel, nejmocnější z výtvorů německého profesora von Westarpa. Díky svým schopnostem ví Gretel i v nové časové linii o všem, co se událo v Marshově zničeném světě, a pokusí se mu dokončení jeho úkolu překazit. Je rozhodlaná přežít – a to navzdory tomu, že každé větvení reality, které dosud byla schopná předpovědět, končilo její smrtí.

Již vyšlo:

Hořká setba,
Nejstudenější válka

GEORGE R. R. MARTIN

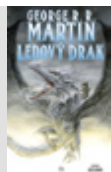
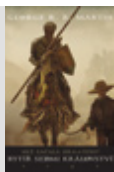
Jeden z nejúspěšnějších spisovatelů současnosti se narodil v roce 1948. Do fantastického žánru vstoupil na začátku sedmdesátých let a rychle sbíral první úspěchy za svou povídkovou tvorbu. V roce 1977 začal působit rovněž jako editor žánrových antologií a dodnes je v tomto směru nejznámější svým projektem *Divoké karty*. V osmdesátých letech psaní na několik let opustil a věnoval se televizní produkci. K fantastice se vrátil obsáhlou a dodnes stále ještě nedokončenou fantasy sérií *Píseň ledu a ohně*, která celosvětově proslula svým televizním zpracováním pod názvem *Hra o trůny*.

Snové písně, svazek první

Přeložil Richard Podaný a Jana a Jan Oščádalovi,
ilustroval Michael Kaluta

George R. R. Martin je nejvýznamnějším autorem moderní podoby žánru fantasy a jedním z nejnadanějších vypravěčů současnosti. V objemné průřezové sbírce *Snové písně* nabízí čtenářům souhrn svých kratších prací, jenž ve dvou svazcích odkrývá autorovu vzrušující cestu od mladého spisovatele až po cenami zahrnovaného mistra.

V prvním svazku se můžete těšit z raných prací George R. R. Martina včetně některých dosud nikdy nepublikovaných povídek, ale i z Hugem, Nebulou či Cenou Brama Stokera odměněných povídek a v neposlední řadě rovněž z novely *Ledový drak*, jejíž samostatné ilustrované vydání se stalo stále vyhledávaným bestsellerem mezi dětem určenými tituly. Okouzlivý sborník zahrnuje rovněž autorovy obsáhlé komentáře, které z knihy dělají skvělou volbu pro Martinovy oddané čtenáře i pro novou generaci jeho příznivců.

Již vyšlo:

Mudrosloví urozeného pána Tyriona z Lannisterů, Divoké karty, Rytiř sedmi království, Ledový drak, Divoké karty II. – Trumfová esa, Darebáci, Divoké karty III. – Divocí žolíci

Připravujeme:

Snové písně 2, Bouře mečů

Hra o trůny

Přeložila Michala Marková

Zima se blíží. Dnes již klasická slova, která nejlépe vystihují epickou ságu George R. R. Martina *Píseň ledu a ohně*. Království Západozemí zažívají dlouhé léto, po němž musí následovat krutá zima. Ale ještě před ní a předtím, než se vrátí Jini, se rozehrává hra o trůny, kterých je daleko méně než nestojí, je lord Eddard Stark, strážce severu. Proto se právě on musí stát hybatelem událostí, které všechno změní. Epické vyprávění s desítkami postav se díky seriálu HBO stalo nejúspěšnější fantasy ságou od dob *Pána prstenů*. Na celém světě má miliony nadšených fanoušků, kteří netrpělivě čekají na každé pokračování.

Hra o trůny vychází česky v novém překladu a úpravě.

Střet králů

Přeložila Dominika Křesťanová

Král i jeho místokrál jsou mrtví. Západozemí čelí největší krizi od rebelie proti šílenému králi. Roberta Baratheona rozpáral kanec, Eddard Stark se stal obětí intrik, které se snažil sám rozplést. Království je bez silného panovníka a svou šanci věřící velcí i malí hráči. Robb Stark je korunován králem Severu, na jihu o trůn usilují bratři krále Roberta. Druhý díl dnes již legendárního cyklu *Píseň ledu a ohně* se odehrává v ještě zběsilejším tempu než *Hra o trůny*. George R. R. Martin bez uzardění ničí ve své knize celé armády, o jednotlivcích nemluvě. Nečekané zvraty, krutá politika, závisť i pomsta jsou kořením, kterým autor rozhodně nešetřil. *Střet králů* může propuknout naplno.

Vychází v novém překladu.

JEFF VANDERMEER

Americký autor a editor (* 1968). Fantastiku publikuje od roku 1986, ale teprve od druhé poloviny devadesátých let lze mluvit o soustředěné tvorbě. Dnes je pokládán za jednoho z nejvýraznějších žánrových spisovatelů. Prvním významnějším úspěchem se stala sbírka *City of Saints and Madmen* (*Město svatých a šílených*, 2001), která spadá do cyklu příběhů ze surrealistického města Ambry. Pozornost si získal rovněž románem *Veniss Underground* (2006, česky *Veniss Underground*). V poslední době sestavuje také antologie, spolu s manželkou Ann vytvořili kupříkladu soubory *The New Weird* (2008, česky *New*

Photo © Kyle Cassidy

Weird) či monumentální *The Weird: A Compendium of Strange and Dark Stories* (2011). V minulém roce vydaná trilogie *Jižní Zóna* (*Southern Reach*), započatá románem *Anihlace* (*Annihilation*, 2014), je jeho komerčně dosud zřejmě nejúspěšnějším dílem.

Adaptace

Přeložil Pavel Bakič

V Oblasti X, záhadné divočině, která se třicet let brání vydat svá tajemství a odráží marné snahy jedné expedice za druhou, vládne zima. Agentura pověřená jejím zkoumáním a kontrolou nad ní – Jižní Zóna – v chaosu po jejím rozšíření zkolabuje. Teprve nyní se poslední, zoufalý tým vydává přes hranici, aby se pokusil dosáhnout odlehlého ostrova, jenž by snad mohl skrývat odpovědi na otázky, které jeho členové hledají. Pokud neuspějí, okolní svět bude ohrožen.

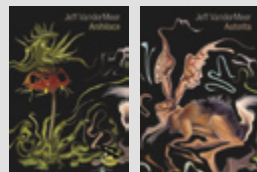
Akceptace proniká čím dál hlouběji k okolnostem, které obklopovaly vznik Oblasti X. Co bylo příčinou této nepřirozené proměny? Komu z těch mnoha, kteří se o to pokusili, se podařilo přiblížit k pochopení Oblasti X – a na kom zanechala nezvratné následky?

V závěrečné části románové trilogie *Jižní Zóna* možná budou záhady Oblasti X vyřešeny, ale důsledky dosavadních událostí nebudou přesto o nic méně závažné – a o nic méně děsivé.

Již vyšlo:

Anihlace, Autorita

ROBERT HOLDSTOCK

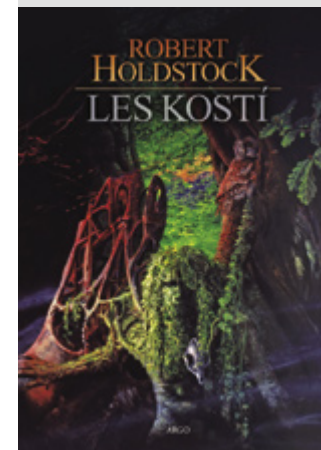
Anglický autor fantastiky, celým jménem Robert Paul Holdstock (1948–2009). Dětství prožil mezi hustými lesy kentského vnitrozemí a mokřady Romney Marsh, v krajinách, které se mu navždy zapsaly do podvědomí. V roce 1971 dokončil studium lékařské zoologie, ovšem oboru se věnoval pouhé tři roky. Psaní, se kterým začal už při studiu, postupně zvítězilo, a v roce 1976 se tak stal spisovatelem na plný úvazek. Jeho manželství se Sheilou Kavanaghou skončilo rozvodem, ale dlouhých pětadvacet let pak prožil po boku své milované přítelkyně Sarah Biggsové.

Les kostí

Přeložil Petr Kotrle, ilustroval Jan Dřevíkovský

Za jedním domem na anglickém venkově je les, který je plný kostí – ale i mytág, tajemných bytostí stvořených z lidské fantazie, jimž kosti kdysi patřily, než si je les, který je zrodil, zase vzal zpět. Chlapci Christian a Steven Huxleyovi, kteří v tom domě žijí, jsou svědky toho, jak jejich otec, který se snaží les vědecky zkoumat, jeho zhoubnému kouzlu nenávratně propadá a stává se postupně někým, kdo je ochoten přinést své posedlosti na oltář cokoli, včetně své rodiny.

Vedle novely, která předchází ději jedinečné románové série o Ryhopském lese, přináší sbírka *Les kostí* další příběhy prostoupené jedinečnou atmosférou a poetikou, kterou dokázal Robert Holdstock svým příběhům vdechnout. Opět v nich ožívají prastaré rituály, čímsi povědomé a zároveň děsivé vším, co bylo dávno zapomenuto. Nové české vydání uvozuje předmluva anglického spisovatele Garryho Kilwortha a těšit se můžete rovněž na česky dosud nevydanou Holdstockovu povídku, ukázký jeho básnické tvorby a na závěr také na fascinující novelu *Trnatec*.

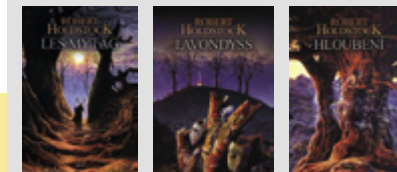

Již vyšlo:

Les mytág, Lavondyss, Hloubení

Připravujeme:

Brána ze slonoviny

” Sbíрку povídek doplňuje novela *Trnatec*, další bonusy a doslov Františka Novotného.

MICHAEL J. SULLIVAN

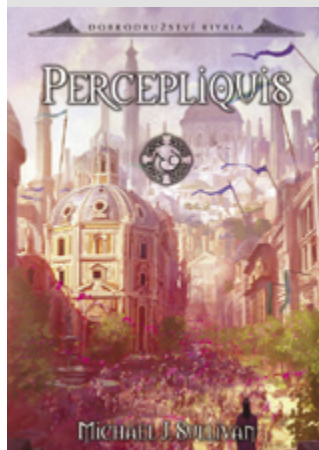
Michael J. Sullivan (* 1971), americký spisovatel fantasy, narozený v Detroitu. Psaní se začal věnovat už v dětském věku, mimo jiné pod vlivem četby *Pána prstenů*. Ještě před nástupem na střední školu sepsal sedm románů, ale vážněji se literární tvorbě začal věnovat až od roku 1985. V následujících deseti letech vytvořil dalších šest románů různých žánrů, ovšem ani jeden z nich se mu nepodařilo publikovat a psaní se na dlouhou dobu věnovat přestal. Místo toho se začal živit jako komerční grafik a ilustrátor, v roce 1996 založil vlastní reklamní agenturu a v této práci pokračoval až do roku 2005. Ke spisovatelskému řemeslu se vrátil s novým odhodláním teprve nedávno. Výsledkem je šestidílný cyklus *Dobrodružství Riyria*, jenž se skládá z šestice románů *Královské spiknutí* (The Crown Conspiracy, 2008, Argo 2011), *Avempartha* (2009, Argo 2011), *Vzestup Nyphronu* (Nyphron Rising, 2009), *Smaragdová bouře* (The Emerald Storm, 2010), *Zimní slavnost* (Wintertide, 2010) a *Percepliquis* (2012).

Percepliquis

Přeložila Jana Rečková

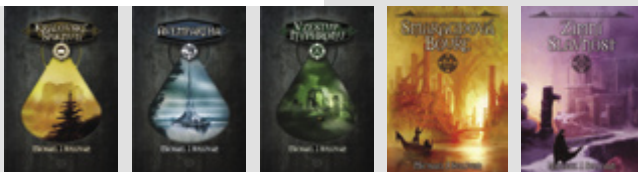
Vše k tomu směřovalo... Elfové překročili řeku Nidwalden. O budoucnosti rozhodnou dva zloději... „Zahlédla jsem dlouhou cestu. Po té tě povede ta, jež nese světlo. Ta pouť vede hluboko pod zem a do zoufalství. Povedou tě hlasy mrtvých. Vrátiš se v čase. Tři tisíce let stará bitva znovu vzplane. Chlad se chce zmocnit světa, smrt si jde pro všechny a volba je na tobě. Ty jediný můžeš zachovat rovnováhu, ty nakloníš váhy, ale není jasné, na kterou stranu. Musíš volit mezi světlem a tmou a tvá volba mnohé ovlivní.“ Tenkinská věštka Fan Irlanu.

Percepliquis je závěrečný svazek fantasy série *Dobrodružství Riyria*, ságy, na jejímž počátku byli dva zloději polapeni na nesprávném místě ve správný čas a tím vrženi do víru událostí, jež stále graduji a nakonec vedou k tomuto okamžiku. Uběhly tři tisíce let a nastal čas pro návrat Novronova dědice.

Již vyšlo:

Královské spiknutí,
Avempartha,
Vzestup Nyphronu,
Smaragdová bouře,
Zimní slavnost

ROBERT A. HEINLEIN

Světově známý americký spisovatel science fiction (1907–1988) a podle mnohých dokonce nejvýznamnější představitel žánru dvacátého století. Debutoval povídkou „Linie života“ (1939), úvodní prací odvážného projektu tzv. „historie budoucnosti“, jenž byl později seřazen do rozsáhlého souboru *Minulost napříč budoucností* (1967). V dalších letech se začal s úspěchem věnovat psaní vědecko-fantastických příběhů pro mládež. Dalším zlomem v jeho literární kariéře se stalo vydání dodnes populárního válečného sci-fi románu *Hvězdná pěchota* (1959), v němž popsal krutou válku lidstva proti agresivní mimozemské civilizaci. Kulturní obliby nejen v okruhu příznivců fantastiky se dostalo románu *Cizinec v cizí zemi* (1961), v němž se na Zemi vrací chlapec vychovaný marťanskou civilizací, aby lidstvu ukázal skutečné životní hodnoty. Mimořádně zdařilý titul *Měsíc je drsná milenka* (1966) sleduje dramatickou vzpouru měsíční kolonie proti neúnosně vykořisťovatelské tyranii Země. V roce 1975 obdržel jako vůbec první prestižní titul Velmistra žánru.

Měsíc je drsná milenka

Přeložila Alžběta Lexová, ilustroval Daniel Špaček

Píše se rok 2076 a Měsíc slouží jako trestanecká kolonie pro vzpurné a nežádoucí obyvatele Země. Ve snaze přežít v drsném a nepřátelském prostředí si exulanti vytvořili liberální společnost pod dohledem přísné pozemské vlády, která se stará o životní nezbytnosti „luňáků“ výměnou za dodávky obilí pro hladovějící populaci Země.

Situace se postupně zhoršuje a obyvatelé Měsíce si začínají uvědomovat, že pokud se pozemské tyranii nevzeprou, čeká je nevyhnutelné vyčerpání zdrojů a následná environmentální apokalypsa. Do čela revoluce se postaví nepravděpodobná skupinka antihrdinů a navzdory tomu, že mají jen mizivou šanci na úspěch, roznítí plamen vzpoury, která by mohla změnit budoucnost celého lunárního světa.

Nové české vydání slavného vědecko-fantastického románu velmistra žánru Roberta A. Heinleina oceněného nejvyšším žánrovým oceněním, cenou Hugo, vychází v ilustrované podobě a v novém překladu.

DAN SIMMONS

Americký spisovatel (* 1948). Publikovat začal v roce 1982 a o tři roky později na sebe poprvé upozornil debutovým románem *Song of Kali* (1985, česky *Píseň Kálí*). Skutečného průlomu se dočkal v roce 1989 díky masivnímu hororu *Carrión Comfort* (1989, česky *Hladové hry*) a podobně obsáhlému science fiction eposu *Hyperion* (1989, česky *Hyperion*), jenž je ve skutečnosti pouze první částí do dvou svazků rozděleného díla završeného románem *The Fall of Hyperion* (1990, česky *Pád Hyperionu*). Později se do stejného světa vrátil ve volně navazujících románech *Endymion* (1996, česky *Endymion*) a *The Rise of Endymion* (1997, česky *Vzestup Endymionu*). Z dalších titulů jmenujme neméně zdařilou dvojici space oper *Ilium* (2003, česky *Ílion*) a *Olympos* (2005, česky *Olymp*), mrazivý *The Terror* (2007, česky *Terror*) či holmesovské *The Fifth Heart* (2015, česky *Páté srdce*).

Hyperion

Přeložil Jan Pavlík

Ke kolonizovaným planetám pod správou Hegemonie Člověka se blíží mohutná invaze Vyvrženců, kdysi obyčejných lidí, nyní proměněných pro život v hlubinách vesmíru. Nadcházející válečný konflikt hodlají využít ke splnění vlastních, těžko srozumitelných cílů manipulativní umělé inteligence Technojádra, jež se vymkly veškeré kontrole.

V předvečer zkázy se sedm poutníků vydává na odlehlou planetu Hyperion k otevírajícím se Hrobkám času, tajemným artefaktům neznámé funkce, a na své pouti Mořem trav si vyprávějí podivuhodné příběhy. V cíli jejich dlouhé cesty je očekává smrtonosný Štír, legendární vraždící stroj, anděl smrti, jenž by mohl jednomu z nich splnit nejvroucnější přání. Ostatním pak podle všech předpokladů věnuje pouze krutou smrt.

Tam, kde se hroutí mocné vesmírné impérium, však bývá jen zřídka kdy vše takové, jak by se zprvu mohlo zdát. V pozadí dramatických událostí zuří mnohem důležitější bitva. Bitva o samotnou spásu lidské duše.

VILMA KADLEČKOVÁ

Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legendy o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

Mycelium VI – Vrstva ticha

Bájná Fomalhiwa. Svět zázraků a blahobytu. Ale také Zakázaný směr.

To, co se vynořilo z vesmíru, už brzy odrízne cestu všem Lodím; a od té chvíle zůstane pravlast argenitu nepoznaná a nepoznatelná. Hrstka Pozemšťanů má poslední šanci, pokud ji chce navštívit.

Lucas si začíná uvědomovat, že právě Fomalhiwa je místem, ke kterému se sbíhají nitky staletých plánů Gerdanců i Ōsseanů. Ale není právě to dobrým důvodem, proč se Fomalhiwě vyhnout? Vždycky byl skeptický vůči všemu, co slibuje Nirvánu, blahobyt nebo libovolný druh utopie. Tak jako šestá droga, sühēhl, je vzpourou proti Pětici, i Lucas stojí stranou. Naslouchá tomu, o čem Aš~šád z Fomalhiwy mluví – i tomu, o čem mlčí. A jeho podezření dostává zřetelný tvar. Pokud je Fomalhiwa vesmírným rájem... proč odtamtud Aš~šád odešel?

Za Vrstvou ticha jde Lucas po Aš~šádových stopách. Pohlédne tomu do očí.

Již vyšlo:

Mycelium I. – Jantarové oči,
Mycelium II. – Led pod kůží
Mycelium III. – Pád do temnot
Mycelium IV. – Vidění
Mycelium V. – Hlasy a hvězdy
O snovače a přemyslovi

ZDENĚK LEŽÁK; MICHAL KOČIÁN

Zdeněk Ležák (* 1974 v Praze), novinář, publicista a šéfredaktor časopisu ABC. Absolvent Literární akademie Josefa Škvoreckého. V redakcích časopisů pro děti působí od roku 1999. Zaměřuje se především na tvorbu pro děti a mládež a tematicky na moderní technologie a historii. www.zdeneklezak.cz

Michal Kocián (* 1960 v Praze) ilustroval řadu knih pro mládež a od 80. let přispívá do komiksových časopisů. Kreslením komiksů se zabývá od dětství, inspirován především francouzskými výtvarníky a okouzlen tvorbou Káji Saudka. Spolupracuje například se scénáristy V. Šorelem, V. Tomanem, Z. Ležákem a Gutwirthem.

Tři králové

Josef Balabán, Josef Mašin a Václav Morávek, tři českoslovenští důstojníci, kteří snad nejvýrazněji zasáhli do českého domácího odboje v první polovině druhé světové války. Kniha přináší stostránkový komiks mapující jejich osudy od jara 1939, kdy se dali dohromady, až po smrt posledního z nich v létě 1942. Tři králové hráli významnou roli v odbojové organizaci Obrana národa. Udržovali radiový kontakt se špiónážní skupinou Františka Moravce v Anglii, byli spojkou s německým dvojtým agentem A-54, podíleli se na tisku a rozšiřování ilegálních novin a zorganizovali stovky sabotážních akcí. V komiksu se proto v epizodních rolích objeví také desítky dalších osobností domácího odboje, ale rovněž jejich nepřítel z pražského gestapa. *Tři králové* je komiksový příběh velkého hrdinství, ryzího vlastenectví a nehynoucího odhodlání. V roce 2017 vzpomene 75. výročí konce této odbojové skupiny.

TIP
nakladatele

Již vyšlo:

Stopa legionáře,
Stopa legionáře II – Osudy

THIBAUT DAMOUR; MATHIEU BURNIAT

Thibault Damour je francouzský teoretický fyzik, člen Akademie věd a držitel mnoha významných ocenění. O výtvarnou stránku komiksu se postaral známý belgický komiksový kreslíř Mathieu Burniat.

Záhada kvantového světa

Přeložil Ondřej Hrách

Vydejte se společně s dobrodruhem Bobem a jeho psem Rickem na výpravu po záhadách kvantového světa! Kvantová fyzika je přítomná ve všem, co nás obklopuje – od obřích galaxií po nepostřehnutelně drobné atomy –, avšak její poznatky o světě kolem nás se výrazně liší od toho, co obvykle zažíváme a pozorujeme. Jak je například možné, že v kvantovém světě se částice mohou nacházet současně na několika místech a kočka může být zároveň živá i mrtvá? Jak s tím souvisí kostkový cukr, mořské vlny či Bůh, který (ne)hraje kostky? A jak na to všechno vědci vůbec přišli? Základní principy kvantové fyziky vám v kresleném příběhu objasní sami zakladatelé a nejvýznamnější teoretici tohoto oboru v čele s Planckem, Einsteinem, de Brogliem, Heisenbergem nebo Schrödingerem.

” Je tu komiks, který vám objasní základy kvantové fyziky!

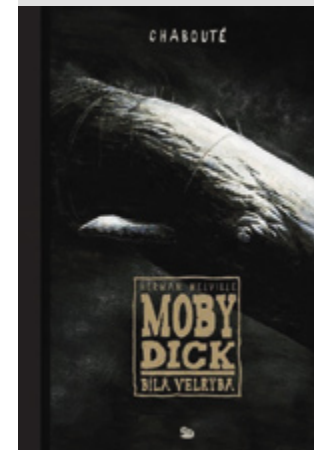
CHRISTOPHE CHABOUTÉ; HERMAN MELVILLE

Christophe Chabouté je Alsasan a narodil se 8. února 1967. Studoval výtvarné školy nejprve v Angoulême a potom ve Štrasburku. První komiksová práce mu vyšla v roce 1993 v antologii věnované básníku Arthuru Rimbaudovi. Proslavil se v roce 1998 alby Sorcières (*Čarodějky*) a Quelques jours d'été (*Několik letních dnů*). Ilustruje také knihy pro děti. Výrazný je i jeho komiksový životopis smutně proslulého vraha Landrua nebo adaptace povídky Jacka Londona *Rozdělat oheň*.

Moby Dick

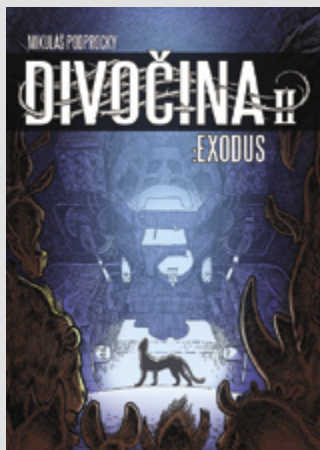
Přeložil Stanislav Václav Klíma a Marie Kornelová

Francouzský kreslíř Christophe Chabouté přímo zázračně proměnil do komiksové podoby jedno ze základních děl anglické literatury. Osudový souboj kapitána Achaba s bílou velrybou znají i ti, kteří nikdy román Hermana Melvilla nečetli, a to nejen proto, že se dočkal celé řady úspěšných i neúspěšných zpracování (jednu z komiksových verzí vytvořil i legendární Will Eisner). *Moby Dick* je totiž příběh, který dnes neoddiskutovatelně patří do kulturního kánonu. Také proto Chabouté neměl lehkou startovací pozici, ale jeho pojetí bez debaty bere dech. Černobílá kresba, v níž vynikne každé ráhno, uhrane čtenáře svojí atmosférou. Znovu se ocitneme na velrybářské lodi a díky Chaboutého umění ucítíte vodní tříšť a uslyšíte vítr v lanoví. Lov na Moby Dicka může začít.

MIKULÁŠ PODPROCKÝ

Mikuláš Podprocký se narodil roku 1978 v Košicích. Výtvarné nadání se u něj projevovalo od dětství, a proto se rozhodl zaměřit životní dráhu právě tímto směrem. V letech 1999–2005 studoval v ateliéru prof. Magdalény Jetelové a prof. Juraja Bartusze, u kterých také diplomoval. Během studií i po jejich ukončení Podprocký participoval na mnoha společných výstavách současného umění a realizoval i několik samostatných výstav. V posledních letech se jeho zájem stáčí ke komiksovému médiu. Mikuláš Podprocký v současnosti žije, pracuje a tvoří v Praze.

Divočina II: Exodus

Přeložil Richard Klíčnický

Děj se, stejně jako v první části, odehrává v daleké budoucnosti, kde se věčný konflikt mezi zvířaty – Divočinou – a lidmi dostává do kritického bodu. Monstrum z pustiny vtrhlo se záměrem naplnit svůj žaludek do lidského megaměsta. Nerozumně tak upozornilo na přítomnost zvířat žijících v jeho zapomenutých a dávno neobývaných částech. Všechny plány na tajné poražení lidstva a navrácení slávy Divočiny se zdají být pro inteligentní zvířata ztracené. Jedinou šancí na záchranu je útěk – exodus – a živoření v pustině. Bez boje se ale nechtějí vzdát všichni. Nový konflikt se tak rozhoří přímo mezi zvířaty. Zůstat, či utéct? To je, oč tu běží. Mají zvířata vůbec nějakou šanci proti postupující lidské armádě? Kolik „Divočiny“ je ukryto přímo v lidech? Může ji zvěř využít ve svůj prospěch?

Již vyšlo:
Divočina

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

JEAN-CLAUDE FOREST

Narozen 11. září 1930 v Perreux-sur Marne poblíž Paříže, zemřel v Paříži 30. prosince 1998. Proslavil se bezmeznou fantazií, elegantní linkou a působivým sex-appealem svých hrdinek. Nesmírně se ve své době zasloužil o rozkvět francouzského komiksu, hlavně pak o jeho přechod do „dospělosti“. Začínal knižními ilustracemi a v časopisech (*Vaillant*, *Fillette* a další), ale zásadní zlom v jeho dráze znamenala v roce 1962 *Barbarella*. Ve Francii je však téměř stejně proslulý díky sérii *Trosečníci času*, na jejíž kresbě spolupracoval s Paulem Gillonem, a černobílým komiksovým románem *Ici Même*, ke kterému napsal scénář pro skvělého kreslíře Jacquese Tardiho. Za svou tvorbu získal početné ceny a v roce 1983 cenu za celoživotní dílo na festivalu v Angoulême.

Barbarella

Přeložil Richard Podaný

Klasický černobílý komiks Jeana-Clauda Foresta ze šedesátých let se stal legendou, kromě jiného i díky slavnému filmovému zpracování Rogera Vadima s Jane Fondovou v titulní roli. *Barbarella*, jejíž komiksovou podobu autor vytvořil podle Brigitte Bardotové, cestuje z planety na planetu a zažívá fantastická dobrodružství. Je to samostatná, smyslná hrdinka a v jejích příbězích se silně odráží dobová sexuální revoluce i myšlenky hippies.

Hrdinka na cestách kosmem potkává různé nezvyklé mimozemšťany, netvory, roboty a anděly, a klasickým se kromě mnoha jiných stalo například její utkání se strojem na rozkoš, „orgasmotronem“, který utahá a zničí.

Plníme dluh, který česká nakladatelství měla k základním dílům světového komiksu, a kromě prvního původního alba přinášíme v jednom svazku i pokračování z roku 1974, nazvané *Hněv minutožroutů*. *Barbarella* se tu se svým kočovným podnikem dostává do jiného rozměru a zaplete se do složitého mocenského boje o planetu Spectra.

Vychází také v limitovaném vydání s obálkou Káji Saudka.

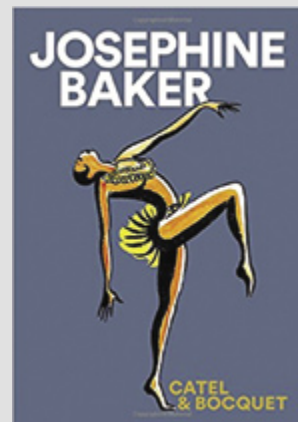
REINHARD KLEIST

Reinhard Kleist (* 1970) patří k průkopníkům německého grafického románu a k nejlepším tamějším komiksovým autorům. Je několika-násobným držitelem nejprestižnější německé komiksové ceny Max und Moritz, ceny Prix des Ados na literárním festivalu ve francouzském Deauville a americké komiksové ceny Eisner Award. První velký úspěch zaznamenal s trilogií *Berlinoir*. S komiksem o životě countryového hudebníka Johnnyho Cashe z roku 2006 prorazil i ve světě. Kniha *Cash. I see a darkness* byla přeložena do 12 jazyků a mnohokrát vyznamenána. Následovaly životopisné grafické romány *Castro* (2010) a *Boxer*, posledně jmenovaný nejprve vycházel na pokračování v deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Kleist za něj získal nejvýznamnější německou literární cenu za literaturu pro mládež.

JOSE-LUIS BOCQUET; CATEL MULLEROVÁ

Catel Mullerová a José-Louis Bocquet vyprávějí skrze portrét Josephine Bakerové příběh první poloviny dvacátého století od Broadwaye po Paříž Bláznivých let. Kniha líčí přijetí Černošské revue ve Francii, líčí angažovanost umělkyně během druhé světové války i po ní. Josephine Bakerová byla první velkou černošskou hvězdou, ale byla hlavně úžasnou ženou, velkou dámou a jedinečnou figurou, která se výrazně zapsala do historie.

Josephine Bakerová

Přeložila Markéta Krušinová

Josephine Bakerové bylo dvacet let, když se objevila v Paříži. Během jedné noci se z americké tanečnice stal idol. Fascinovala Picassa, Cocteaua, Le Corbusiera i Simenona. Ve třicátých letech se z ní stala první černošská hvězda světového věhlasu, od Buenos Aires po Vídeň, od Alexandrie po Londýn.

Po válce, kdy se angažovala ve francouzském odboji, se rozhodla bojovat proti rasové segregaci. V padesátých letech adoptovala na svém zámku v Milandes dvanáct sirotek různé pleti.

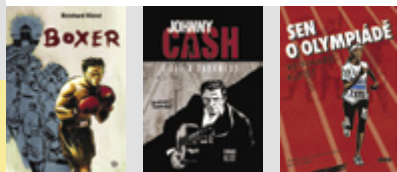
O lásce a svobodě zpívala až do svého posledního vydechnutí.

Nick Cave, Mercy On Me

Přeložila Alena Pokorná

Hudebník. Zpěvák. Spisovatel. Herec. Nick Cave je v pravém slova smyslu kultovní postava světové kultury. Jeho život, divoké roky strávené v Západním Berlíně, úspěchy na poli hudebním i literárním, styky s význačnými hudebníky, lásky, to vše se promítlo do grafického románu Reinharda Kleista. Čeští čtenáři se už mohli seznámit s jeho *Boxerem*, komiksem o židovském mladíkovi, který díky boxu přežil Osvětim, knihou *Johnny Cash, I see a darkness* a slavným *Snem o olympiádě*. Kleistova nejnovější kniha o Nicku Caveovi předestře čtenáři působivé panorama nespoutanosti i závislosti, vášně a smrti.

Již vyšlo:

Boxer,
Johnny Cash,
Sen o olympiádě

„Jeden z nejlepších kreslířů Německa.“

– *intellectures.de*

„Od počátku dvacátého století až do smrti Josephine Bakerové v roce 1975 sledujeme krok za krokem, téměř minutu po minutě životní dráhu té, jejímž osudem byl každodenní boj v uměleckém, horečnatém a neklidném životě.“

ALEJANDRO JODOROWSKY; MOEBIUS

Alejandro Jodorowsky je muž, který se těžko vtěšná do několika řádek; nejen komiksový scenárista, ale i spisovatel, avantgardní filmař, režisér či spirituální guru. Narozen 17. února 1929 v Chile židovským rodičům z Ukrajiny. Český čtenář zná už řadu jeho komiksových scénářů a předloh od *Incalu* přes *Kastu Metabaronů* a *Bílého lámu* po *Andělské dráčky* a další – a při jeho oblíbě se dá spoléhat na to, že jejich počet poroste i dál. *Šílená ze Sacré-Coeur* patří mezi ta jeho díla, která vzešla z dlouhé a plodné spolupráce s francouzským komiksovým mágem Moebiem.

Moebius, vlastním jménem Jean Henri Gaston Giraud. Narozen 8. května 1938, zemřel 10. března 2012. Bez nadsázky jedna z největších hvězd francouzského komiksu. Začínal s westerny (*Blueberry*), ale postupně stále víc táhl k fantastice a mystice. Jeho *Arzach* znamenal celosvětově malou... nebo spíš větší revoluci v nahlížení na toto médium. Moebiusův nezaměnitelný výtvarný styl zná český čtenář nejen z tohoto díla, ale i z jeho spoluprací s Jodorowským. Moebius se ale výrazně podepsal i na výtvarné podobě řady filmových hitů, třeba *Vetřelec*, *Tron*, *Pátý element* nebo *Hlubina*. Ovlivnil nespočet komiksových tvůrců včetně řady těch českých.

Šílená ze Sacré-Coeur

Přeložil Richard Podaný

Pro Alaina Mangela, emeritního profesora ze Sorbonny, sex ztratil veškerý živočišný význam a stal se zdrojem posvátné energie. Začal se oblékat do fialové, která je barvou spirituální otevřenosti, a skoncoval jednou provždy s erekcí. Ne že by byl impotentní, ale svou pohlavnost daroval Bohu. Už se ani nepovažuje za člověka, ale za „duchovního“. Vrátil se k nejčiřejší formě judaismu jako k cestě ke svatosti, vrhl se cele do studia talmudu a otevřel srdce slovům proroků. Jenže pak se všechno pokazilo, Alaina Mangela opustila žena, studenti ho zavrhlí jako zpátečníka, který žvaní o barvotiskovém duchovnu... Jen mladá Elizabeth v něm probudila démona chlíplosti, ačkoli ji žádal, ať mu pomáhá odolávat pokušení... Eli-za-bet: neznamená to hebrejsky doslova „prorokův dům“?

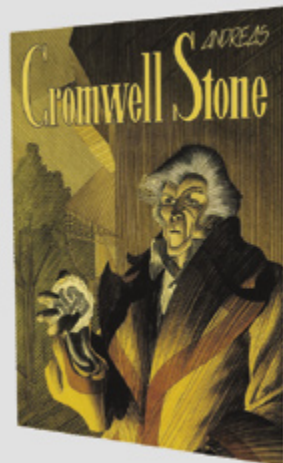

” Alain Mangel vyráží za neslýchaným dobrodružstvím za hranicemi morálky a zdravého rozumu a jeho průvodkyní bude právě Šílená od Sacré-Coeur...

ANDREAS

Andreas, celým jménem Andreas Martens, se narodil 3. ledna ve východoněmeckém Weissenfelsu. Studoval výtvarné umění nejprve v Düsseldorfu, ale mezi lety 1973 a 1976 pak v Belgii. Poté začal spolupracovat s časopisy, hlavně *Le Journal de Tintin* a *A Suivre*. Nějakou dobu žil v Paříži, ale nyní je doma v Bretani. Proslul experimentálností, precizností a rozmáchlostí příběhů a ság, jež ve svých komiksových románech buduje a splétá.

Kromě působivé lovecraftovské trilogie *Cromwell Stone* patří mezi jeho nejznámější díla série *Rork*, *Cyrrus* nebo *Capricorne*; podílel se také na tvorbě megasérie *Donžon*.

Cromwell Stone

Přeložil Richard Podaný

Při jedné lodní plavbě byl ukraden záhadný klíč neznámého původu. Jeden z cestujících, Cromwell Stone, posléze zjistí, že všechny, kdo na palubě byli, kdosi systematicky likviduje. Tak začíná neuvěřitelné pátrání, jehož cílem je nejen najít zloděje, ale také zjistit, co je onen podivný předmět zač... Trilogie *Cromwell Stone* je jedním z mistrovských děl Andree, komiksového tvůrce narozeného v Německu, který ale tvoří většinou ve Francii a již dlouho žije v Bretani.

MARKÉTA ZAHRADNÍKOVÁ

Markéta Zahradníková ve čtyřiceti čtyřech letech zjistila, že touží být spisovatelkou. Troufalé, zvláště jste-li dyslektik, vaše literární tvorba čítá převážně vzkazy na ledničku a jejím vrcholem je jedna úspěšná žádost o prominutí penále. Jenže když konečně najdete své povolání, nemohou vás podobné prkotiny odradit. Její prvotina – knižní rozhovor se Zbigniewem Czendlikem nazvaná *Postel hospoda kostel* – je toho dobrým důkazem. Mimořádně úspěšná kniha otevřela začínající autorce cestu na pulty knihkupectví. Její nový dětský titul *Kryštofovy nebetyčné maléry* jsou zábavné a napínavé vyprávění o nevycválaných andělských učednících a nebi, jak ho neznáte.

Kryštofovy nebetyčné maléry

Ilustroval Petr Modlitba

Anděl Kryštof je strážce učedník druhé třídy. Jednou z něj vyroste anděl strážný, jenže v tom je právě ta potíž. Neví se, kdy to „jednou“ bude. Podle Kryštofa nejlíp hned. Nemůže se dočkat, až se mu jeho svěřenec – kluk se stejným jménem – konečně narodí.

Všechno má totiž svůj čas, což v nebi platí dvojnásob. V nebi je vůbec spousta věcí jinak než dole na zemi. Naštěstí je tu Kryštof, který nám to všechno stihne objasnit, zatímco lítá z maléru do maléru. Nejspíš budete vejrat, zírat nebo čubrnět, protože má pro vás ty nejzaváhavější nebeské novinky. Zkrátka pokud ještě nemáte vlastní nebe, doporučuji navštívit to Kryštofovo ve veselých příbězích o trampotách jednoho malého raubíře, který je shodou okolností budoucí anděl strážný.

Na místě je však varování – toto vyprávění nemá uspat, ale probouzet.

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

TIP
nakladatele

Již vyšlo:
Postel hospoda kostel

„Ukázka:

„Ach jo, co si jenom počnu, vždyť se na to podívejte,“ povzdechnul si správce knihovny a otevřel dveře, na kterých bylo napsáno *SKLAD ODPADU*. Věšli jsme dovnitř a překvapeně zírali. Ta místnost byla obrovská, a přesto praskala ve švech. Nebylo tam k hnutí, hromady knih jedna přes druhou až vysoko ke stropu. „To víte, jsem tak trochu puntičkář, archivujeme každíčkou publikaci, co byla kdy na zemi vytištěna. Alespoň jeden kus,“ vysvětloval nám pan Gutenberg ustaraně. „Ke všemu se na zemi děsně rozmáhá nemoc jménem *grafomanie*. Všichni nakažení jedinci sepisují páté přes deváté. Jestli s tím hned nepřestanou, tak vážně nevím. Dole bych to označil za krizi, zde mohu jen říct: děj se vůle Boží!“

Rozhlížel jsem se a bylo mi pana Gutenberga líto. Vy lidi vážně neznáte rozumnou mez. Prostě nevíte kdy přestat. „Takhle to vypadá, když vítězí kvantita nad kvalitou,“ posteskl si pan správce. „Ale nesmíme se nechat odradit. Některé knihy jsou plné užitečného poznání a přinášejí umělecký zážitek. Chce to jen šťastnou ruku při výběru čtiva.“ Hmm, tak tu já evidentně nemám, říkal jsem si. Kdysi jsem si od svatého Františka půjčil ptákovinu s názvem *Jak a proč si postavit vinný sklep*, kterážto mě vůbec nenadchla. Taký jsem jednu knížku dostal od paní Magdalény. Jmenovala se *Mařenčin košíček* a paní Rettigová ji sepsala osobně. To ovšem taky nebylo nic pro mě.

Samuel zrovna přiznával, že ho knížky moc nezajímají, jelikož vzhledem ke svému povolání Božího posla upřednostňuje aktuální zpravodajství. Vtom jsem si na něco vzpomněl. Teda spíš mě něco napadlo.

„A co *Kniha života*,“ nadhodil jsem nenápadně.

„Ó ano, to je Božské dílo, skutečný skvost hodný pozornosti,“ povídá na to pan Guten-

berg obdivně. „Ovšem to je kniha pro dospělé,“ upřesnil.

Samuel hned pochopil, kam tím mířím, a tahal mě za křídlo, ať toho nechám. Ale já si ho nevsímal.

„Si říkám, že když už jsme tady, třeba byste mohl udělat výjimku,“ zkoušel jsem vyjednávat. „V zájmu našeho vzdělávání, chápete. Hodně by nás to obohatilo. Jen se do ní na chvilku podíváme.“

Pan Gutenberg jakoby zaváhal, čímž ve mně zažehnul jiskřičku naděje. Vždyť je to moje životní šance! říkal jsem si. Zjistím jména Kryštofových rodičů, a mám vyhráno. To už jsem začínal hořet nedočkatostí. Správce mezitím střídal neurčité grimasy, což mě nažhavilo ještě víc. No a pak se to stalo. Zničehonic. Vzplanul jsem nekontrolovanou touhou. Jenže Bohu žel jsem nebyl sám.

Hned po mně čaply poblíž ležící katalogy nejmenované nábytkářské firmy. Pak chytly telefonní seznamy, po nich ročenky základních škol a taky slovníky mrtvých jazyků. Samuel se vyplašeně vznesl, čímž situaci značně zdramatizoval. Zmateně máchal křídly, takže mnou založený oheň proměnil v rozsáhlý požár. A to už pan Gutenberg zavelel k ústupu. Samuel frknul po svých, ale já zcela zkoprněl v šoku, takže mě správce urgentně vystrkal ze skladu. „Uf, to bylo o fous,“ oddechl si, když za sebou zavíral závoru bezpečnostních dveří. „Odtud se to nerozšíří, všechno je tu ohnivzdorné.“ Pak si otřel čelo a začal se zádumčivě škrábat na bradě. My s bráchou jsme se mezitím snažili vzpamatovat.

„Hmm... to jsou mi věci,“ mrmlal si pan Gutenberg pod fousy. „Překvapivé východisko mé složité situace. Nemohu říct, že bych se zlobil. Boží úradyk mě nepřestávají překvapovat.“ Pak se obrátil na nás a povídá: „Pánové, všechno špatné může být k něčemu dobré, berme to pozitivně.“ (...)

„Nová kniha autorky bestselleru *Postel hospoda kostel* se rozhodně zalíbí všem, kterým se líbil film *Anděl Páně*.“

DAVID WALLIAMS

David Walliams bere už od roku 2008 svět dětských knížek útokem. Jeho příběhy byly přeloženy do víc než padesáti jazyků a jen ve Velké Británii se jich prodalo přes jedenáct milionů výtisků. Walliamsovy knihy se dočkaly i nebyvalého uznání kritiky a mnozí recenzenti seriózního tisku ho přirovnávají k legendárnímu Roaldovi Dahlovi.

Ilustrátor Tony Ross vystudoval uměleckou školu v Liverpoolu a potom pracoval jako typograf v designových a reklamních agenturách. Jeho komiksy se objevily ve slavných publikacích po celém světě. První autorská kniha, *Hugo and the Wicked Winter* (Hugo a zlá zima), mu vyšla

v roce 1972. Od té doby napsal více než sto knížek a ilustroval jich přes dva tisíce! Postavy, které vytvořil – chytrý pes Towser (Hafan) a čtyřlétá princeznička ze série *The Little Princess* –, se dočkaly vlastních televizních seriálů.

Půlnoční gang

Přeložila Veronika Volhejnová

Vítejte ve světě Půlnočního gangu!

Půlnoc je čas, kdy všechny děti tvrdě spí, samozřejmě až na... Půlnoční gang! Pro něj je to doba, kdy dobrodružství teprve začíná.

Když schytl Tom ránu do hlavy kriketovým míčkem a přivezli jej do nemocnice Lorda Funta, ze všeho nejdřív se setkal s příšerně vyhlížejícím zřízencem, který ho hrozitánsky vyděsil. Měl pocit, že už nemůže být hůř, ale v tu chvíli mu do cesty vstoupila ďábelsky zlá vrchní sestra na dětském oddělení. Tom se však brzy vydá na nejpříjemnější cestu ve svém životě – stává se součástí něčeho ohromného...

Okouzující příběh pěti dětí trávících nudné dny na dětském oddělení v nemocnici – a jejich cesty za úžasnými dobrodružstvími.

TIP
nakladatele

„Devátý skvělý román Davida Walliamse je příběhem o kouzlu přátelství a o naplňování snů.

Knihu opět ilustroval Tony Ross.

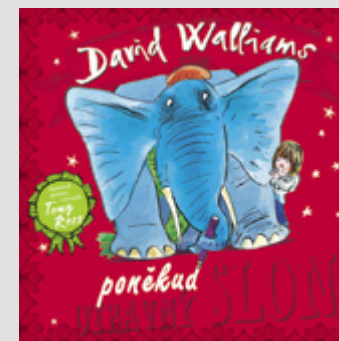
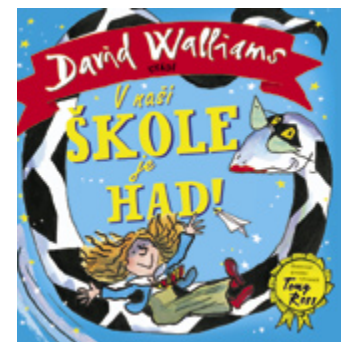
V naší škole je had

Přeložila Veronika Volhejnová

Mirandě se líbí být jiná než ostatní, a tak když si mají děti vzít do školy domácí zvířátko, předvede všem svého JEDINEČNÉHO mazlíčka... kraju Penelopu!

Paní ředitelka školy Nafučená je ale přesvědčená, že hadi nemají ve škole co dělat. Jenže Penelopa si myslí něco jiného...

Nová legrační a sssskvěle pořouchlá obrázková knížka od autora bestsellerů Davida Walliamse, ssssenzačně ilustrovaná ssssběratelem výtvarných cen Tonym Rossem.

Poněkud otravný slon

Přeložila Veronika Volhejnová

Co je velké, modré, rádo to rozkazuje a objeví se to přede dveřmi, i když to nikdo nezval?

No přece – PONĚKUD OTRAVNÝ SLON!

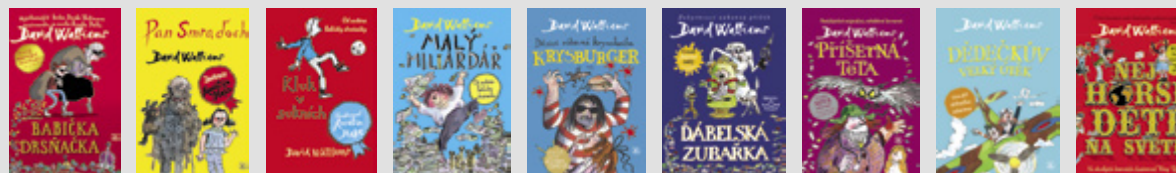
A jeho návštěva u Sama je jedna velká katastrofa!

Nová legrační a velkolepá obrázková knížka od autora bestsellerů Davida Walliamse, opět báječně ilustrovaná Tonym Rossem.

„Obě obrázkové knížky, které společně vytvořili David s Tonym – Poněkud otravný slon a V naší škole je had, se dostaly na první příčku v žebříčku bestsellerů. David s Tonym spolupracovali také na několika Davidových fenomenálně úspěšných knížkách pro děti.

Již vyšlo:

Babička drsňačka, Malý miliardář, Krysburger, Ďábelská zubařka, Příšerná teta, Dědečkův velký útek a sbírka povídek *Nejhorší děti na světě*. Dvě Davidovy knihy, jež se rovněž dočkaly českého překladu (*Pan Smradloch a Kluk v sukni*), ilustroval Quentin Blake.

TOVE JANSSONOVÁ

Tove Janssonová (1914–2001), finsko-švédská spisovatelka, ilustrátorka a malířka, náleží k významné skupině švédsky píšících autorů ve Finsku. Po celém světě proslula především jako autorka řady příběhů pro děti o podivných skřítcích muminech. Poprvé je představila roku 1945 v knize, jež v češtině vyšla pod názvem *Cesta za tatínkem* a po níž následovala řada dalších. Většinu z nich znají v překladu i čeští čtenáři. Mumini nezapřou přibuznost se skandinávskými skřítky-troly, liší se od nich však dobrosrdečností, klidnou povahou, laskavým humorem a nadhledem, se kterým zvládají všechny životní nástrahy. Jejich svět, původně určený dětem, si proto záhy oblíbili i dospělí.

Jak to bylo dál aneb Knížka o muminkovi, mimle a malé Mii

Přeložil Radek Malý

Překlad půvabné obrázkové knížky světoznámé finské, švédsky píšící autorky se k českým čtenářům dostává poprvé po více než padesáti letech od prvního vydání v jazyce originálu. Je to také jeden z prvních příběhů ze světa skřítků muminů, bambulů, hatifnatů, fififjonek a jiných tvorečků. Navíc ozvláštněný všelijak tvarovanými výseky do stránek, jimiž lze spatřit něco nečekaného, podivuhodného. Zkrátka tahle knížka bude děti bavit! Vypráví se v ní o tom, jak muminek s mímou hledali ztracenou malou Miu a na své pouti se dostali k moři i do jeskyně, dokonce je pořádkumilovný bambul vcucnul do vysavače...

MARKA MÍKOVÁ

Marka Míková se narodila v Českých Budějovicích. Vystudovala DAMU, katedru loutkářství, obor režie a dramaturgie. Svou tvořivost a fantazii rozprostřela mezi několik oborů. Věnuje se divadlu, hudbě a literatuře.

Režirovala řadu inscenací pro děti v pražských divadlech Minor a Pídivadlo, v kladenském divadle Lampiön, dále v Českém Těšíně, v německém Cvikově a Ravensburgu. Vytvořila a režirovala také několik autorských představení (např. *Matky*, *Podzem* či adaptaci Bunyanovy *Poutnickovy cesty*).

Hraje v dámské kapele Zuby nehty, skládá hudbu a píše texty.

V současné době se věnuje projektu Loutky v nemocnici. Spolu s kolegy navštěvuje děti v nemocnicích a hraje pro ně improvizovaná minipředstavení s loutkami a živou hudbou.

Pán a vrabec

Ilustroval Nikkarin

Hlavním bezejmenným hrdinou příběhu je pán. Žije osaměle v domku se zahradou a celý den cosi pilně píše na počítači. Když se jednoho dne pod střechou domku uhnízdí vrabec, pán se zaraduje: konečně má kamaráda! Brzy se seznámí také se sousedkou a jejím šestiletým synem. Jednoho dne ho sousedka poprosí, jestli by jí syna nepohlídal. A tak ti dva společně stráví den a kluk se skamarádí s vrabcem. Jenže pak události nabírají rychlý, nečekaný spád – kluk onemocní a nedlouho poté vrabec zmizí. Pán má plnou hlavu otázek: Kdypak se kluk vrátí z nemocnice a jestli se uzdraví? A kam se poděl vrabec?

Kniha je bilingvní, anglicko-česká, a její součástí jsou komiksové dvoustrany se samostatnými epizodami ze života tří hlavních postav. Kniha tak plní více funkcí: dospělí z ní můžou předčítat dětem, které ještě neumějí číst. Začínající čtenáři si mohou louskat komiksy. A těm, kteří se už učí anglicky, poslouží kniha rovněž, a to na dvou úrovních: jednodušším, komiksovým textem a obtížnějším, souvislým textem s bohatou slovní zásobou.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

TEREZA CZ(ESANY) DVOŘÁKOVÁ, NIKKARIN, FRANTIŠEK TÝMAL

Tereza Cz(esany) Dvořáková

Filmová historička. Vyučuje na katedře filmových studií Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Pracovala v Národním filmovém archivu. Několik let se věnuje také filmové výchově. tereza.dvorakova@gmail.com

Nikkarin

Vlastním jménem Michal Menšík. Český komiksový kreslíř a ilustrátor na volné noze. Autor komiksové série *130*, pravidelný přispěvatel do časopisů *Raketa* a *Čtyřlístek*. V současné době tvoří komediální fantasy *Spellsword Sága*, rád spí, hraje videohry a učí se být otcem. nikkarin@gmail.com

František Týmal

Autor experimentálních filmů a lektor filmového vzdělávání. Zabývá se rovněž využitím pohyblivého obrazu v oblasti divadla a výtvarného umění. frantisek.tymal@gmail.com

Jak vznikl film

Pojďte se dozvědět, co vše se muselo stát, než vznikl první celovečerní animovaný film. Budeme si vyprávět příběhy od Leonarda Da Vinciho až po Lotte Reinigerovou. Náš výlet do filmové archeologie je mimo jiné poctou době 18. a 19. století, bez jejichž vynálezů a společenských změn bychom se dnes těžko bavili v kině, u televize, počítače nebo tabletu.

Kniha obsahuje také interaktivní část plnou návodů na výrobu optických pomůcek, které vykouzlí doma i ve škole pohyblivé obrázky, jaké lidé sledovali před více než sto lety.

Kniha je určena pro zvědavé čtenáře od 6 let, ale i pro mnohem starší.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

MORRIS GLEITZMAN

Morris Gleitzman (* 1953) se narodil v britském Sleafordu, od roku 1969 žije v Austrálii. Zpočátku psal filmové a televizní scénáře, než se začal plně věnovat dráze spisovatele. Jeho početné knihy pro děti a mládež byly přeloženy do mnoha jazyků a vyznamenány bezpočtem cen.

Potom

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Felix je Žid, A být Žid, když všude kolem zuří druhá světová válka, je nebezpečné. Felix měl nějakou dobu štěstí, schovával se v katolickém sirotčinci, pak ve sklepě. Jenže úkryt byl odhalen a Felix se ocitne ve vlaku jedoucím do koncentračního tábora. A přece znovu získá naději: Z vlaku se jemu a šestileté Zeldě podaří uprchnout. V bezpečí ovšem nejsou ani zdaleka. Jak dokážou bez pomoci přežít? A komu můžou důvěřovat, když všude je tolik lidí lačnicích po odměně za dopadeného Žida. Štěstí se však na ně znovu usměje v podobě laskavé statkářky. Genia je nechá u sebe v domě, vybělí jim vlasy a dá německá jména. Felix však tuší, že je jen otázkou času, kdy někdo odhalí jeho pravou identitu. A to bude konec – pro něj, pro Zeldu i pro Geniu...

Morris Gleitzman líčí v druhém svazku pětidílné řady život v okupovaném Polsku z dětsky naivní perspektivy malého hrdiny, což činí jeho vyprávění ještě silnější.

” Napíná kniha o nezměrné odvaze a naději, o přátelství a lidskosti uprostřed nelítostné doby, inspirovaná skutečným příběhem.

Někteří lidé jsou ochotni riskovat cokoli, ba i svůj život, jen aby zachránili život jiného člověka.

V tradici bestsellerů *Chlapec v pruhovaném pyžamu* a *Zlodějka knih*.

Již vyšlo:
Kdysi

JUDITH KERROVÁ

Judith Kerrová (* 1923), britská spisovatelka s německými kořeny (její otec Alfred Kerr patřil do nástupu fašismu k nejvlivnějším německým divadelním kritikům a novinářům), se řadí po bok velkých autorů dětské literatury 20. století. Její knihy, přeložené do bezpočtu jazyků, se staly oceňovanou klasikou. České děti se s její tvorbou mohly setkat zatím jen díky mimořádně milé ilustrované knize *Na svačinu přišel tygr*. Kerrovou proslavila především volná trilogie o jejím alter egu, holčice, později dívce a ženě Anně. V prvním dílu *Jak Hitler ukradl růžového králíčka* zpracovala z perspektivy devítileté hrdinky vlastní zážitky dítěte, které muselo s rodiči a bratrem uprchnout z fašistického Německa.

Photo © Justin Sutcliffe

Photo © Justin Sutcliffe

RICHARD ADAMS

Richard Adams (1920–2016) je jedním z nejoblíbenějších britských autorů knížek pro děti. Proslavil ho jeho vůbec první vydaný román *Daleká cesta za domovem* (Watership Down, 1972), který se dočkal obrovského čtenářského úspěchu doma i v zahraničí a záhy i zdařilé animované verze filmové a seriálové.

Mezi další významné autorovy knihy pro děti patří *Příběhy z Kamenitého vrchu* (Tales from Watership Down, 1996), v nichž se Adams vrátil ke svým králičím hrdinům, dále román *Šardik* (Shardick, 1974) nebo soubor povídek *Železný vlk* (Iron Wolf and Other Stories, 1980). Richard Adams psal i pro dospělé čtenáře, např. romány *Moroví psi* (The Plague Dogs, 1977) nebo *Dívka na houpačce* (The Girl in a Swing, 1980).

Jak Hitler ukradl růžového králíčka

Přeložila Dominika Křestanová

Představte si, že ve vaší rodné zemi se začíná všechno měnit. Pro některé lidi jsou tyto změny smrtelně nebezpečné. A mezi ně patří i váš táta. Přesně tohle zažívá v roce 1933 malá Anna. Dosud měla běžné starosti školačky, ani si moc nevšímalá plakátů s kníratým mužem vylepených všude po městě. Ale jednoho dne její tatínek zmizí a zanedlouho ji a jejího bratra Maxe maminka odváží v děsivém utajení pryč od všeho, co Anna dosud tak důvěrně znala, od domova, kamarádů i milovaných hraček. Stávají se z nich uprchlíci s nejistou budoucností...

Daleká cesta za domovem

Přeložila Jitka Minaříková

Richardu Adamsovi trvalo mnoho měsíců a musel si vyslechnout sedm zamítavých odpovědí, než našel nakladatele pro svůj dobrodružný román *Daleká cesta za domovem*. Poprvé vyšel v roce 1972 a od té doby patří do zlatého fondu světové literatury, prodalo se ho přes padesát milionů výtisků po celém světě a stal se předlohou animovaného filmu, seriálu i několika počítačových her.

Králičí kolonie si kvůli necitlivému lidskému zásahu do krajiny musí hledat nový domov. Skupinku vede rozvázný, charismatický Lískáč. V četných bojích, ať už s liškou či nepřátelskými králíky, přebírá velení rozený vojevůdce Hlavoun. S překážkami na cestě si zase dovede poradit bystrý vynálezce Ostružník. Před veškerým nebezpečenstvím své druhy spolehlivě varuje Pětík, který je sice nejmenší, zato nadán jasnozřivostí.

Adamsovo králičí podobenství o lidské společnosti si svým osobitým humorem, napínavým vylíčením strastiplné pouti za svobodou i znamenitou charakteristikou více či méně sympatických zvířátek získalo srdce dětských i dospělých čtenářů celého světa.

JIŘÍ TOMEK

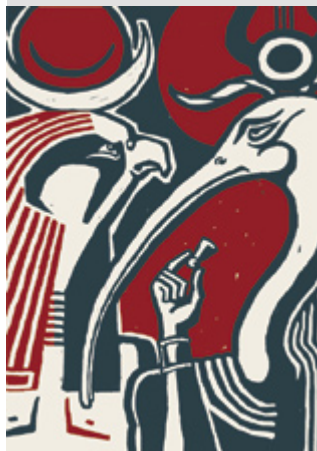
Jiří Tomek (* 1944), prozaik, pedagog. Vedle beletristické tvorby je autorem a spoluautorem pěti skript odborné angličtiny pro VŠE Praha. Vystudoval angličtinu a arabštinu na Filozofické fakultě UK. Absolvoval kurzy arabštiny a stáže v Tunisu a v Saúdské Arábii (Jemen), kurzy angličtiny na britských a amerických univerzitách. Angličtinu vyučoval na středních školách v Praze a angličtinu s arabštinou v Ústavu jazykové a odborné přípravy FFUK a na VŠE v Praze.

Kouzlo boha Thovta Mýty a báje starého Egypta

Kniha představuje v našem literárním kontextu nejucelenější komplex převyprávěné staroegyptské literatury, který zahrnuje prastaré mýty, báje, povídky, pohádky, cestopisy, proroctví, milostné písně, chvalozpěvy a bajky. Provede nás přes příhody faraonů Staré říše, Střední říše a Nové říše až do ptolemaiovské a římské doby a představí nám pestrý svět více než tři tisíciletí trvající říše, svět jejích bohů, legendárních panovníků, mudrců, písařů, stavitelů a kouzelníků, ale také obyčejných prostých lidí, venkovanů, námořníků, rolníků a řemeslníků.

Dozvíme se, jaké měli Egyptané představy o vzniku světa, stvoření bohů a lidí a poznáme, jací byli a čemu vládli Re, Usiris, Thovt, Anup, Eset, Suteh, Hor, Chnum a další mocná božstva. Jejich příběhy jsou plné intrik, bojů, ale také lásky, něhy, porozumění a moudrosti. Udiví nás podivuhodná kouzla bohů, především boha moudrosti Thovta, a také divy, které faraónům Džoserovi, Nebkovi, Snofruovi a Chufuovi, stavebníkům pyramid, a slavnému Ramessovi II. Velikému, předvedou jejich kouzelníci a mudrci.

Poznáme hrdinské činy statečných faraonů Sakenenrea a Ramesse II. Velikého a zaujmou nás napínavé a tajuplné příběhy faraonů Šabaky, Taharky, Sethiho II., Ramesse III., Psammetika a dvořana Sinuheta. Moudrost zvířat prezentuje pět bajek. A je samozřejmé, že se setkáme s nejznámější faraonkou, královnou Kleopatrou.

Populárně naučná,
odborná a historická
literatura

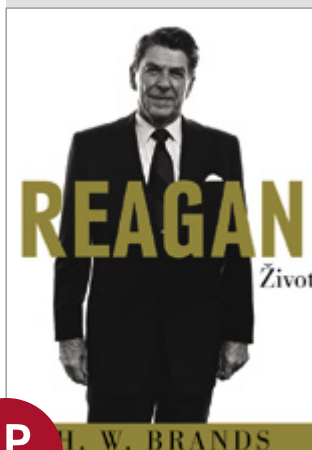
H. W. BRANDS

H. W. Brands (* 1953), historik z University of Texas, autor pětadvaceti životopisných a historických knih, které se dočkaly vynikajícího ohlasu. Dvě z nich se dostaly mezi finalisty Pulitzerovy ceny: *The First American* (o Bejnaminu Franklinovi) a *Traitor to His Class* (o F. D. Rooseveltovi).

Reagan Život

Přeložili Eduard Geissler a Jan Kalandra

H. W. Brands rozmnožil řadu životopisů amerických prezidentů o důležité poločku: svou rozsáhlou práci zasvětil životu a působení Ronalda Reagana. Reaganova osobnost měla velký význam pro všechny země sovětského bloku, protože za jeho působení došlo ke zhroucení komunismu ve střední a východní Evropě. Autor se pochopitelně věnuje i vnitřní politice a proměně politického stylu, kterou Reagan ztělesňoval.

TIP
nakladatele

”Rozsáhlý a podrobný životopis prezidenta Ronalda Reagana, který sehrál zásadní roli při pádu komunismu v někdejším sovětském bloku.

” Ukázka:

Nedlouho po nástupu do úřadu prezident cítí, že toto nové místo je jiné než všechno, co doposud dělal. Prezident Spojených států má moc – moc větší než kterýkoli jiný člověk na světě. Moc guvernéra, senátora, výkonného ředitele nějaké korporace je s tím, co může rozpoutat prezident, nepatrná. Jediným slovem může poslat armádu do boje, spustit letecké údery, případně zahájit jadernou válku. Kandidáti na prezidenta s takovou mocí počítají, představují si okamžik, kdy ji budou mít v rukou. Ti, kdo prahnou po moci, se těší, až se jí chopí; ti průměrně ctižádostiví ji berou jako součást prezidentského úřadu.

Typické ale je, že ji špatně pochopili. Velká většina prezidentů o toto postavení usiluje kvůli domácí politice. Těch, kteří jako uchazeči o tento post stavěli na první místo zahraniční záležitosti, bylo jen pár. Prezident však svou výjimečnou moc uplatňuje téměř výhradně právě v zahraničních záležitostech. V domácí politice prezidenta omezuje ústava, tím, že moc rozděluje: mezi Kongres, který podle zvyklostí určuje procedury schvalování zákonů, politické strany, které zavádějí do politických úvah své vlastní zájmy, nespočet zájmových skupin s jejich vlastními agendami, a americký lid, který se mnohem více zajímá o domácí záležitosti než o ty zahraniční.

Prezident má spíše vliv na domácí záležitosti než moc do nich zasahovat. Jednou formou ovlivňování je protekce: projevy přízně přátelům a spojencům pomáhají promazávat vládní soukolí. Ale nejvýznamnější formou ovlivňování je pro ty, kdo ho dokážou uplatnit, prezidentův monopol na to, čemu Theodore Roosevelt říkal „jedinečná kazatelna“. Prezident si vynucuje pozornost země jen tím, že je prezident; ten, kdo dokáže sdělovat své názory přesvědčivým

způsobem, má výhodu nad kýmkoli jiným z okruhu legislativy.

Reagan byl tím nejpřesvědčivějším komunikátorem od dob Franklina Roosevelta – a věděl to. V jeho skvělém řečnickém umění se odrážela dlouholetá zkušenost herce a řečníka na veřejnosti. Roky strávené u General Electric ho naučily vnímat atmosféru, čas strávený před kamerou ho naučil vidět za kamerou obecnost. Prokládal patos humorem, filozofii anekdotami.

Ale jeho největší síla spočívala v tom, jak se dokázal soustředit na úkol, který před ním stál. Jeho poselství se nikdy neměnila. Detaily se podle okolností lišily, ale základní téma bylo vždy stejné: menší vláda a nižší daně.

Dne osmnáctého února Reagan přistoupil k mikrofonu se svým návrhem rozpočtu. Promluvil ve Sněmovně reprezentantů na společném zasedání se Senátem, ale mluvil také k milionům televizních diváků. Shrnul žalostný stav ekonomiky citací slov dělníka ze středozápadu, který mu řekl: „Nosím domů víc dolarů, než jsem si kdy dokázal představit, ale vypadá to, že se mi vede hůř.“ Zopakoval, že pro zemi nastal okamžik pravdy. „Nemůžeme už dál otálet a doufat, že se to zlepší. Nelepší. Pokud důrazně – a to hned – nezasáhneme, ekonomika se jen zhorší.“

ROGER MOORHOUSE

Roger Moorhouse (* 1968) je britský historik, specialista na slovanské země a východní Evropu. Už za studií spolupracoval s proslulým Normanem Daviesem, je spoluautorem jeho rozsáhlých dějin Vratislavi, které vyšly i v ČR pod názvem *Mikrokosmos: Portrét jednoho středoevropského města*. Přispěl do řady kolektivních publikací, *Alianci mezi d'ábly* předcházely další knihy věnované dějinám druhé světové války – *Killing Hitler* (2006) a *Berlin at War* (2010)

Photo © Hyatt Studios

Aliance mezi d'ábly: Hitlerův pakt se Stalinem 1939–1941

Přeložil Petr Kotouš

Dva nejhorší diktátoři v dějinách spolu bezmála dva roky aktivně spolupracovali. Oznámení dohody mezi nacisty a Sověty ohromilo celý svět, v jejím rámci došlo k invazi do Polska a její zhroucení vedlo k rozhodujícímu střetu druhé světové války.

Roger Moorhouse ve své knize tuto kapitolu válečných dějin probírá do hloubky, zkoumá, co vedlo k uzavření paktu i jeho ukončení a vyhlášení války někdejšímu partnerovi. Využívá přitom dobových pramenů i svědectví přímých účastníků.

„Moorhouse vypráví dobře a dokáže svůj příběh doplnit o nové a zajímavé detaily. Jeho popis vyjednávání mezi Ribbentropem a Molotovem je mistrovský.“

– Guardian

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

J. D. VANCE

J. D. Vance vyrostl v ohijském městečku Middletown v „rezavém pásu“ Ameriky a v apalačském městečku Jackson v Kentucky. Po dokončení střední školy vstoupil do námořní péchoty a sloužil v Iráku. Absolvoval Ohijskou státní univerzitu a právnickou fakultu Yaleovy univerzity. Uveřejnil články v časopise *National Review* a je vedoucím pracovníkem přední investiční firmy v Silicon Valley. Vance žije v San Franciscu s manželkou a dvěma psy.

Photo © Luke Fontana

Americká elegie

Přeložil Miloš Calda

Když Donald Trump nečekaně vyhrál americké prezidentské volby, stal se z čerstvě vydané knihy *Americká elegie* od debutujícího autora J. D. Vance nečekaný bestseller – kniha totiž čtivě, působivě a výstižně líčí prostředí, z něhož se rekrutovala velká část Trumpových voličů, tj. prostředí bílé americké chudiny.

Americká elegie nabízí ovšem nejen detailní popis onoho prostředí, ale rovněž vroucí a osobní analýzu krize kultury chudých bělošských Američanů. O rozkladu této společenské skupiny, procesu, který nenápadně probíhá už více než čtyřicet let, se píše stále častěji a se stále větším znepokojením, ale dosud nikdo jej nepopsal zevnitř a tak kriticky. V *Americké elegii* J. D. Vance pravdivě líčí, jak prožívá sociální, regionální a společenský úpadek člověk, který se s tímto břemenem narodil.

Příběh rodiny Vancových začal v poválečné Americe nadějí. Autorovi prarodiče byli „zamilovaní, ale chudí jako kostelní myš“. Přestěhovali se z apalačského regionu Kentucky do Ohia s nadějí, že uniknou strašné chudobě, která je obklopovala. Stali se příslušníky střední třídy a nakonec jedno z jejich vnoučat absolvovalo právnickou fakultu Yaleovy univerzity, což je konvenčním měřítkem společenského vzestupu. Ale když se začteme do rodinné ságy *Americké elegie*, postupně zjistíme, že autorovi prarodiče, teta, strýček, sestra a především jeho matka se s životem ve střední třídě jen obtížně vyrovnávali, že se nikdy zcela nevymanili z minulosti poznamenané týráním, alkoholismem, chudobou a traumaty, problémy charakteristickými pro jejich oblast Ameriky. S pronikavou upřímností Vance ukazuje, že demony své chaotické rodinné historie v sobě stále nosí i on. Autor napsal hluboce dojmavé vzpomínky s dávkou humoru a s živě vyličenými skutečnými postavami, ale zároveň naléhavou a znepokojivou meditací o tom, že ve velké oblasti Spojených států ztratili lidé víru ve svůj americký sen.

Bestseller č. 1 v žebříčku New York Times!

We're Still at War

Anglická verze komiksu
Ještě jsme ve válce

Dvacáté století poznalo dvojici krutých totalitních systémů: fašismus a komunismus. Sborník *Ještě jsme ve válce* ukazuje jejich zřůdnost na osobních příbězích konkrétních lidí, kteří poznali zlo na vlastní kůži, přežili a mohli pak vydat svědectví. Jejich vyprávění se ujali komiksoví výtvarníci a předkládají nám je v mimořádně sdělné a působivé podobě, ve které příběhy o krutosti, zlobě i šikaně, ale i o naději umocňuje osobité výtvarné zpracování.

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Karolinum, společností Post Bellum a Institutem pro studium totalitních režimů.

„Anglické znění komiksového bestselleru *Ještě jsme ve válce* je skvělou příležitostí, jak seznámit zahraniční čtenáře s pohnutou českou historií 20. století.“

ONDŘEJ NEZBEDA, TOMÁŠ HODAN, PETRA SOUKUPOVÁ

Totální nasazení

Nakreslili Karel Osoha, Tomáš Kučerovský, Petra Josefina Stibitzová

Tři komiksové příběhy podle skutečných událostí. Tři ženy, jejichž životy spojil nacistický pracovní lágr.

Franciska se narodila polské matce a českému otci, kteří se do sebe zamilovali během nuceného nasazení v továrně Schlutup na letecké součástky. Jarmila se k práci pro nacisty přihlásila dobrovolně. Spolupracovala s odbojem, a tak doufala, že se tam ukrýje před gestapem. Helena skončila za ostatním drátem jako česká Židovka z Volyně. Podařilo se jí uprchnout a poté byla spojkou partyzánů.

Tato komiksová kniha vznikla na základě vyprávění pamětníků, která zaznamenali redaktori neziskové organizace Post Bellum pro sbírku Paměť národa.

JAMES SHAPIRO

James Shapiro (* 1955) je světově uznávaný americký akademik a autor, kterému se zcela výjimečným způsobem daří spojovat odbornou erudici s poutavým stylem přístupným širší čtenářské veřejnosti. Narodil se a vystudoval v New Yorku, kde také od roku 1985 působí jako profesor anglické a srovnávací literatury na Columbia University. Zabývá se literaturou v období raného novověku, zejména pak alžbětinskou dobou a dílem Williama Shakespeara. Mezi jeho publikace patří např. *Rival Playwrights: Marlowe, Jonson, Shakespeare*

(*Dramatici rivalové: Marlowe, Jonson, Shakespeare*, 1991), *Shakespeare and the Jews* (*Shakespeare a židé*, 1996) nebo *The Year of Lear: Shakespeare in 1606* (*Rok Leara: Shakespeare v r. 1606*, 2015). Je členem představenstva britské Královské shakespeareovské společnosti (Royal Shakespeare Company) i americké Folger Shakespeare Library.

1599

Rok v životě Williama Shakespeara

Přeložila Kateřina Hilská

Jak se z talentovaného dramatika a básníka stal jeden z největších autorů v dějinách literatury? V Shapirově nebyvale živém líčení můžeme sledovat, co Shakespeare v roce 1599 četl, jaké hry viděl a s kým spolupracoval, stejně tak jako dějinné události, které hýbaly alžbětinskou Anglií. Výsledek už známe: v tomto událostmi nabitým roce Shakespeare investuje do nového divadla Globe a po večerech (!) napíše hned čtyři hry – *Jindřicha V.*, *Julia Caesara*, *Jak se vám líbí* a konečně *Hamleta* – snad nejobdivovanější hru všech dob. S tím, jak se dozvíme, co k jejich vzniku vedlo, se prohloubí i naše porozumění a při příští návštěvě divadla uvidíme své oblíbené postavy zase v jiném světle.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

„V Shapirově nebyvale živém líčení můžeme sledovat, co Shakespeare v roce 1599 četl, jaké hry viděl a s kým spolupracoval, stejně tak jako dějinné události, které hýbaly alžbětinskou Anglií. Výsledkem jsou *Jindřich V.*, *Julius Caesar*, *Jak se vám líbí* a *Hamlet* – snad nejobdivovanější hra všech dob.“

MORTEN STØRKSNES

Morten Størksnes (* 1965) je norský historik, novinář, fotograf a spisovatel. Po svých studiích v Oslu a Cambridgi se vrhl na novinářskou kariéru. Svými reportážemi, esejemi, portréty a sloupky přispívá do většiny významných norských periodik a často se účastní veřejných diskusí. Størksnes publikoval čtyři kritiky oceňované sbírky literárních reportáží a přispěl do mnoha dalších. V roce 2010 vydal *Vraždu v Kongu*, zprávu o okolnostech případu, kdy byli kvůli vraždě a údajné špionáži v Kongu odsouzeni k trestu smrti dva norští občané Tjostolv Moland a Joshua French. Morten Størksnes je držitelem několika norských literárních cen: Språkråd-prize 2011, Brage Prize 2015, Ceny kritiků 2015 a ceny Reine Ord na Lofotském mezinárodním literárním festivalu 2016. Jeho poslední *Kniha o moři* se prodala do čtrnácti zemí světa a slaví velký úspěch.

Kniha o moři aneb Umění ve čtyřech ročních obdobích ulovit na otevřeném moři z gumového člunu žraloka grónského

Přeložila Jarka Vrbová

Podtitul nelže: Lov vzácného druhu severského žraloka popisuje živým reportážním stylem jedna z linií textu. Do mírně ztřeštěného podniku se pustili dva dobří přátelé, autor a Hugo Aasjord, velmi dobrý malíř moře, působící na rodných Lofotech. Do líčení jejich trampot vstupuje vyprávění o námořnících, o lodích (místní o nich mluví s láskou, skoro jako o členech rodiny), jindy zase úvahy o vztahu člověka k přírodním živlům nebo fakty nabitě, avšak strhující pasáže ze základů ichtyologie, oceánografie a hydrologie.

Literární kritika v Norsku i ve světě knihu přivítala s nadšením, i když jí jisté potíže působilo určení žánru: kniha nabízí směs eseje, reportáže a odborného výkladu s prvky krásné literatury, a to nejen kvůli citacím z Rimbauda, Melvilla a Poea.

Morten Størksnes dokáže o moři psát zcela věcně, avšak moře bezmezně miluje, a proto ví: „Moře se bez nás docela dobře obejde, my bez něj nikoli.“

„Vynikající literatura faktu. *Kniha o moři* je opravdu výborná kniha (...) Neznám žádného Nora, který píše tímto způsobem. Kniha je napěchovaná informacemi, nemá žádnou vadu na krásu. Autorova znalost mořského světa a života je bezbřehá a jeho esejistická forma psaní velmi originální. Čtenáři knihu jen tak neodloží a o jejích tématech budou ještě dlouho přemýšlet.“

Václav Land

ZDENĚK LYČKA

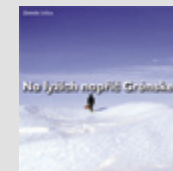
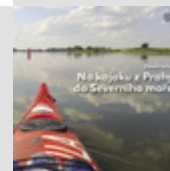
Na kajaku z Černého lesa do Černého moře

Po úspěšné kajakářské expedici z Prahy do Severního moře v létě 2014 se autor na svém mořském kajaku vypravil na druhou nejdelší evropskou řeku. Více než 2800 kilometrů od pramene Dunaje v bavorském městě Donaueschingen v Černém lese až po jeho ústí v Černém moři odpádlal ve dvou etapách v letech 2015 a 2016. Prošel vyschlým říčním korytem, překonal desítky peřejí, zdymadel, přehrad a plavebních komor, často v nesnesitelné výhni, nebo naopak v dešti, silném protivětru a vysokých vlnách od projíždějících parníků, remorkérů a nákladních kontejnerů. Projel deseti evropskými zeměmi a čtyřmi hlavními městy – Vídní, Bratislavou, Budapeští a Bělehradem. Své putování zakončil přeplutím Černého moře z Ukrajiny do Rumunska.

Již vyšlo:

*Na kajaku z Prahy do Severního moře,
Na lyžích napříč Grónskem
Reportáž z míst, kde ani polární lišky
nedávají dobrou noc*

PAVEL RŮT

Pavel Růt (* 8. 6. 1967 v Praze), sběratel umění, výtvarník, grafik a ilustrátor. Zásadním způsobem ovlivňuje a z velké míry vytváří vizuální podobu knih vydaných nakladatelstvím Argo. Vystavuje samostatně i skupinově, zabývá se designem, realizuje projekty v interiérech, je například autorem výtvarného řešení interiéru Knihkupectví a kavárny Řehoře Samsy v Praze.

Pavel Růt je zároveň autorem několika knih zasvěcených historii Prahy. Publikace *Pražské tajemno* (Volvox Globator 1993) se dočkala několika vydání a také nizozemské edice. Jeho posledním příspěvkem k dějinám Prahy je rozsáhlá monografie věnovaná staropražským legendám i místům spojeným se životem významných pražských osobností *Labyrintem pražského tajemna* (Argo 2013).

Pražská kuchyně běžná i sváteční

Pokus najít odpověď na to, zda pražská kuchyně měla svůj vyhraněný ráz, není zcela jednoduchý. Praha nikdy nebyl malou kulturně uzavřenou enklávou, naopak vždy se jednalo o otevřené město přijímající stále nové vlivy.

V knize *Pražská kuchyně běžná i sváteční* Pavel Růt představuje znovu své rozsáhlé znalosti pražských dějin a jejich nejrůznějších aspektů. Prokazuje přitom nesmírnou erudici literární i uměleckou a jeho nový počín je dalším cenným příspěvkem k poznání málo známé tváře Prahy 19. století a její každodenní historie. Je určena nejen odborníkům a zájemcům o pragensie, ale může poskytnout i praktické vodítko současným pražským restauratérům, gurmetům a gurmánům všeho druhu. V knize jsou zastoupeny recepty pokrmů v té době pro Prahu typické, ale i zápisky z cest na zkušenou, které podnikali známí pražští hoteliéři. Můžete se seznámit s recepty na polévku pro chudé, válečnou kuchařkou, ale také sváteční kuchyní. To vše přináší nevšední pohled na to, jak se od roku 1800 dodneska poměrně radikálně měnila kuchyně, jak co se vybavení týká, tak jídel, která se v ní vařila.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

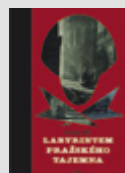
SUZANNE CARREIRO

Suzanne Carreiro pochází z Kalifornie v USA. Žije ve Svaté Heleně, pracuje jako PR pro vinařství, vede lekce vaření, píše články o jídle a různých receptech pro kulinářské časopisy a potravinářské společnosti. Do Umbrie odjela, aby se naučila italsky a získala materiál pro knihu umbrijských receptů. Nakonec tam strávila řadu měsíců. Ráda se do Umbrie vrací, a pořádá tam dokonce výlety s názvem *Jezte, pijte, fotografujte*.

Pes, který jedl lanýže

Přeložila Alena Heroutová

Víte, co jsou „nahaté“ ravioly, jak se dělá „svaté víno“ a jak chutná scottadito neboli „spálený prst“? Proč je lepší kupovat králíka i s hlavou a co to znamená, když mají těstoviny „duši“? Kde je hlavní město cibule a jaký moučník upekly ženy z Assisi umírajícímu svatému Františkovi? Americká autorka Suzanne Carreirová toho o kulinářských tajemstvích italské Umbrie ví ještě mnohem víc. Její kniha je nejen kuchařkou, ale i cestopisem plným chutí a vůní, průvodcem po restauracích, vinařstvích, polích, sadech a zahradách, i vzpomínkami na lidi, které v tomto starobylém kraji potkala. Pomáhala jim sklízet šafrán, lisovat víno, vyrábět prosciutto, vypravila se na divoký chřest, na lov lanýžů, slavila v Umbrii Vánoce i další svátky – a sepsala pro vás všechno, co se naučila, včetně mnoha užitečných italských slovíček a hlavně desítek podrobně popsaných receptů a návodů.

Již vyšlo:
*Labyrintem pražského
tajemna*

**” Volně navazující druhý
díl publikace *Labyrintem
pražského tajemna* –
neotřelých a neznámých dějin
Prahy – tentokrát věnovaný
počátkům moderní pražské
gastronomie.**

KAREL SRP

Karel Srp se narodil v roce 1958 v Ústí nad Labem. Je žákem Jiřího Černého a Petra Rezka. Zabývá se uměním devatenáctého, dvacátého a jednadvacátého století. Je autorem řady výstavních katalogů a monografií: *Karel Malich* (2008), *Václav Bošтік* (2011), *František Kupka*, *Geometrie myšlenek* (2012), *Jan Zrzavý*, *Božská hra* (2012), *Křtřtof Kintera* (2012), *Bohumil Kubiřta*, *Zářivý krystal* (2014), *Stíny hieroglyfů* (2015) *Lubomír Typlt*, *Tikající muž* (2016). Pro Museum Kampa připravil výstavy Mucha-Klimt-Schiele (2013), Josef Šima (2014), Toyen (2016) a Karel Malich (2016).

Muž s hořící hřívou! Emil Filla a surrealismus 1931–1939

Emil Filla se rozhodným způsobem zasadil o přijetí tří vůdčích směrů moderního umění v českém prostředí – expresionismu, kubismu a surrealismu. Zatímco jeho vztah k prvním dvěma byl již mnohokrát zhodnocen, poměr k surrealismu zůstává dosud otevřený. Filla jednak výrazně přispěl k prosazení surrealismu, když Skupině surrealistů v ČSR poskytl výstavní, publikační a organizační základnu ve Spolku výtvarných umělců Mánes, jednak se k surrealismu volně přiblížil vlastní tvorbou, jež se od počátku třicátých let ubírala novým směrem, přecházejícím od monumentálních obrazů ženských aktů do mytologických výjevů, inspirovaných Ovidiovými *Proměnami*. Po své retrospektivě v roce 1932 nabral druhý dech a udržel si vůdčí postavení v českém malířství až do svého zatčení na podzim roku 1939. Jeho svobodný přístup k rozmanitým uměleckým podnětům z nejširších kulturních oblastí zasáhl nejen do jeho vlastní práce, ale i do podoby *Volných směrů*, které měl možnost několik let řídit.

Vychází ve spolupráci s Museem Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových

V nové ediční řadě nakladatelství Argo s názvem *Polární záře* budou vycházet české překlady nejzajímavějších titulů z oblasti Arktidy. Ambicí této edice je představit české kulturní veřejnosti kromě severských autorů píšících o Arktidě také nejvýznamnější, nebo ještě neznámé inuitské spisovatele z Grónska a Severní Ameriky. Argo tímto způsobem hodlá přispět k odstranění, nebo aspoň ke zmírnění značné informační mezery, kterou většina českých čtenářů v oblasti arktické literatury dosud má.

KNUD RASMUSSEN

Knud Rasmussen (1879–1933) byl po svém misionářském otci Dán, ale po babičce z matčiny strany Gróňan, hovořil plyně grónsky. Díky tomu, že znal kulturní zázemí inuitského národa, staly se mu celoživotní inspirací inuitské mýty a pověsti. Tomuto polárnímu badateli a spisovateli se podařilo převést většinu grónských mýtů a pověstí do dánštiny, z níž pak byly texty překládány do dalších jazyků. Výbor z jeho slavné trilogie *Myter og Sagn fra Grønland I–III (Mýty a pověsti z Grónska, 1921–1924)* a posmrtně vydané trilogie *Inuit fortæller / Grønlandernes sagn og myter I–III (Inuité vyprávějí / Grónské pověsti a mýty, 1981)* vyšel v češtině se svéráznými ilustracemi českého umělce Martina Veliřka pod názvem *Grónské mýty a pověsti* v roce 1998 a pro velký čtenářský úspěch se dočkal druhého vydání v roce 2007. Kompletního nového překladu Zdeňka Lyčky se teď dočkali i Rasmussenovi *Noví lidé* s původními ilustracemi Haralda Moltkeho.

Noví lidé

Přeložil Zdeněk Lyčka

Grónsko-dánský polárník a spisovatel Knud Rasmussen získal většinu materiálu ke své prvotině *Noví lidé* na Dánské literární expedici do Grónska v letech 1902–1904 z Upernaviku přes Melvillovu zátoku k mysu York v severozápadním Grónsku. Kniha vyšla v roce 1905 s ilustracemi Haralda Moltkeho. Kromě cenných etnografických postřehů se Rasmussenovi podařilo zapsat a přeložit do dánštiny mýty a pověsti izolovaných polárních Inuitů, civilizací nedotčených *nových lidí*, kteří v dnešní době tvoří pouze necelá dvě procenta grónské populace. Kniha nemá jednotnou formu, ale je velmi sugestivní. Je to cestopis, který obsahuje také záznamy pověstí, deníkové zápisky, obecné úvahy o životě Inuitů a jejich příběhy, různé literární postřehy a podrobné vysvětlení životního názoru Inuitů.

ANDRÉ VAN LYSEBETH

André Van Lysebeth (1919–2004) byl jedním z předních učitelů a propagátorů jógy v Evropě. Dlouho pobýval v Indii, a to v ášramu Svámího Šivánandy v Rišíkěši. Je autorem dnes již klasických děl o józe, která všechna vycházejí v českém překladu v nakladatelství Argo. Jsou to: *Učím se jógu*, *Zdokonaluji se v józe*, *Pránájáma – technika dechu*, *Lekce jógy*, *Tantra*, *Omládněte s jógou za 2x7 dní*. V nakladatelství Argo vyšel rovněž výběr z jeho časopiseckých článků pod názvem *Čtení o józe*. Nově vychází i posmrtně vydaná kniha *Jóga myslí*.

Omládněte s jógou za 2x7 dní

Přeložila Danuše Navrátilová

Staroindický výraz pro lékařství – ájurvéda – doslova znamená „znalost (pro dosažení) vysokého věku“. A právě ze staroindické lékařské tradice vychází André Van Lysebeth. V tomto díle autor vysvětluje, že proces stárnutí lze zpomalit, a poskytuje praktický návod, jak toho s využitím starověkých technik dosáhnout. Nedokáže-li se tělo zbavit toxinů, ukládá je do kloubů a tkání, a ty fungují čím dál hůře. Autor z pohledu medicíny a jógy vysvětluje, co dělají potraviny s vaším tělem, a jakým způsobem jednotlivé orgány reagují na danou potravinu.

Lekce jógy

Přeložila Věra Knížetová

Autor se v tomto díle navrácí k některým praktickým problémům cvičení jógy a dosavadní repertoár rozšiřuje o řadu dalších ásán se specifickými účinky. Vychází z předpokladu, že ásany nejsou pouze vstupní branou jógy takzvané tělesné, ale otevírají přístupovou cestu veškerému psychofyziologickému rozvoji jógina. V jednotlivých kapitolách se zabývá svalovým aspektem ásán, prodlouženou nehybností jako základní podmínkou kvalitního provedení a při popisu jednotlivých pozic a jejich dokonalejších variant nezapomíná ani na důležitost správného dýchání.

99 Nová vydání oblíbených děl o józe

Již vyšlo:
Jóga myslí

WOJCIECH EICHELBERGER

Wojciech Eichelberger (* 1944) je polský psycholog, psychoterapeut, kouč a spisovatel. Po absolvování studia na fakultě psychologie Varšavské univerzity v roce 1968 pracoval více než dva roky v psychiatrických léčebnách – mj. v experimentálním oddělení léčby, v terapii s alkoholiky. Roku 1973 spoluzaložil Oddělení terapie a vývoje osobnosti OTIRO (Oddział

terapii i rozwoju osobowości) a o 5 let později stál u zrodu Psychoedukační laboratoře, první instituce v Polsku zabývající se psychoterapií, tréninkem a školením (koučinkem). Zcela zásadní vývoj pro něj mělo absolvování stipendijního programu Institutu Psychoterapie Gestalt v Los Angeles, kde se setkal se zen-buddhismem. Od roku 2004 je spoluvůdcem a ředitelem varšavského Institutu Psychoimunologie (IPSI). Ve svých vzdělávacích a terapeutických projektech se zaměřuje na koncepci integrální terapie, která kromě psychiky bere ohled také na tělo, energii a spiritualitu člověka. Je autorem knih a článků z oboru psychologie, fejetonů a esejů v mnoha polských denících a časopisech, spolupracoval na přípravě televizních pořadů popularizujících psychologii jako vědu, podílel se i na pořadu televize TVP2 s názvem *Okna*.

Žena bez viny a studu

Přeložila Dorota Müllerová

Další kniha známého polského psychoterapeuta, spoluzakladatele a mnohaletého ředitele Psychoimunologického institutu (IPSI) ve Varšavě, který tentokrát čtenáři předkládá svůj náhled na civilizační a psychologickou situaci žen, věnuje se odkrývání mýtů a stereotypů ženskosti, jimiž je do značné míry zahlcen dnešní svět, ovládaný muži.

Nejstručněji, jak to jen jde, nabízí své pojetí obrazu civilizační a psychologické situace ženy a také vlastní protest proti kulturním, náboženským a civilizačním represím, jakým jsou ženy vystavovány od začátku patriarchátu.

99 Kniha se stala bestsellerem roku 1997 v Polsku a byla nominována na Literární cenu Nike za rok 1998, kterou udělují Gazeta Wyborcza a Nadace Agora.

Již vyšlo:
Zrazený otcem

PETR JANEČEK

PhDr. Petr Janeček, Ph.D. (* 1978) je pražský etnolog a folklorista. Působí jako akademický pracovník a zástupce ředitele Ústavu etnologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy; externě přednáší na Katedře antropologie Filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni a od roku 2011 také zastává funkci místopředsedy České národopisné společnosti. Do roku 2013 pracoval jako vedoucí Etnografického oddělení Historického muzea Národního muzea. Hlavní oblastí jeho odborného zájmu je moderní prozaický folklor (současné pověsti, fámy, anekdoty, konspirační teorie), teorie, metodologie a dějiny folkloristiky a evropské etnologie a teoretické aspekty nemateriálního kulturního dědictví. Je autorem trojice komentovaných sbírek současných pověstí a fám z cyklu *Černá sanítka* (2006; 2007; 2008) které se dočkaly televizního, rozhlasového a divadelního zpracování, komentované sbírky duchařských historek *Krvavá Máry a jiné strašlivé historky* (2015) a více než tři desítek studií v domácích i zahraničních etnologických, antropologických a folkloristických odborných periodikách.

Mýtus o Pérákovi Městská legenda mezi folklorem a populární kulturou

Pérák je zřejmě nejslavnější českou mytickou postavou 20. století. Tento legendární fantom druhé světové války bývá popisován jako hrdina skákající po nočních střeších pomocí ocelových per připevněných na nohou a bojující proti nacistům a jejich přísluhovačům. Pérák ale nebyl jen prvním českým superhrdinou, jak se nám snaží naznačit soudobá česká populární kultura. Kniha etnologa a folkloristy Petra Janečka dekonstruuje mýtus o Pérákovi vytvořený po druhé světové válce a ukazuje jeho původní podobu mnohoznačného fantoma orální kultury. Na desítkách vzpomínek dobových pamětníků, ústních vyprávění a dalších typech pramenů vykresluje původní podobu, sociální kontext a kulturní významy tohoto fascinujícího fenoménu. Zároveň dokládá jeho zahraniční původ v původně britské putovní pověsti o Spring-heeled Jackovi z druhé třetiny 19. století a ukazuje paralely českého mýtu o Pérákovi z Německa, Ruska a dalších částí světa.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

GERSHOM SCHOLEM

Gershom Scholem (1897–1982) je dodnes považován za nejvýznamnějšího badatele v oboru židovské religiozity, především mystiky. Scholem de facto založil vědecké, lingvistické, literárněvědné zkoumání textových pramenů týkajících se hebrejské zbožnosti od starověku až do 19. století, počínaje mystikou merkavy a židovskou gnozí přes různé typy kabaly, učení obsažené v knize Zohar až k luriánské škole, šabatiánské herezi a k chasidismu.

Až doposud byly do češtiny přeloženy jen různé Scholemovy dílčí studie, zabývající se zejména kabalou, ale jeho nejvýznamnější, syntetická práce dosud zůstávala nepřeložena.

Hlavní směry židovské mystiky

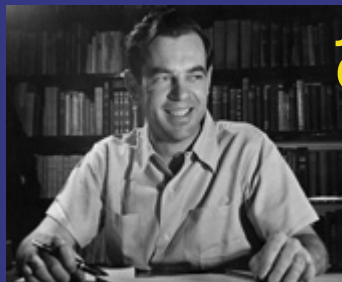
Přeložil Martin Machovec

Scholemovy *Hlavní směry židovské mystiky* jsou dnes už klasickou oborovou prací, již ocení nejen odborníci – hebraisté, religionisté či historici filosofie; jelikož autor vykládá látku systematicky, přehledně a čtivě, dílo je přístupno i širší kulturní čtenářské obci.

Kniha vyšla nejprve v anglickém autorizovaném překladu již v roce 1941 (Shoken Publishing House) a v němčině pak pod titulem *Die jüdische Mystik in ihren Haupströmungen* v roce 1957 v nakladatelství Suhrkamp. Dílo bylo pak přeloženo do řady jazyků a znovu a znovu vydáváno v němčině a v angličtině. Mezi českými hebraisty ji vysoce oceňoval např. prof. Vladimír Sadek – např. v jeho knize *Židovská mystika* (2003), v níž se zabývá převážně kabalou, je na Scholema mnohokrát odkazováno.

Vydání této knihy v českém překladu Martina Machovce zaplňuje velkou mezeru, která v tomto oboru až doposud v české překladové literatuře existovala.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

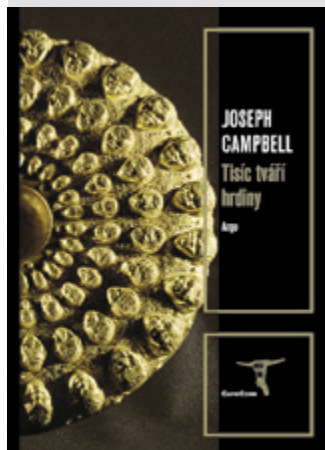
JOSEPH CAMPBELL

Joseph Campbell (1904–1987), známý americký autor řady významných knih z oblasti komparativní mytologie, antropologie a religionistiky.

Tisíc tváří hrdiny

Přeložila Hana Antonínová

Klasická Campbellova práce uvádí příklady mytických příběhů, ukazuje na nich pravdy skryté za náboženskými a mytologickými postavami a nechává z nich vyplynout obecně platné významy. Posláním hrdiny je vydat se na cestu a překonávat překážky. Hrdinovo dobrodružství má mnoho podob, ale jeho aspekty jsou neměnné: hrdinovi se dostává nadpřirozené pomoci, překonává strasti a bolestně se navrácí do světa, kde musí lidem zvěstovat, co viděl. Tyto iniciační cesty nacházíme v mýtech, pověstech a pohádkách, jež mohou lidem posloužit jako univerzální modely a vzory.

ROBERT P. CREASE; ALFRED SCHARFF GOLDHABER

Kvantový moment

Přeložil Pavel Kreuziger

Kvantová fyzika je mimořádně náročný obor, a přesto pojmy a termíny z tohoto pole pronikly i do běžného jazyka – odkazy na princip neurčitosti či paradox Schrödingerovy kočky se objevují v beletrii i jinde, nemluvě o šarlatánech, pro které se slovo „kvantový“ stalo zaklínadlem, díky kterému je možné podstrkávat důvěřivcům všemožné léčebné prostředky a přístroje. Crease a Goldhaber, fyzik a filosof, se ve své knize snaží toto pronikání kvantové fyziky zmapovat spíš na úrovni idejí, přístupů ke světu – „neurčitost“ a „nejistota“ charakterizují postoj, který odmítá svět s pevně vytyčenými rysy ovládaný logickou kauzalitou. Při psaní neztrácejí ovšem ze zřetele vývoj samotné kvantové fyziky, a jejich podvojný výklad tak přináší originální náhled na celou problematiku. Krom fundovaného (byť nutně zjednodušeného) popisu kvantové oblasti se čtenáři dostane množství odkazů na každodenní situace či umělecká díla.

„Populárně naučná kniha dvou autorů, fyzika a filosofa, o principech kvantového světa a jejich souvislosti s kulturou, jazykem a každodenním životem.“

DOMINIQUE
MOÏSISvět jako hra o trůny
Geopolitika v televizních seriálech
aneb triumf strachu

Přeložila Jana Vymazalová

Kniha francouzského významného politologa Dominique Moïsiho (* 1946) se neotřelým způsobem zabývá otázkou emocí v dnešním světě, jež vysvětluje na podkladu současných nejpobulárnějších televizních seriálů (*Hra o trůny*, *Dům z karet*, *Okupace*, *Homeland* a *Panství Downton*). Autor upozorňuje na to, že od 11. září 2001 zasahuje světová politika stále více nejen do našeho každodenního života, ale i do naší imaginace. Seriály se staly odkazem stejně tak kulturním jako politickým a skoro se přitom zdá, že jejich scenáristé se díky své intuici stávají lepšími analytiky současného světa než profesionální politologové. Na otázku, jaká emoce tedy nejvíce charakterizuje současnou společnost, Moïsi odpovídá: Je to strach. Strach z barbarství a vítězství chaosu, jak jej zobrazuje *Hra o trůny*, strach z toho, že dosavadní řád a smysl světa mizí, jež pociťují hrdinové *Panství Downton*, strach z terorismu, který je hlavním tématem série *Homeland* a konečně strach z ruské hrozby, již velmi realisticky zobrazuje norskó-švédský seriál *Okupace*.

” Rozsáhlá esej se zabývá fenoménem televizního seriálu a odrazem současných geopolitických problémů v nejslavnějších z nich (*Hra o trůny*, *Panství Downton*, *Homeland*, *Dům z karet* či *Okupace*).

JAMES
KAKALIOS

James Kakalios (* 1958) je profesorem fyziky na University of Minnesota. Věnuje se ryze odborné a badatelské práci, ale podařilo se mu vystoupit z odborné komunity a oslovit nejširší veřejnost svými popularizačními pracemi *The Amazing Story of Quantum Mechanics* (*Úžasný příběh kvantové mechaniky*), *The Physics of Everyday Things* (*Fyzika všedních věcí*) a především *The Physics of Superheroes* (*Fyzika superhrdinů*).

Fyzika superhrdinů

Přeložil Petr Kotouš

Profesor fyziky a popularizátor vědy, známý i z vystoupení v Česku, se podíval na Supermana, Spider-Mana, Batmana a všechny další superhrdiny známé z komiksů očima vědce. Jejich superschopnosti vzal jako danost a zkoumal spíše jejich důsledky: co vlastně by se stalo Lois, kdyby ji Superman zachytil těsně nad zemí po pádu z mrakodrapu? Poradil by si běžící blesk Flash Gordon s odporem vzduchu? Jak si stojí superhrdinové proti zákonům fyziky? Svůj výklad založil vždy na konkrétních epizodách ze známých i méně známých komiksů, a uspořádal ho systematicky do oddílů Mechanika, Energie a Moderní fyzika. Kniha tak zrcadlí úvodní kurz fyziky, který vyučuje a který nazval „Všechno, co jsem potřeboval vědět o fyzice, jsem se naučil z komiksů“.

JAMIE KIRCHICK

Jamie Kirchick (* 1983) je americký novinář a reportér. Svou práci o nejnovějším vývoji v Evropě sepsal na základě vlastní reportérské práce přímo v zemích, o kterých píše.

Konec Evropy

Diktátoři, demagogové a doba temna před námi

Přeložil Jan Kalandra

Evropa bývala baštou liberálních, demokratických hodnot, ale v poslední době se musí potýkat s démony, které už dávno měla za pohřbené. Evropský poválečný konsensus znovu ohrožuje antisemitismus, populistický nacionalismus i územní agrese. Kirchick ve svých reportážích odkrývá hrozící tragédii: ukazuje nedomyšlenost brexitu a povrchnost jeho strůjců, zkoumá, jak migrace zhoršuje třenice mezi Evropany a existujícími muslimskými minoritami, zkoumá nárůst antisemitismu ve Francii a Německu, popisuje, jak imperiální ambice Ruska destabilizují země od Estonska po Ukrajinu. V době, kdy prezident Trump hrozí, že hodí za hlavu tradiční roli Ameriky jako zastávce liberálního světového uspořádání a garanta evropské bezpečnosti, se může stát, že Evropa bude těmto novým, nebývalým problémům muset čelit sama.

RALF GEBEL

Ralf Gebel vystudoval historii na univerzitě v Bochumi. Práci „Domů do říše“. Konrad Henlein a Říšská župa Sudety (1938–1945) zde obhájil jako doktorskou disertaci. V současné době působí na ministerstvu vnitra, kde má na starosti agendu pro otázky migrace, uprchlíků a jejich integrace.

„Domů do říše“

Konrad Henlein a Říšská župa Sudety (1938–1945)

Přeložil Jan Dobeš

Kniha „Domů do říše“ zkoumá vývoj na územích, která byla na podzim 1938 odtržena od Československa a posléze se z nich stala Říšská župa Sudety. Popisuje průběh začleňování území souhrnně nazývaného Sudety do tzv. Velkoněmecké říše, zavádění německých právních norem, nacifikaci politického a veškerého společenského života, germanizaci české menšiny a vztah župních orgánů k protektorátu a protektorátním úřadům. Autor v ní ukazuje, že připojení tzv. Sudet k Německu nebylo hladkým procesem, ale že od počátku se v něm nadšení z „osvobození“ a naděje s ním spojované mísily se zklamáním. Sudetští Němci a jejich političtí reprezentanti v ní spatřovali symbol jejich vítězství v dlouhotrvajícím národnostním boji s Čechy. Doufali, že bude především sloužit jejich mocensko-politickým, ekonomickým, sociálním a kulturním zájmům, a přirozeně si pro sebe nárokovali obsazení rozhodujících politických funkcí. Vedoucí nacisté a byrokraté z ústředních orgánů ji naproti tomu chtěli budovat jako „vzorovou župu“, jako jeden z mnoha článků centralizovaného státu, vysílali tam úředníky z říše a rozhodně neměli v úmyslu přilížit zohledňovat místní specifika. Různé důsledky a projevy tohoto konfliktu provázely dějiny sudetské župy po celé popisované období, tedy až do jejího konce na jaře 1945.

PHILIPP THER

Philipp Ther (* 1967) vystudoval dějiny a sociologii na univerzitách v Řezně, Mnichově, Georgetownu a Berlíně. V současné době působí jako profesor kulturních dějin na univerzitě ve Vídni. Ther je autorem několika knih věnovaných dějinám 19. a 20. století. Do češtiny byly prozatím přeloženy *Nový pořádek na starém kontinentě* (2016) a *Národní divadlo v kontextu evropských operních dějin. Od založení do první světové války* (2008).

Temná strana národních států Etnické čistky v moderní Evropě

Přeložila Zuzana Schwarzková

V knize *Temná strana národních států* se autor věnuje etnickým čistkám a vyhnáním v Evropě ve 20. století. Stranou přitom ponechává problematiku holocaustu, která podle jeho názoru představuje zcela specifický a svěbytný způsob rasově zdůvodňovaných čistek. Srovnávacím způsobem analyzuje vyhánění a etnické čistky před první světovou válkou, resp. těsně po ní, meziválečný status quo, v němž byla vedena napříč evropskými státy debata o ochraně národnostních menšin. Velkou kapitolu představuje návrh na řešení národnostních otázek na konci druhé světové války, resp. vyhnání Němců z Polska a Československa. Stranou však neponechává ani vyhánění a transfery obyvatelstva v Sovětském svazu po celé období jeho existence. Své zkoumání problému pak dovádí až do konce 20. věku v souvislosti s válkami v bývalé Jugoslávii, přičemž nalézají velké paralely mezi těmito etnickými čistkami a etnickými čistkami na Balkáně v první polovině minulého století.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

TOMÁŠ SNIEGOŇ

Tomáš Sniegoň (* 1965) je historik a publicista, spolupracovník Českého rozhlasu, který pracuje v Centru pro evropská studia na univerzitě v Lundu. Vedle řady novinových článků a studií je autorem knih *Tváří v tvář Severu* (2012) a *Lubjanka III. patro. Svědectví předsedy KGB z let 1961–1967 Vladimíra Semičastného* (1999).

Zmizelá historie Holocaust v české a slovenské historické kultuře

Přeložila Zuzana Krotovýchová

Autor hledá v knize *Zmizelá historie* odpověď na otázku, proč se z české a slovenské historické paměti vytratilo slovo holocaust, a to i přesto, že jak v Protektorátu Čechy a Morava, tak i ve formálně samostatném Slovenském štátu došlo k vyvraždění několika set tisíc obyvatel židovského původu. Příčiny nachází jak v konstruování historické paměti v době komunistické diktatury, tak ve vědomém opomíjení židovské otázky po roce 1989, ve způsobu traktování druhé světové války v českém a především slovenském prostředí, v proměnách výkladu protiválečného odboje i kolaborace ve válečných letech, resp. v jen obtížném vyrovnávání se Čechů a Slováků s vlastní minulostí 20. století.

CATHERINE MERRIDALE

Catherine Merridale (* 1959) je přední anglickou odbornicí na ruské a především na sovětské dějiny 20. století. Moderní historii východní Evropy původně přednášela na univerzitě v Bristolu. Od roku 2004 je profesorkou soudobých dějin na University of London. Mezi její nejvýznamnější knihy patří *Moscow Politics and the Rise of Stalin: The Communist Party in the Capital, 1925–1932 (Moskevská politika a vzestup Stalina: Komunistická strana v hlavním městě, 1925–1932, 1990)*, *Night of Stone: Death and Memory in Twentieth-Century Russia (Kamenná noc: Smrt a paměť v Rusku 20. století, 2001)*, *Ivan's War: Life and Death in the Red Army, 1939–1945 (Ivanova válka: Život a smrt v Rudé armádě, 1939–1945, 2006)* a *Red Fortress: History and Illusion in the Kremlin (Rudá pevnost: Dějiny a iluze v Kremlu, 2013)*.

Lenin ve vlaku

Přeložila Daniela Orlando

Kniha *Lenin ve vlaku* sleduje průběh Leninovy cesty z curyšského exilu přes válkou rozvrácené Německo na sever k hranicím Laponska až po závěrečné nadšené uvítání revolučními davy na Finském nádraží v Petrohradu.

Autorka v ní propojuje příběh zaplombovaného vlaku i jeho svérázných cestujících s liberální únorovou revolucí v Rusku. Detailně zobrazuje vzájemné průniky obou událostí. Při putování ve stopách Lenina vracejícího se po mnoha letech do vlasti využívá nepřehlednou škálu soudobých očitých svědectví. Pro mnohé byl Lenin jen „užitečný hlupák“, jiní očekávali, že bude bez meškání uvězněn nebo zlikvidován, a zbytek byl přesvědčen, že má v praxi pramálo stoupenců a ještě menší vliv. Jak dnes víme, všichni se v tom fatálně mýlili. Nebýt geniálního nápadu několika německých úředníků umožnit nejproslulejšímu revolučnímu radikálové Vladimíru Iljiči Leninovi, ukrývajícimu se v neutrálním Švýcarsku, odcestovat do vlasti, pak by možná v carském Rusku nedošlo k rozpoutání takového chaosu, jenž nakonec vedl k rozvrácení země a nastolení brutální bolševické diktatury.

KAROL MODZELEWSKI

Karol Modzelewski (* 1937) je významný polský medievista, který přednášel středověké dějiny na Varšavské univerzitě a zároveň působil v Polské akademii věd. Patří k předním znalcům polských dějin 10.–13. století. K jeho nejvýznamnějším pracím patří monografie *Organizacja gospodarcza państwa piastowskiego X–XIII wiek*, (1975) a *Chłopi w społeczeństwie polskim* (1987). Česky byly vydány jeho vzpomínky *Zaženem dějin klisny! Vyznání potlučeného jezdce* (2015), v nichž reflektuje polské dějiny po roce 1945 s důrazem na vlastní působení v hnutí Solidarita, resp. jeho výrazné angažování se v budování demokratického Polska po roce 1990.

Barbarská Evropa

Přeložila Marcela Bramborová

Kniha *Barbarská Evropa* představuje jedinečný pokus o vykreslení kořenů moderní Evropy. Autor v ní syntetizujícím způsobem zkoumá formování „barbarské Evropy“ v období od 6. do 11. století. Na základě právních pramenů, především tzv. barbarských zákoníků, konstruuje koncept dynamicky se rozvíjejícího světa raných Germánů a Slovanů. Prostřednictvím mistrných analýz ukazuje, jak se germánský a později i slovanský svět měnily pod vlivem reziduí antické kultury a římského práva. Důraz přitom klade na osobitý život zvykového práva, jež v jednotlivých germánských kmenech postupem doby získalo kodifikovanou písemnou podobu. Formování barbarské Evropy přitom pojímá jako mnohvrstevnatý střet mezi římským individualismem a germánským kolektivismem, jenž v mnoha ohledech bránil rozvoji klasických feudálních vztahů a svébytné panovnické svrchovanosti. Na mnoha příkladech ale zároveň dokazuje, že onen vyhraněný kolektivismus během staletí přece jen získával značné trhliny, jež ve svém důsledku vedly k hluboké sociální diferenciaci původně svobodného obyvatelstva, v němž větší roli než majetek hrála příslušnost ke kmenovému společenství.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

OTA Z FREISINGU

Ota z Freisingu (1112–1158) se narodil jako syn rakouského markraběte Leopolda III. Babenberského a jeho druhé manželky Anežky z Waiblingenu, dcery císaře Jindřicha IV. Byl spřízněn s předními říšskými rody (rakouskými markrabaty Leopoldem IV. a salcburským arcibiskupem Konrádem, německým králem Konrádem III. i pozdějším císařem Fridrichem Barbarossou – jehož skutky sepsal v díle *Gesta Frederici*). Studoval ve Francii, inicioval založení cisterciáckého kláštera Heiligenkreuz (1131) v Dolním Rakousku, pozdějšího rodového pohřebiště Babenberků, a účastnil se 2. křížové výpravy (1147). Coby biskup v bavorském Freisingu (1138) prosazoval ve své diecézi církevní reformu a tamní katedrální škola se díky němu stala důležitým centrem vědy a duchovního života.

Historie aneb O dvou obcích

Přeložil kolektiv překladatelů pod vedením Jany Nechutové

Historie aneb O dvou obcích (Chronica sive Historia de duabus civitatibus) je nejvýznamnějším dílem Oty z Freisingu. Zahrnuje dějiny světa od stvoření, biblické a starověké období (zde čerpal ze starších autorů, např. Orosia, Jeronýma či Eusebia), které dovedl až do své současnosti (v těchto pasážích poskytuje řadu cenných zpráv). Ota spis rozdělil do sedmi knih, v nichž v rámci svého výkladu světových dějin staví do protikladu dvě říše – obce, Jeruzalém a Babylón – nebeské a pozemské království, v osmé knize pak pojednává o Posledním soudu. Intertextualita Otovy kroniky staví badatele před nelehké rozhodnutí, zda ji mají řadit z literárně historického hlediska k historiografii, nebo k teologické reflexi dějin spásy, tedy k filozofii dějin. Nicméně, ať již bude čtenář vnímat Otovu *Historii* jako historickou naraci, anebo teologickou reflexi, dostává se mu do rukou mimořádně významný pramen k dějinám i myšlení většiny tehdejšího známého okruhu křesťanského světa, který neprávem zůstával dlouho opomíjen.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

Dopisy dvou milenců

Přeložila, poznámky a předmluvu napsala Jana Daňhelová

Tzv. pseudoabélardovská korespondence vychází ze sbírky nazvané *Dopisy dvou milenců* (Epistulae duorum amantium). Jedná se o fragmenty 116 středověkých milostných dopisů, pocházejících pravděpodobně ze 12. století. Jediný známý opis (vzniklý rukou správce knihovny kláštera v Clairvaux Jeana de Woëvre ve druhé polovině 15. století) byl nalezen v teprve v 70. letech a od počátku vyvolává řadu otázek. Není jasné, kdo je autorem, ani zda se jedná o reálnou milostnou korespondenci, nebo jde o fiktivní výtvor v rámci rétorického žánru *ars dictaminis*. Jisté paralely v naznačené životní situaci a vztahu milenců však vzbudily u části vědecké veřejnosti domněnku, že by se mohlo jednat o původní korespondenci mezi Abélardem a Heloisou z dob jejich nejintenzivnějšího milostného vzplanutí. Spor o autenticitu dopisů a Abélardovo autorství probíhá v odborných kruzích dodnes. V jeho kontextu někdy naneštěstí zanikají literární kvality samotných dopisů, které jsou považovány za nejkrásnější (a také nejdelší) sbírku středověké milostné korespondence. Kromě epistolárních pasáží obsahují i krátké básně, jeden z mála příkladů středověké latinsky psané lyriky. Edici doplňují další ukázky žánru *ars dictaminis* (např. *Rota Veneris* od Boncompagna da Signy či výbor z listů z bavorského kláštera Tegernsee) a známý Heloisin list Abélardovi.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

VOJTĚCH ZAMAROVSKÝ

Vojtěch Zamarovský (1919–2006), slovenský spisovatel a překladatel, popularizátor dějin a mýtů starověku, patřil k zakladatelům žánru literatury faktu v tehdejší Československu. Vystudoval právnickou fakultu, působil však především ve Státním nakladatelství krásné literatury, později se věnoval již jen vlastní tvorbě či překladům z angličtiny, němčiny či francouzštiny. Spolupracoval rovněž s televizí (seriál *Velké civilizace starověku*). Z jeho rozsáhlého a dodnes oblíbeného díla stojí za to jmenovat např. *Za sedmi divy světa*, 1960; *Za tajemstvím říše Chetitů*, 1962; *Na počátku byl Sumer*, 1966; *Bohové a hrdinové antických bájí*, 1969; *Jejich veličenstva pyramidy*, 1977 či převyprávění sumerského Eposu o *Gilgamešovi* (1975), Vergiliovy *Aeneis* (1981), anebo zpracování osudu *Egyptana Sinuheta* (1987).

Za sedmi divy světa

Dnes již klasické dílo známého popularizátora starověkých dějin a jednoho ze zakladatelů žánru literatury faktu v tehdejší socialistickém Československu Vojtěcha Zamarovského vyšlo před více než 50 lety (1960, slovensky, 1963, česky). Od té doby vycházelo znovu a znovu a vždy si našlo nové a nadšené čtenáře. Toto revidované, aktualizované a doplněné vydání s kvalitní obrazovou přílohou zahrnuje mapy, fotografie, klasické i nejnovější rekonstrukce těchto dávno zaniklých starověkých staveb a uměleckých děl. Nové vydání zachovává to, co bylo pro knihy Zamarovského tak typické: vyprávění, které přináší kromě zajímavé části dějin a poutavého příběhu i množství historických faktů podaných s velkou zručností, takže i nudná fakta se stávají zajímavou historií. Díky doprovodným textům kolektivu autorů pod vedením českého klasického archeologa Ladislava Stanča (* 1977) se však daří zasadit historii i do kontextu současného historického bádání.

” Revidované a doplněné vydání dnes již klasické knihy o sedmi divkách starověkého světa (egyptské pyramidy, visuté zahrady Semiramidiny, Artemidin chrám v Efesu, Feidiův Zeus v Olympii, mauzoleum v Halikarnassu, Rhodský kolos a maják na ostrově Faru).

IAN KERSHAW

Do pekla a zpět: Evropa 1914–1949

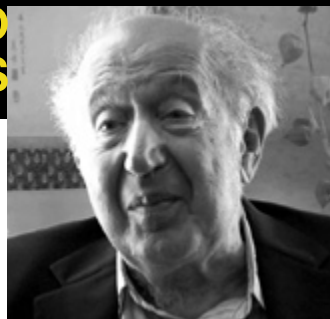
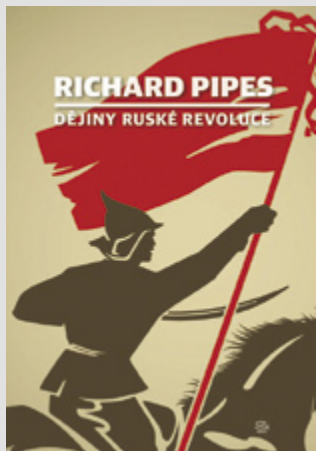
Přeložili Zuzana Krulíková, Daniela Orlando a Pavel Veres

Renomovaný britský historik moderních dějin Ian Kershaw, mj. autor životopisu Adolfa Hitlera vydaného v nakladatelství Argo, se v devíti kapitolách své nové práce věnuje nejtragičtějšímu období evropských dějin 20. století. Po analýze konce „zlatého věku“ v Evropě se zabývá první světovou válkou a jejími příčinami, sleduje vzestup Hitlera a nacismu v Německu, popisuje katastrofu druhé světové války a její důsledky, včetně zárodků nového poválečného uspořádání Evropy. Hlavní příčiny evropských tragédií v první polovině 20. století vidí v růstu rasově vyhraněného nacionalismu, neslučitelných zájmech imperialistických velmocí i v důsledcích vyhraněného třídního boje, gradujícího především bolševickou revolucí v Rusku. Velmi čtivým způsobem se smyslem pro detail tak čtenářům nabízí odpovědi na otázky, které jsou stále aktuální.

Kniha vychází s finanční podporou hlavního města Prahy.

RICHARD PIPES

Dějiny ruské revoluce

Přeložily Hana Gopaulová s doplňky Zuzany Krulichové

Syntetická práce amerického historika polského původu detailním způsobem sleduje vývoj v Rusku v letech 1900–1924. Pipes v ní shrnul závěry několika svých předchozích prací o ruských a sovětských dějinách konce 19. a první poloviny 20. století. V *Dějínách ruské revoluce* Pipes sleduje tři základní vývojové období: agónii starého carského režimu, dobytí moci v Rusku bolševiky a počátky bolševického režimu – občanskou válku, NEP, bolševickou propagandu v Rusku a vývoz komunismu do zahraničí. Pipesova kniha je především vynikajícím historickým esejem o moderních ruských dějinách, o pádu carského impéria a o vzniku totalitního státu, který nemá ve světových dějinách obdoby.

Vychází v druhém revidovaném vydání.

VÁCLAVA JANDEČKOVÁ

Václava Janděčková (* 1974) je členkou Českého centra Mezinárodního PEN klubu, vystudovala mezinárodní vztahy. V centru jejího badatelského zájmu stojí neprozkoumaná témata dějin poúnorového Československa, jimž věnovala již několik monografií: *KÁMEN. Svědectví hlavního aktéra akce „Falešné hranice“ u Všerub na Domažlicku* (2013); *Tři muži proti totalitě. Odbojář Ota Tulačka, pilot RAF Josef Hýbler a americký diplomat Walter Birge v boji s StB* (2014). Za svoji poslední knihu *Kauza Jan Masaryk. Doznání k vraždě a tajný přešetřovací proces StB z let 1950–1951* (2015) obdržela Mezinárodní zvláštní cenu Egona Erwina Kische.

Falešné hranice

Příběhy akce „Kámen“ 1948–1951

Kniha *Falešné hranice. Příběhy akce „Kámen“ 1948–1951* odhaluje doposud téměř neznámou nezákonnou činnost Státní bezpečnosti na přelomu 40. a 50. let 20. století. Autorka na deseti osobitých příkladech vypráví příběh účastníků i zákulisí zákeřných zločinů, které spočívaly v organizování pastí pro předem vytipované oběti, vyprovokované k útěku z Československa. Státní bezpečnost vymyslela akci „Kámen“, aby mohla vyslýchat vyhlášené osoby na falešných německých celnicích v domnělých úřadovnách americké vojenské kontrarozvědky. S usvědčujícími materiály pak byly osoby, které se domnívaly, že skutečně překročily československou státní hranici, za nedovolený „přechod hranic“ zatčeny. Nešlo o náhody, nýbrž o systémové opatření bezpečnostního aparátu, který skrytě porušoval vlastní zákony. Kvůli upevnění totalitní moci a podchycení nejrůznějších forem nesouhlasu s nově nastolenými poměry neváhali příslušníci Státní bezpečnosti používat kriminálních metod. Záměrem autorky je přiblížit rafinovanost, která se v chápání státně bezpečnostní práce stávala samozřejmostí. Navzdory faktu, že se jednalo o nejutajovanější represivní akce komunistického režimu, odhaluje nové oběti i pachatele, nastiňuje vývoj akce „Kámen“ v čase i prostoru, dokládá škálu důvodů pro její využití. Bohatá obrazová příloha je dokladem široké pramenné základny úřední i soukromé povahy. Dosud nepublikované archivní materiály konfrontuje s pozdějšími výpověďmi svědků, čímž bylo možné představit uvažování a postupy tajné policie z období bouřlivého a nepřehledného vývoje po únoru 1948 ve zcela novém světle.

Aaronovitch, Ben	75	Hvorecký, Michal	38
Adams, Richard	107	Chabon, Michael	54, 55
Andreas	97	Chabouté, Christophe	91
Arudpragasam, Anuk	35	Cherezińska, Elżbieta	22, 23
Barry, Kevin	34	Ishiguro, Kazuo	57
Beagle, Peter S.	78	Janděčková, Václava	141
Benetková, Marie	50, 51	Janeček, Petr	124
Berlinová, Lucia	56	Janssonová, Tove	102
Bocquet, Jose-Luis	95	Jodorowsky, Alejandro	96
Boule, Pierre	65	Kadlečková, Vilma	87
Brands, H. W.	110, 111	Kakalios, James	129
Brayová, Carys	25	Kamen, Jiří	53
Brown, Dan	4, 5	Karika, Jozef	68, 69
Bukowski, Charles	41	Kerouac, Jack	45
Burniat, Mathieu	90	Kerrová, Judith	106
Burroughs, William Seward	40	Kershaw, Ian	139
Campbell, Joseph	126	Khanová, Katie	27
Carreiro, Suzane	119	Kinnunen, Tommi	28
Colganová, Jenny	73	Kirchick, Jamie	130
Crease, Robert P.	127	Kleist, Reinhard	94
Červenák, Juraj	70, 71	Kocián, Michal	88, 89
Damour, Thibault	90	Kosinski, Jerzy	59, 62
Dick, Philip K.	58	Kučerovský, Tomáš	114
Dvořáková, Tereza Cz(esany)	104	Ležák, Zdeněk	88, 89
Dylan, Bob	42	Lindstedtová, Laura	12, 13
Eco, Umberto	43	Lyčka, Zdeněk	117
Eichelberger, Wojciech	123	Mann, Klaus	64
Extence, Gavin	20, 21	Martin, George R. R.	80, 81
Faber, Michel	44	McInerneyová, Lisa	32
Falcones, Ildefonso	16, 17	Melville, Herman	91
Forest, Jean-Claude	93	Merridale, Catherine	134
Frenchová, Tana	66, 67	Mešković, Alen	29
Fulghum, Robert	6, 7	Mijazawa, Kendži	36
Gebel, Ralf	131	Míková, Marka	103
Gleitzman, Morris	105	Modzelewski, Karol	135
Goldhaber, Alfred Scharff	127	Moebius	96
Golding, Michael	26	Moïsi, Dominique	128
Gordonová, Jaimy	24	Moorhouse, Roger	112
Guenassia, Jean-Michel	8, 9	Mullerová, Catel	95
Hakl, Emil	52	Nezbeda, Ondřej	114
Heaney, Seamus	60	Nikkarin	104
Heinlein, Robert A.	85	Novotný, František	77
Hodan, Tomáš	114	Ó Cadhain, Mártín	33
Holdstock, Robert	83	Orwell, George	46, 47
Hurley, Andrew Michael	31	Osoha, Karel	114

Ota z Freisingu	136	Størksnes, Morten	116
Patchettová, Ann	30	Sullivan, Michael J.	84
Pipes, Richard	140	Tarttová, Donna	10, 11
Podprocký, Mikuláš	92	Ther, Philipp	132
Pollardová, Helen	74	Tomek, Jiří	108
Porter, Richard	61	Trasi, Amita	14, 15
Powers, Tim	76	Tregillis, Ian	79
Rasmussen, Knud	121	Tremblay, Larry	39
Růt, Pavel	118	Týmal, František	104
Saroyan, William	48	Uusuma, Bea	37
Shapiro, James	115	Van Lysebeth, André	122
Scholem, Gershom	125	Vance, J. D.	113
Simmons, Dan	86	Vandermeer, Jeff	82
Sniegoň, Tomáš	133	Vargas, Fred	72
Soukupová, Petra	114	Walliams, David	100, 101
Srp, Karel	120	Welsh, Irvine	63
Stach, Reiner	18, 19	Zahradníková, Markéta	98, 99
Stibitzová, Petra Josefina	114	Zamarovský, Vojtěch	138
Stoker, Bram	49		